

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEN, BEN VE 36 SORU

Vicki Grant

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İKİ YABANCI. İKİ SIR. ARALARINDAKİ UÇURUMU KAPATAÇAK OTUZ ALTI SORU.

Hildy ve Paul'un, üniversitedeki psikoloji deneyine katılmalarının farklı sebepleri vardı. Deney basit bir soru soruyordu: Sevgi planlı bir şekilde yaratılabilir miydi?

“En kötü anınız nedir?” ve “En son ne zaman kendi kendinize şarkı söylediniz?” gibi sorular, karşınızda oturan yabancıya rahat bir şekilde cevaplayacağınız türden değildi. Fakat siyah-beyaz kadar zıt olan Hildy ve Paul, sorular ilerledikçe çokça sinirlenmiş, kaygılanmış, gülmüş ve ağlamış olacaktı. Bazen sinirden kalkıp gidecek, bazen de soruları cevaplamaya devam edebilmek için birbirlerine ihtiyaçları olacaktı. Sorular bittiğinde ise, ikisi de birbirlerinden sakladıkları sırlarını açığa çıkarmak zorunda kalacaktı. Fakat asıl soru şuydu: Birbirlerini sevebilecekler miydi?

“Okurları bol bol güldürecek ve onlara, bir bağ kurmak için insanları dış görünüşlerine göre yargılamamak gerektiğini öğretecek.”

—*Publishers Weekly*

“Akıllıca yazılmış karakterlerin başrolde olduğu, güzel bir konuyla sunulmuş bir roman.”

—*Kirkus Reviews*

Çeviren: Z. Seçil Şimşek

30 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

“Gerçekçi, canlı ve çok komik. Devamlı diyalog halinde olmaları romanı akıcı yapıyor. Hayatlarının ayrıntıları yavaşça ortaya çıkarken, karakterlerin ve yaşananların derinliği ile okurlar arasında bir bağ olacak. İlginç bir fikir ve komik karakterler bu kitabı elinizden bırakmanızı imkânsız hale getirecek.”

—*Atlantic Books Today*

“Bu kitaba bayıldım. İki yabancı arasında gördüğüm en zekice ve samimi diyaloga sahip. Grant’in *Sen, Ben ve 36 Soru*’su hem romantizm hem cesaret hem de eğlenceden oluşuyor.”

—Jill MacKenzie, *Spin the Sky*’ın yazarı

“Eğlenceli, akıcı ve yürekli bir roman. Daha ilk sayfadan kahkaha atıyordum ve ilk bölümü bitirdiğimde de Hildy’ye de Paul’a da âşık olmuştum. Burada sorulacak önemli tek bir soru var: Bu kitabı ne zaman okumalıyım? Cevabı ise: Hemen şimdi.”

—Stephanie Kate Strohm, *Someone Else’s Summer*’ın yazarı

“Sevgi, komedi ve arasına uçan balıklarla dolu. *Sen, Ben ve 36 Soru* inanılmaz keyifli bir kitap. Hikâyesine âşık olacağınız kesin!”

—Rachel Bateman, *Someone Else’s Summer*’ın yazarı

Sen, Ben ve 36 Soru

Özgün Adı | *36 Question That Changed My Mind About You*

Vicki Grant

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Gökürmak

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-20-4

Türkçe Çeviri © Z. Seçil Şimşek, 2018

© Yabancı Yayınları, 2018

© Vicki Grant, 2017

İllüstrasyonlar © Kyle Metcalf, 2017

Sertifika No: 11407

Bu eser Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, iç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Ödün İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.mantey.org>

SEN, BEN•VE 36 SORU

Vicki Grant

Çeviren
Z. Seçil Şimşek

@cheese_gypsy, @call_me_edwina ve @thevirlbox için <3

BÖLÜM

1

Kapı hızlıca üç kez vuruldu, ardından kapı açıldı ve nefes nefese kalmış bir kız içeri daldı.

“Özür dilerim, özür dilerim geç kaldım. İngilizce hocamla dönem ödevim hakkında konuşmam gerekiyordu ama kendisi odasında değildi ve...”

Jeff başını *sorun değil* anlamında iki yana salladı.

“... o odasına gelene kadar ben çoktan otobüsü kaçırmıştım tabii ve üstelik bir işim için şehir merkezine de inmem gerekiyordu...”

“Tamam. Sorun yok. Formu doldurdun mu?”

“Şey, evet. Özür dilerim.” Elinde taşıdığı, içinde tropik bir balık olan su dolu torbayı bırakabileceği bir yer bulabilmek için odaya bakındı.

“Buraya bırakabilirsin.” Masanın köşesine hafifçe vurdu.

“Teşekkürler.” Kız elindekini bıraktı. “İyy. Islakmış. Affedersin.” Torbayı yukarı kaldırdı ve üzerindeki büyük, gri vintage paltosunun koluyla ıslaklığı sildi. “Şu aptal balık. Sadece tek bir yerde satılıyor ve erkek kardeşim – Gabe– on iki yaşında, onun... her neyse. Bilmek istemezsin. Formu istemiştin.” Önüne aldığı kocaman, deri kitap çantasının içini hararetle karıştırmaya başladı. *Brideshead’e Son Gidiş*’in yıpranmış bir baskısı yere düştü.

“Neden oturmuyorsun?” Masasının önündeki plastik sandalyeyi işaret etti. “Daha kolay olabilir.”

Kız oturdu, düşün kitabını yerden aldı ve tekrar çantasının içini aramaya başladı. “Genellikle bu kadar dağınık değilimdir. Gerçekten. Sadece. Yani. Ne gündü ama. Hatta ne *haftaydı*.”

“Mavi olan,” dedi çocuk. “Mektup kâğıdı boyutunda... İşte orada. Şeyin... İmm, bozuk para cüzdanının yanında.”

“Ah. Doğru.” Kız kendi kendine gözlerini devirdi ve formu uzattı. “Özgeçmişimi de getirdim.”

“Gerek yoktu.” Çocuk kâğıdı eliyle düzeltti ve hızlıca bir göz attı.

“Emin misin? Çünkü psikolojiyi neden yan dal olarak okumak isteyebileceğime dair kısa bir paragraf da eklemiştim ve bu aslında biraz da...”

“Gerçekten. Herhangi bir yetkinliğe gerek yok.”

Çocuk formu okurken kız ofise bakındı. “Oyuncakları seviyorsun,” dedi.

Başını kaldırmadan, “Aksiyon figürleri,” diye düzeltti. Hepsi raflarda türlerine, nadirliklerine, eskiliklerine ve adlandırması zor olan özel bir faktöre göre sıralanmışlardı: Gerçekten havalı olanlardan aldığı özel zevke göre. Onlar oyuncak değildi.

Birkaç not aldıktan sonra söze başladı. “Bir bakalım... Hilda Sangster... Citadel Lisesi...”

Kız homurdandı.

Çocuk bu kez başını kaldırıp ona baktı. “Bir sorun mu var?”

“Affedersin. Şu Hilda meselesi. Baştan açıklamam gerekirdi.”

Jeff formu kontrol etti.

“Biliyorum, orada Hilda yazıyor ama sadece “Ad, Soyad” istendiği için yazdım; “Kullanılan Ad” yazmıyordu ve ben de daha resmi bir bilgiye ihtiyaç duyuyor olduğunuzu düşünerek öyle yazdım, yani şey, aslında *ne söylendiyse ona uydum* ama o isme katlanamıyorum. Kulağa çok, Alman ismi falan gibi geliyor. Bana hiç kimse Hilda demez.”

“Sana nasıl hitap edeyim o halde?”

“Hildy.”

“Hil-diii, Hil-da değil.”

“Eminim sana pek büyük bir fark gibi gelmiyordur ama ya benim için? Korkunç. Günün birinde ismimi değiştireceğim... yasal yollarla filan yani. Fakat şimdilik büyükannem hâlâ hayatta ve dolayısıyla duygularını incitmemem lazım, ayrıca aile yadigârı bir isim filan filan.”

Çok fazla konuştuğunu fark etmiş olmalıydı. Utangaç bir gülümsemeyle, yerinde daha dik oturdu.

“Hildy, o zaman. Gördüğüm kadarıyla son sınıfsın. Bekâr mısın?”

Kız öyle bir güldü ki bu olsa olsa *evet* anlamına gelebilirdi.

“Ve yaşın... kaç? On sekiz mi? İyi. Çünkü bir gönüllülük formu imzalaman gerekecek.”

“Tabii. Sorun olmaz ama... Hmm. Belki de önce bunun ne hakkında olduğunu öğrenmeliyim. Demek istediğim, sonuçta bilim için yapabileceğim şeylerin de bir sınırı var.” Tekrar güldü ama bu gülüşü ikisini de ikna etmemişti.

“Kesinlikle öyle. Pekâlâ. Benim adım Jeff. Bu üniversitede doktora öğrencisiyim. Yakın zamanda bir araştırma bursu kazandım... konusunu en basit şekilde “ilişki kurabilmek” olarak açıklayabilirim. Temelde ilgilendiğim şey, senin gibi deneklerin bir başka katılımcıyla arasında yakın bir kişisel bağ oluşup oluşturamayacağımı öğrenmek, sonrasında bu bağın bir sonraki seviyeye...”

“Affedersin. Şey. Doğru mu anlıyorum?” Kollarını, sanki sakinleştirilmeye ihtiyaç duyan küçük bir çocukmuş gibi çantasının etrafında birleştirdi. “İnsanlara birbirlerini sevdirmeye mi çalışıyorsunuz?”

Jeff’in dudağının kenarı minik bir gülümseme ile kıvrıldı. “*Sevdirmeye* değil.” Böyle bir şeye gücü yetse herhalde milyarder olurdu. “Kimsenin beynini yıkamaya çalışmıyoruz. Öğrenmek is-

tediğimiz şey sadece... kişisel bir yakınlığın *temelini atmak* mümkün müdür, ki bu yakınlık sonradan bir ilişkiye dönüşebilsin.”

“Yani, arkadaşlık gibi mi?”

“Evet. Ya da daha net olarak, romantik bir ilişki. İnsanların nasıl samimi ilişkiler kurduğunu ve bu sürecin bir şekilde hızlandırılıp hızlandırılmayacağını gözlemlemek istiyorum.”

“Aşk mı?” Hildy, sanki bir suçlamada bulunuyormuş gibi öne atıldı. “Bahsettiğiniz yakınlık aşk mı?”

Çocuk bir not aldı. “Evet, potansiyel olarak aşkı da...”

“Size adımı Max mi verdi?” Sesinden rahatsızlığı anlaşıyordu.

“Max mi? Hayır. Max kim?”

“Xiu?”

“Ne? Ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Xiu Fraser?”

“Hayır. Kimse bana adını vermedi. Benimle *sen* iletişim kurdun. Unuttun mu? Bu da yalnızca bir psikolojik deney, aşkın...”

“Aşk!” dedi kız tekrar ve yerinden zıpladı.

Kızın duvardaki rafları nasıl olup da devirebildiğini anlayamamıştı çünkü o kadar da uzun değildi; fakat birkaç saniye içinde tüm Disney temalı figürler, âdeta bir animasyon filmindeki patlama sahnesinin ortasındalarmış gibi etraflarından aşağı yağıyordu.

Kız neye yol açtığını görmek için arkasını döndü. “Of. Tanrım. Olamaz. Özür dilerim.” Dönerken sırtındaki çanta savruldu ve bir lambaya çarptı, lamba ise bir diğer rafın üstüne devrilerek üzerindeki kötü karakter figürlerinin de düşmesine neden oldu.

Eliyle ağzını kapadı ve tıpkı köpeklerin dışarıya çıkmak istediklerinde çıkardıkları inleme sesine benzer bir ses çıkardı.

Ardından yere çömeldi ve figürleri toplayıp bir yığın halinde Jeff’in masasına bıraktı.

“Özür dilerim,” dedi. “Gelmemeliydim. Odamdan hiç çıkmamalıydim. Gerçekten. Bu başıma her seferinde...”

“Sadece bir kazaydı.”

“Hayır, hayır, hayır, hayır.” Kız ellerini odanın içine doğru salladı. “Her yere dağılan bu minik adamlar var ya? Tüm bu karmaşa? İşte hayatımın metaforu. Bu yani. Gerçekten. Tam olarak hep bunu yapıyorum.”

Kız 1930’lardan bir Beyaz Atlı Prens figürünü ayaklarından tutmuş, konuşurken hararetle bir şekilde savuruyordu. Jeff figürün kafasının kopmasından korktu. En sevdiklerinden biriydi.

“Sorun yok.” Sesinin sakın çıkmasına çabaladı. “Önemli değil. Ben onları tekrar yerine koyarım. Gerçekten. Belli bir düzenleri var. Lütfen. Dur.”

Kız en sonunda başını sallayıp özür dileyene ve ayağa kalkana kadar ya da en azından deneyene kadar Jeff’in, kendini birkaç kez tekrarlaması gerekti. Kız kalkarken paltosunun ucuna bastı ve alnını masanın köşesine vurdu. Acımış olmalıydı ama tuhaf biçimde biraz daha sakinleşmişti. Burnundan derin bir nefes aldı, paltosunun eteğini, üzerindeki sanki Külkedisi’nin balo elbisesiymiş gibi kaldırdı ve ayağa kalktı.

“Şey. Az önceki küçük infilak için özür dilerim... karışıklık için de... bir de zamanını boşa harcadığım için elbette. Ben çalışmanın ne ile ilgili olduğunu anlamamışım. Hiç kaydolmamalıyım.” Dudaklarını sanki gülümsemeye çalışır gibi bir şekle soktu ve kapıdan çıkıp gitti.

Jeff yerlere saçılan figürlere bir göz attı. Onları düzenle yerleştirebilmek için fazlasıyla zaman harcamıştı. Kalkıp hepsini topladı ve acı dolu çığlıklarını duymayacağı bir yere, masasının altındaki kutuya koydu.

Hildy’yi düşündü.

O da neydi öyle? *Savaş ya da kaç* içgüdü mü? Çatışmaktan mı kaçınıyordu? Yoksa tuhaf bir tür dini inancı mı vardı?

Masasına oturdu ve aldığı notları gözden geçirdi. Tüm bunları öngörmüş müydü? Kaçınılmaz bir şekilde bir şeyleri mi tetiklemişti?

Çalışmanın bir parçası olarak, kendine sakladığı bazı kısımlar

vardı. Bunun %100 etik olup olmadığından emin değildi ama bu da işleri ilginç kulan noktaydı. Katılımcılara dair notlar alıyor, her birine puanlar veriyor ve iki kişi aynı odaya konduğunda aralarında bir elektrik oluşup oluşmayacağına dair tahminlerde bulunuyordu.

Konuşmaları sırasında Hildy'nin de adının yanına bazı notlar almıştı. Bunu her zamanki gibi çabucak yapmıştı çünkü eğer katılımcılar ilk izlenimlere dayanarak bir hükümde bulunuyorsa, kendi de öyle yapmalıydı.

BT-PF

YIQ/D

DS

FAD

Bu kısaltmalar şu anlamlara geliyordu:

Beyaz tenli - Profesyonel Ebeveynler

Yüksek IQ seviyesi - İlgiye Düşkün

Dramasör

Fransızca Alıntı Dövmesi

Gözünde, bir on dokuzuncu yüzyıl filozofu ya da bir film yönetmeninden bilinmeyen bir alıntı canlandırdı; dövme de kızın ayak topuğuna yakın bir yerlerde olsa gerekti.

(Jeff en azından bu konuda yanıliyordu. Söz konusu sade bir alıntı onu etkileyebilirdi ama Hildy asla dövme yaptırmazdı. İğnelerden ve daha önemlisi kalıcılıktan korkuyordu. Kendini halen varoluşun koza aşamasında görmek hoşuna giderdi.)

Puanlama kısmı Jeff'in her zaman yaparken kendini en kötü hissettiren şeydi. Tabii ki puanları on üzerinden veriyordu ve kıstası da doğal olarak fiziksel çekicilikti. Fakat bu, cinsiyetçi bir puanlama değildi. Erkek katılımcılar ve trans bireyler için de aynı değerlendirmeyi yapıyordu.

Aynı zamanda kendine gerçekçi davrandığını telkin ediyordu. Dış görünüş önemliydi ama kim, neden güzel kategorisine giriyordu emin değildi. İçin için yanan gözler, etkileyici göğüsler ya

da omuzlar her zaman kazanır diye düşünürdü ama hiç de böyle olmuyordu. İnsan cinselliğinde daima akla gelmez jokerler vardı.

Puan vermekte zorlandı. Hildy güzel değildi; gözleri fazla küçük, ağzı ise fazla büyüktü ama bu detayların bazı erkekler için hiç önemli olmadığını da biliyordu. Sırf *ilginç* olduğu için ekstra puan alabilirdi. Giymiş olduğu devasa palto vücut yapısıyla ilgili pek ipucu vermese de ortalama olmalıydı. Belki de daha ufak tefekti.

Saçları ise tam puan alıyordu. Saçları uzun, parlaktı ve küçük-lüğünde sarı oldukları kesindi. Birçok sıradan erkek saçlardan etkilenirdi, özellikle de örgüden çıkmış ve *yataktan yeni çıkmış* izlenimi veren tutamlara bayılırlardı.

Ona 7.5 verdi. Çalışmada yer almayacak olması çok kötü, diye düşündü. İlginç olabilirdi.

Kapı çaldı. Saate baktı. Diğer katılımcının gelmesine hâlâ biraz zaman vardı.

“Girin,” dedi.

Hildy içeri girdi. Elinde Beyaz Atlı Prens’i tutuyordu.

“Yanlışlıkla yanıma almışım.” Özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve figürü masaya koydu. “Merdivenlerden inene kadar ben de olduğunu fark etmemiştim.”

“Yanlışlıkla Beyaz Atlı Prens’i almışsın.” Jeff kaşlarını kaldırdı. “Doktor Freud bununla ilgili ne söylerdi merak ediyorum.”

Bunu bir şaka olarak söylemişti ama Hildy konuşmaya başladı. “Biliyorum. Ben de bu yüzden geri geldim. Demek istediğim, zaten dönecektim çünkü figürü geri getirmem gerekiyordu, ayrıca balığımı da burada unutmuşum, yani dönmemin *tek* sebebi şey değil...” Kendini durdurdu. “Bak. Batıl inançlı falan biri değilim ama bir an durup düşündüm ve şey, sanırım evren size bir konuda çok fazla yüklenmeye başladıysa, belki de bu bir işarettir ve pes etmemek gerekiyordur.” Oturdu. “Dolayısıyla çalışmaya katılacağım. Yani, eğer senin için de uygunsa.”

“Emin misin?”

“Evet. Başka herhangi bir şeyden ne kadar emin olabiliyorsam,

o kadar.” Kız gülümsedi ve Jeff önündeki kâğıda *kamp lideri* anlamına gelen *KL* yazdı; kızın etrafındaki küçük çocuklarla elinden geleni yapmak ve iyi biri olmak üzerine konuştuğunu hayal etti.

“Şey. Sorun olmazsa bana çalışmadan tekrar bahsedebilir misin? Bu kez çıldırmayacağıma söz veriyorum.”

Jeff odanın diğer tarafındaki henüz devrilmemiş raflara bakmamaya gayret etti. “Harika. Şey. Biz buradaki işlerimizi ‘Bireyler Arası Yakınlığın Deneyisel Olarak Oluşturulması’ adlı çalışma ile temellendiriyoruz. Bu aslında doksanlı yıllarda Dr. Arthur Aron’ın geliştirdiği bir çalışma. Aldığı sonuçlar o zaman için yeterince kapsamlı değildi ama artık bambaşka bir dünyada yaşıyoruz. Dijital çağın yakınlaşma deneyimlerini ne derece değiştirdiğini ya da değiştirmediğini merak ediyoruz. Temelde, sosyal medyada iki yüze yakın ‘arkadaş’a sahip olan gençlerin yüz yüze gerçekleşecek duygusal bir paylaşıma nasıl tepki vereceklerini görmek istiyoruz. Kulağa ilgi çekici geliyor mu?”

“Benim ne yapmam gerekiyor?” Pek de “evet” cevabına benzemiyordu.

“Pek bir şey değil. Seni rasgele bir yabancı ile eşleştireceğiz, cinsel yönelimine bağlı olarak kadın ya da erkek olabilir. Ardından size birbirinize sormanız için otuz altı soru vereceğiz. Yanıtlar doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü olarak değerlendirilmeyecek. Sizden beklenen tek şey olabildiğince dürüst yanıtlar vermenez.”

“Hmm. *Rasgele mi?*”

“Anlamadım?”

“*Rasgele bir yabancı mı dediniz?*”

“Evet.”

“Yani herhangi biri olabilir mi?”

Jeff yeni bir krizin patlak vermesinden korktu. “Yani, *olabilir*, sanırım ama açıkçası Drake ya da Jonas Kardeşler’den biri değil de başka bir öğrenci olması daha muhtemel...”

“Ya da bir seri katil mesela?” Dalga geçiyormuş gibi söylüyordu ama aslında ciddi idi.

“Oldukça düşük bir ihtimal. Zaten çalışma burada, üniversitede yürütölüyor olacak. Biz katılımcıların tüm verilerine sahip olacağız ama siz birbirinizin gerçek adlarını ya da iletişim bilgilerini bilmeyeceksiniz.”

“Anladım. O zaman sorun olmaz sanırım.”

Sorun olmaz.

Kızın dediğinin üstünde durmadı ve tekrar kızın formuna baktı.

“Kendini heteroseksüel olarak ifade etmişsin. Bu durumda senin yaşlarına yakın bir erkek ile eşleştirileceksin. Birbirinizi Bob ve Betty olarak tanıyacaksınız. Bunlar kadın ve erkek katılımcılarımıza verdiğimiz adlar. Gizliliğinizi ve fiziksel güvenliğinizi sağlayabilmek için gerekli tüm önlemleri almış bulunuyoruz.”

Kız başını salladı ancak göz ardı edilemeyecek kadar fazla gözlerini kırptırıyordu.

“İkna olmadın,” dedi çocuk.

“Yoo, oldum. Yani, en azından *fiziksel* güvenlik konusunda.”

“Peki ya...”

Titreyen eller. Omuz silkme. İç çekme. “Kulağa muhtemelen aptalca gelecek.”

Jeff bekledi.

“... ama ya, *duygusal* güvenlik?”

“Derken?”

Kız iç çekti. “Bilmiyorum. Herhangi bir şey! Reddedilmek. Hayal kırıklığı. Aşk acısı. Haha. Bilirsin, her zamanki şeyler.”

“Ben buna hayat derdim.” Aksiyon figürlerini tercih etmesinin sebeplerinden biri de buydu.

“Ya tamam. Biliyorum ama demek istediğim, tamamen yabancı biriyle bir araya gelip otuz altı soruyu tamamlayacağız ve belki de sonrasında elinize geçecek tek şey gudubetin birine umutsuzca abayı yaktığımı olacak.”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir gudubet başvuru yapmadı.”

“Saçma bir soru oldu.”

O buna öyle demezdi. Kız paltosunun düğmeleriyle oynadı ve güler gibi oldu.

“Kimi kandırıyorum ki? Böyle bir durumda *gerçek sorun* güdubetin duygularıma karşılık vermemesi olurdu. Ama yine dediğin gibi, hayat işte. Ya da en azından *benim* hayatım.” Kız başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Geveliyorum. Strese girdiğimde böyle davranırım. Hayatımda bu sıralar çok fazla şey oluyor. Elbette kendi hatam. Koca çenem. Dar bakış açım. Kusurlu sosyallik algım. Böyle şeyler işte. Arkadaşlarım bana bu konuda her zaman... eyvah. Gördün mü? Yine gevelemeye başladım. Özür dilerim. Beni mazur gör.”

“Baskı yok,” dedi çocuk ve sustu.

Kız manşetlerini çekiştirdi ve yumruk yaptığı ellerini paltosunun içine soktu. Birkaç saniyeliğine Beyaz Atlı Prens’e baktı ve ardından Jeff’e döndü. “Pekâlâ. Yapacağım. Yapmalıyım.”

“Burada ‘yapmalıyım’ diye bir şey yok. Gerçekten. Çalışmaya sadece evren sana öyle söylediği için katılmanı istemiyorum.”

Kız bu kez içtenlikle güldü. “Endişelenme. Kötü kalpli yaşlı evrenin beni zorlamasına izin vermeyeceğim. Katılmak istiyorum. Gerçekten. Hatta bilinçaltımın derinliklerinde gerçekten istiyorum da. ‘Risk yoksa kazanım da yok,’ öyle değil mi?”

“Muazzam.” Kızın kayıt bilgilerine son kez göz attı. “Burada her şey yolunda görünüyor, başka bir sorun yoksa gönüllülük formunu imzalamanı isteyeceğim.”

Göz atabilmesi için ona zaman tanıdı. Kız parmaklarını, okuyormuş gibi her satırda gezdirdi, sonunda en alta ismini karaladı.

“Pekâlâ. Kalbim ellerinde!” Hildy gülümsedi ve gözleri kısılarak kalın kirpikleri ardında kayboldu. Dişleri büyük, düzgün ve beyazdı. Cildi mükemmeldi.

Kızın puanını 7.75’e yükseltti ve formu aldı.

“Öyleyse hazırız. Seni 417 numaralı odaya alabilirim, koridorun sonunda, solda. Kendine bir kahve al. Masanın üzerinde solların yazılı olduğu bir kart destesi var ama seans başlayana dek

lütfen kartları evirme. Sana kısa süre içinde bir partner ayarlayacağız. Gudubetleri elemek için elimden geleni yaparım.”

Kız paltosunun yakalarını kaldırdı ve yeniden güldü. Puanı sekize bile ykseltilebilirdi.

“Ve balığını unutma. Yoksa alınmaya bağlayabilir.”

BÖLÜM

2

Genç bir çocuk kapıyı vurmadan içeri daldı.

Jeff başını bilgisayarından kaldırdı. “İsmi?”

“Paul Bergin.” Gülümseme yok. Göz teması sınırlı. Ses tonu mırıldanmadan farksız.

“Bireyler arası yakınlık çalışması için mi buradasın?”

“Katılımın karşılığı olarak kırk dolar veren bir çalışma için buradayım. Bu o mu?”

“Olabilir. Biz de o kadar ödüyoruz.”

“O zaman bu yüzden buradayım.” Ceketinin cebinden düzgünce katlanmış solgun mavi renkte kare bir kâğıt çıkardı ve Jeff’e uzattı. Elleri soğuktan kızarmıştı. “Ne kadar sürecek?”

Jeff oturması için işaret etmek üzereydi ama çocuk çoktan yerleşmişti bile. “Değişir. Muhtemelen bir ya da iki saat sürer ama biz herhangi bir zaman sınırı belirlemiyoruz, dolayısıyla daha uzun da sürebilir. Size bağlı.”

“Eğer daha uzun sürerse ekstra ücret ödeyecek misiniz?” Paul bir anda gülümsemişti, belki de biraz cazibenin ek kazanç getirebileceğini umuyordu.

“Üzgünüm. Sabit fiyat. Hâlâ ilgileniyor musun?”

Paul odanın diğer tarafındaki rafta sıralanan figürlere sanki

piyasa değerlerini ölçüyormuş gibi baktı. “İlgileneyim bari. Ne zaman başlar?”

“Sana çalışmayla ilgili ön bilgi vereceğim, sonrasında başlayabiliriz.”

“Ön bilgiye neden ihtiyacım olsun ki?” Ön dişlerinin arasındaki küçük gri kuru üzüm tanesini yuvarladı.

“İlgin çekebilir diye düşündüm.”

“Pek çekmiyor aslında. Afişte yalnızca sorulara cevap vereceğim yazıyordu.”

“Evet. Sen ve partnerin birbirinize otuz altı soru soracaksınız.”

“Benim bir partnerim yok.”

“Biz senin için bir tane seçtik.”

“Soruları uydurmam mı gerekiyor?”

“Hayır, belirli sorular var. İkinci de birer kart seti seçip üzerinde yazan soruları birbirinize soracaksınız. Yanıtlamak için elinizden geleni yapın yeter.”

“Tek yapmam gereken bu mu?”

“Şimdi bir gönüllülük formu imzala, bitirdiğinizde de kısa bir rapor yaz.” Jeff, Paul’un başvuru formunu inceledi. “Öğrenci misin?”

“Öğrenci olmam gerekiyor muydu?”

“Hayır.”

“O zaman işsizim.”

“On sekiz yaşında mısın?”

“On dokuz sayılır.”

“Hetero musun?”

“Efendim?”

“Kadınlardan mı etkilenirsin?”

“Evet. Öyle yazmıştım.”

“Bekâr mısın?”

“Olabilirdi.”

“Tamamdır, Şunu imzaladıktan sonra...” Notlarına göz attı. “... 417 numaralı odaya git. Çalışma partnerin orada olmalı.”

Paul formu okumakla ilgilenmedi. En alta ismini düzgünce yazdı, ayağa kalktı ve gitti.

Jeff kapı kapanana dek bekledi, ardından önündeki kâğıda *HG* yazdı. Bu *HG*, “hergele”yi simgeliyordu, birkaç not daha ekledi:

MY (mavi yaka)

KH (kavgaya hazır, aynı zamanda “hergele”)

YA (yarım akıllı, gerçi Paul’u yarım akıllı addetmek bile ona acı vermişti. Hayatta kendini beğenmiş gibi gezen erkeklerden daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu.)

Ardından puan kısmına 9 yazdı.

Ki bu oldukça çocukçaydı. Eğer heteroseksüel kadınlara dair birazcık bile içgörüsü olsa, Paul’un 10 olamayacaksa bile, bariz bir şekilde kırık olan burnuna rağmen net bir 9.5 olabileceğini bilirdi. Ya da kırık burnu sayesinde. Birçok kıızı peşinizden koşturmak için ufak bir TEHLİKE: UZAK DURUN uyarısı yeterliydi.

Paul’un sağ gözünün altında ufak bir gözyaşı dövmesi vardı. Jeff’e göre bu kötü çocuk imajını abartıya geçiriyordu ama elbette önemli olacak şey onun düşüncesi değildi.

Hildy’nin ne düşüneceğiydi.

Jeff neredeyse kahkaha atacaktı.

Hildy ve Paul.

İlginç olacaktı.

SORU 1

PAUL: Selam.

PAUL: Merhaba.

PAUL: Mer-ha-ba?

HILDY: Aa. Şey.

PAUL: İyi misin?

HILDY: Ha, evet. Evet. Affedersin.

PAUL: Hayalet falan görmüş gibisin.

HILDY: Yoo, hayır. Ben, şey, kitap okuyordum ve ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim, sen de beni biraz şaşırttın, hepsi bu. O yüzden, şey, selam.

PAUL: Tamam. Selam. Ben Paul.

HILDY: Bob demek istedin sanırım.

PAUL: Yoo. Paul demek istedim.

HILDY: (Gülerek) Duymamış olayım.

PAUL: Paul dedim.

HILDY: Şey, birbirimizin gerçek adlarını bilmememiz gerekiyor.

PAUL: Bana kimse böyle bir şey söylemedi.

HILDY: Gerçekten mi? Bana birbirimize Bob ve Betty isimleriyle hitap etmemiz gerektiği söylendi. Hani gizlilik nedenlerinden ötürü.

PAUL: İyi madem. Kim Betty olacak?

HILDY: Ha! İyi noktaya değindin. Bu isimleri kimin kullanacağını önceden varsaymaları ne kadar da cinsiyetçi...

PAUL: Bu sandalyenin sorunu ne yahu?

HILDY: Değiştirmek ister misin? Benim için sorun olmaz. Ben...

PAUL: Buna oturup poponun üstüne düşmen için mi? Olmaz. Ben şansımı denerim.

HILDY: Emin misin? İstersen yeni bir sandalye...

PAUL: Bir süre daha burada kalmayı düşünüyor musun?

HILDY: Şey. Evet. Neden?

PAUL: Terlemiyor musun?

HILDY: Evet, doğru ya. Paltom. Tuhafliklarımdan bir tanesi. Sıcaklığı gerçekten seviyorum. Tüm arkadaşlarımı deli ediyor bu. Bana her baktıklarında ter bastığını söylerler. Seni rahatsız etmez, değil mi? Çünkü eğer istersen...

PAUL: Birden bayılma da...

HILDY: Merak etme. Elimden geleni yaparım, *kendimden geçmemek için...*

PAUL: Teşekkürler. Harika. Başlayabilir miyiz?

HILDY: Tabii. Nasıl yapalım? Birimiz soruyu sesli olarak okuyup diğerimiz cevaplasın mı?

PAUL: Olur.

HILDY: Sonra da değişiriz?

PAUL: Olur.

HILDY: Hangimiz başlayalım?

PAUL: Fark etmez.

HILDY: Aa, dur. Neden yazı tura yapmıyoruz?

PAUL: Gerçekten o kadar önemli değil. Sen başla.

HILDY: Emin misin?

PAUL: Evet. Bak. Artık başlayabilir miyiz?

HILDY: Tabii. Özür dilerim. Gerginim. Sen gergin misin?

PAUL: Neden gergin olayım ki?

HILDY: (Gölerek) Böyle şeyler beni geriyor, gerçi Jeff'in söylediğine göre bazı...

PAUL: Jeff mi?

HILDY: Psikolog. Dedi ki... neye gülüyorsun?

PAUL: *Psikolog.* Çocuk cidden sevdiğini çaktırmamaya çalıştığı Happy Meal oyuncakları olan inek bir üniversite öğrencisi.

HILDY: O bir doktora öğrencisi.

PAUL: Tamam, ben de onu diyorum.

HILDY: Tam olarak öyle...

PAUL: Ona yakın bir şey söyledim.

HILDY: Ne olursa olsun... Yanıtlarımızın doğru ya da yanlış olarak değerlendirilmeyeceğini söyledi ama olsun. Bundan başka birçok şey de var. Sanırım bu yüzden birazcık... gerginim.

PAUL: Gerçekten mi? Hiç fark etmemiştim. Eve döndüğünde kendine birkaç shot Jäger doldurmaya ne dersin? Bu arada ben de başlayayım: Soru 1: *Dünyadaki herhangi birini seçme şansınız olsa, kimi akşam yemeğine davet ederiniz?*

HILDY: Sadece bir kişi mi? O kadar mı seçebiliyorum?

PAUL: Evet.

HILDY: Soruda öyle mi diyor?

PAUL: Diyor ki —Tanrım bunu yaptığıma inanamıyorum— “Dünyadaki herhangi *birini* seçme şansınız olsa, *kimi* davet ederiniz?”

HILDY: Hmm. Zormuş. Jane Austen, D. H. Lawrence ya da Barack Obama gibi birini söylemek istiyorum ama dürüst olayım mı? İhtişamlarının öylesine farkında olurdum ki muhtemelen bu yüzden hiç zevk alamazdım bile. Öte yandan, böylesine nadir bir şans da yoldan geçen herhangi biriyle harcamak istemezdim...

PAUL: Sonuç olarak kimi çağırırdın?

PAUL: Yalnızca bir akşam yemeğinden bahsediyoruz.

PAUL: Geceyi biriyle geçirmekten falan değil.

HILDY: Affedersin. Fazla mı düşünüyorum?

PAUL: Yok canım. Nereden çıkardın bunu?

HILDY: Aa. Tamam. Buldum. (Gülerek) Taylor Swift!

PAUL: Tamam. Taylor Swift.

HILDY: Hayır! Şaka yapıyorum. Sayılır. O benim gizli zevkim ve açıkçası hak ettiği ilgiyi gördüğünü de düşünmüyorum ama eğer yalnızca bir kişiyi çağırabileceksem, seçeceğim insan o mu olur bilemiyorum... Önce sen söyle. Benim bunu biraz düşünmem lazım.

PAUL: Peki. Ben yemek pişirebilen birini çağırırdım.

HILDY: (Güler)

PAUL: Soru 2.

HILDY: Hayır. Gerçek cevabın. Kimi çağırırdın?

PAUL: Yemek pişirebilen birini. Eğer yemeğe benim evime geliyorlarsa yemek pişirebiliyor olmaları iyi olur çünkü ben kesinlikle beceremiyorum.

HILDY: Aslında bu kötü bir yanıt değil. Ben asla yemeğe...

PAUL: Soru 2. *Ünlü olmak...*

HILDY: Bekle. Ben henüz ilk soruya cevap vermedim.

PAUL: O zaman cevabını artık verebilir misin? Daha otuz beş soru var. Bu hızla gidersek alacağımız paraya pek de değmiyor.

HILDY: Ne parası?

PAUL: Kırk dolar.

HILDY: Ne kırk doları?

PAUL: Çalışmaya katıldığın için alacağın kırk dolar.

HILDY: Para mı alacağız?

PAUL: Evet. Başka neden böyle bir şeye katılasın ki?

HILDY: Bilmem. Psikolojiyi severim ve böyle bir çalışmanın parçası olma fikri ilgimi çekti, böylece...

PAUL: (Güler) Eğlencesizlikten ölüyormuşsun desene.

HILDY: Var ya, bunu söylemekten nefret ediyorum ama ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler var.

PAUL: Affedersin anne.

HILDY: Tanrım. Yine yapıyorsun.

PAUL: Devam edebilir miyiz?

HILDY: Evet. Eğer ses tonunu değiştirirsen.

PAUL: Şaka yapıyorsun.

PAUL: Ciddi olamazsın.

PAUL: Tamam... Böyle nasıl? Daha iyi mi?

HILDY: Yüz ifadeni de değiştirmen gerek.

PAUL: Kim seni patron yaptı?

HILDY: Hiç kimse. Fakat burada eşitiz ve bana hak ettiğim saygıyı göstermeyen biriyle uzlaşmak zorunda değilim.

PAUL: İnanılır gibi değil.

HILDY: Niye? Bence düşünürsen oldukça makul. Saygı medeni bir toplumun alamet-i farikasıdır. Küfretmemeye de dikkat edersen sevinirim.

PAUL: Küfretmedim ki.

HILDY: Sesli olarak evet.

PAUL: Nasıl yani? Şimdi de dudak mı okuyorsun?

HILDY: Doğru ya. Sanki ne dediğini anlamak için uzman bir dudak okuyucu olmak gerekiyormuş gibi.

PAUL: Daha önce hiç küfür duymadın mı?

HILDY: Fazlasıyla duydum. Sadece bana yönelik edilen bir küfür duymak istediğimi sanmıyorum.

PAUL: Aptal sorumuza dönebilir miyiz?

HILDY: Evet. Tabii. Saygılı bir cevap verebileceksen.

PAUL: Pekâlâ. İşte sesim... İşte yüzüm.

HILDY: Güzel. Teşekkürler. Zaman konusunda endişe duyduğunu da hesaba katarak, işleri hızlandırıyorum ve cevabımı veriyorum. Akşam yemeğine büyükbabamı davet ederdim. Onunla tanışma şansım hiç olmadı ve eğer tanışabilseydim, bugün babamın nasıl biri olduğunu daha iyi anlardım. Bunun bazı güncel sorunları çözmede oldukça faydası olurdu herhalde.

SORU 2

PAUL: Soruları ben sormaya devam edeceğim.

HILDY: Sanırım bu iyi bir fikir. Ben konuyu sürekli saptırıyorum. Fark etmişsindir, zaman yönetimi iyi olduğum konulardan biri değil.

PAUL: Ve bu da herhangi bir sorunun cevabı değildi.

HILDY: Yine o ton.

PAUL: Ses tonumda bir şey yok.

HILDY: Affedersin. Çok haklısın. Bu kez söylediklerin daha önemliydi.

PAUL: Ya, şimdi de gerçeklerle ilgili mi sorunun var?

HILDY: Çok rastlanılan bir kavram yanılgısı. Dürüstlük her zaman en iyi yöntem değildir, özellikle de onu kötü davranmak için bir araç olarak kullanıyorsan. Bu şekilde davranmanın için herhangi bir sebep...

PAUL: Ve bu da herhangi bir sorunun cevabı değildi! Evet, soru 2: *Ünlü olmak ister miydiniz? Eğer cevabınız evetse, ne şekilde?*

HILDY: Soruya yalnızca çalışmaya katıldığım ve bir bakıma borçlu hissettiğim için cevap veriyorum.

PAUL: Ve ben de yalnızca para için *cevap veriyorum*. Her neyse. Soruyu cevapla.

HILDY: Hayatımda önemli bir şeyler yapmak istiyorum ve ün de faydalı bir araç olabileceği için, evet, ünlü olmak isterim. İşin doğrusu, bu kulağa biraz çılgınca veya fazlaca hırslı gelebilir ama günün birinde yeni Nelson Mandela olarak ya da ne bileyim... ya da... bu kadar komik olan ne?

PAUL: Bir elli yedi boyunda ve kitaplarını altı yüz dolarlık bir deri çantada taşıyan beyaz bir kızsın. Günün birinde yeni Nelson Mandela olarak anılacağın falan yok.

HILDY: Boyum bir altmış iki ve o “deri” çanta da bana hediye edildi.

PAUL: Kim tarafından, hücre arkadaşın mı?

HILDY: Ailem.

PAUL: Tam olarak kastettiğim şey. Sen yeni Nelson Mandela olmayacaksın. Ve hâlâ beyazsın. Gerçekten *fazlasıyla* beyazsın. Yoksa bu konuda yanılıyor muyum? Michael Jackson gibi sen de mi bir işler karıştırdın? Bu arada kesinlikle bir altmış iki değilsin.

HILDY: Evet öyleyim. Ayrıca lütfen sakızını patlatmayı bırak.

PAUL: Belki botlarla o kadar olabilirsin. Çıplak ayakla omuz hizama bile gelemezsin.

HILDY: Tabii ya, peki senin boyun kaç? Bir doksan falan mı?

PAUL: Yok artık. Neyin kafasını yaşıyorsun sen?

HILDY: Ne demek istiyorsun?

PAUL: Eğer birini etkilemeye çalışıyorsam bir seksen üç diyorum. Dürüst olacaksam da bir seksen.

HILDY: Sanırım bugün hangisi olduğunu sormama gerek yok. Konumuza dönecek olursak, soru “Ünlü olacak mısınız?” değildi. “Ünlü olmak *ister misin?*”di ve biliyor musun? Canım nasıl istiyorsa öyle cevap veriyorum. Sıra sende.

PAUL: Tamam. A) Evet, B) Çok fazla.

HILDY: Soruları ciddiye almıyorsun.

PAUL: Soruları ciddiye almam istenmedi. Sorulara yanıt vermem istendi. Dolayısıyla, evet ünlü olmak isterim. Ne şekilde? Çok fazla çünkü para o şekilde geliyor. Bunlar benim cevaplarım. Sen de patronum değilsin.

HILDY: Ne kadar çocukça.

PAUL: Ooo. Şimdi kimin ses tonunda sorun var? Ayrıca, bil

diye söylüyorum, romantik komedi sevimlisi gibi elinde balık poşetiyle dolaşan insanların başkalarına çocukça demeye hakkı yoktur.

HILDY: Balığın hikâyesi ya da benim için neden bu kadar önemli olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.

PAUL: Ve ilginçtir ki, bir o kadar da umursamıyorum.

HILDY: Sorulara verdiği yanıtların da, benimle ilgili yorumlarının hiç değilse yarısı kadar dürüst olmasını dilerdim.

PAUL: Şunu kim söylemişti, “Biliyor musun? Canım nasıl isterse öyle cevap veriyorum.”

HILDY: Pekâlâ. İstedğin gibi olsun. Ben de kendi bildiğim gibi devam edeceğim. “İlişki kurmak” buraya kadarmış.

PAUL: Ne dedin?

HILDY: Hiçbir şey.

PAUL: Sıradaki soru.

SORU 3

PAUL: *Birine telefon açmadan önce kafanızda ne söyleyeceğinizin bir provasını yapar mısınız? Cevap evetse, neden?*

HILDY: Elbette.

PAUL: *Elbette* mi? Ciddi misin? “N’aber? ... Evet... Tamam... Görüşürüz.” Bunda prova edecek ne var?

HILDY: İster inan ister inanma, bazı insanlar telefonu pizza siparişi vermek ya da ot ayarlamak dışında işler için de kullanıyorlar. Bazıları ciddi ciddi konuşuyor.

PAUL: Ve bu konuşmaların pratiğini önceden yapıyorlar. Bana mı öyle geliyor yoksa bu biraz zavallıca mı?

PAUL: Yaa. Demek yine benimle konuşmuyorsun.

PAUL: Cevap vermek için “borçlu hissetmek” geride kaldı galiba.

PAUL: Peki. Geriye kalan otuz üç soruyu kendi başıma cevaplayacağım, kırk dolarımı alacağım ve buradan kalkan bir sonraki otobüse bineceğim.

HILDY: Yani sen, hayatın boyunca bir kıza çıkma teklif etmeden önce *asla* söyleyeceklerini prova etmediğini mi söylüyorsun?

PAUL: Evet. Böyle söylüyorum.

HILDY: Asla mı?

PAUL: Tamam. Belki de asla değildir.

HILDY: Biliyordum.

PAUL: Belki on iki yaşındayken yapmışımdır.

HILDY: Kızlara çıkma teklif etmeye on iki yaşında başladığını mı söylüyorsun?

PAUL: Evet.

HILDY: On iki?

PAUL: Pekâlâ. Belki de on bir... Ne? ... *Sen* kaç yaşında başladın ki?

HILDY: Bu oradaki sorulardan biri miydi?

PAUL: Bak sen. Beni tuşe ettin.

HILDY: Şu aptal işi bir an evvel bitirebilir miyiz?

PAUL: Teşekkürler, Tanrı aşkına! Hiç sormayacaksın sanmıştım.

SORU 4

PAUL: *Sizin için bir günü “mükemmel” kılan şeyler nelerdir?*

HILDY: Hmm... Sayfiye bir yerde olurdum, bundan eminim. Eski bir konak ya da kulübe evi... tarihsel dokusu olan bir yerler. İdeal olarak deniz kıyısında... Pencere kenarında oturmak güzel olurdu. İyi bir kitap ve büyük boy latte alıp bir battaniyenin altına sığındım. Ve mükemmeli konuşmakta olduğumuz için, latteyi bir kâseden içerdim, kupadan değil; tıpkı Fransa'daki gibi, bu durumda o *café au lait* olurdu gerçi ama her neyse. Yurtdışından aldığım çikolatalı bisküviler, canım tatlı bir şeyler isterse diye yanımda duran bir tabakta dururdu. Sanırım günün geri kalanında da kitap okur, çıkıp sahilde yürüyüş yapar, kendime bir yeşil çay ya da smoothie yapar ya da eğer yorgun hissediyorsam biraz... Beni dinlemiyorsun. Söylediklerimden hoşlanmak zorunda değilsin ama en azından çizmeyi bırakıp *dinliyormuş gibi* yapabilirsin.

PAUL: “... çıkıp sahilde yürüyüş yapar, kendime bir yeşil çay ya da smoothie yapar ya da eğer yorgun hissediyorsam biraz...” Seni dinlemek için sana bakmam gerekmiyor. Dolayısıyla devam edebilirsin. Eklemek istediğin başka şeyler var mı? Yoga dersi? Dergilemek? Belki de kankalarınla manikür-pedikür yaptırmak?

HILDY: Benimle dalga geçeceğini biliyordum ama Jeff'e sorulara dürüst yanıtlar vereceğime dair söz verdim, dolayısıyla rahatsız olmuyorum. Ve evet, muhtemelen yoga olurdu, günün sonunda yogaya giderdim. Gerginliği atmak için mükemmel bir yol. Gel geelim “dergilemezdim” çünkü öncelikle bu bir fiil değil. Aynı şekilde “kanka” da benim kelime dağarcığımda bulunmuyor ki bakınca bu gayet anlaşılır bir şey olmalı. Şimdi senin mükemmel gününü dinlememize ne dersin? Yoksa onu şu anda yaşıyor musun?

PAUL: (Güler) İyiydi. Pekâlâ. Geç kalkardım. Üç yumurtalı McMuffin ve büyük seçim Dunkin' Donuts kahvesi alırdım, duble kremalı. Bir süre davul çalardım. Tekrar yemek yerdim. Sonra tekrar uyurdum. Olabildiğince tekrarlardım.

HILDY: Bu kadar mı?

PAUL: Muhtemelen bir noktada bir kız da olurdu.

HILDY: Herhangi bir kız mı?

PAUL: Harika. Bir hayvanmışım gibi. Benim de standartlarım var.

HILDY: Ama belirli bir kız değil, öyle mi?

PAUL: Gününe göre değişir ama şu an için, evet.

HILDY: Şu anda ellerini çizmekte olduğun kız değil o zaman.

PAUL: Çizmiyorum.

HILDY: O zaman ne yapıyorsun?

PAUL: Bilmem, karalıyorum.

HILDY: Bir karalamaya göre epey iyi.

PAUL: Eh, "epey iyi" de bakan kişiye göre değişir sanırım.

HILDY: Hadi ama hiç değilse bu konuda biraz daha dürüst olamaz mısın?

PAUL: Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok.

HILDY: Tabii tabii. "Ah bu çirkin şeyden mi bahsediyorsun?" tavrını bırak. Sanki durumu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi...

PAUL: Hâlâ anlamıyorum.

HILDY: O zaman senin yerine ben söyleyeyim. Bu bir karalama değil. Bu bir çizim. Ve gerçekten çok iyi. Bunun sen de farkındasın.

PAUL: Demek farkındayım.

HILDY: Evet.

PAUL: Söylediğin için teşekkürler.

HILDY: Sana daha önce kimse söylemedi mi bunu?

PAUL: Öyle bir şey demedim.

HILDY: Elinin ne kadar hızlı olduğundan da bahsetmişler miydi?

PAUL: Hızlı olmak bir marifet değil. Pictionary değil bu.

HILDY: Çok fazla çizer misin?

PAUL: Karalamalar. Evet. Tırnaklarımı yemekten daha iyi.

HILDY: Öyleyse bu gerginken yaptığın bir şey.

PAUL: Bir alışkanlık işte. Daha kötü alışkanlıklarım var.

HILDY: Deme ya!

PAUL: (Güler)

HILDY: Ya da de.

PAUL: Hiç anlatmasam daha iyi. İnan bana.

HILDY: Tamam. İyi öyleyse. Oralara girmiyoruz. Ama ben ciddiyim. Bu “karalama” epey iyi. Fazlasıyla gerçekçi. Hele o parmaklardaki boğumlar... El neredeyse canlıymış gibi.

HILDY: Az önce sana iltifat ettim.

PAUL: Anladım.

HILDY: O bakış ne o zaman?

PAUL: Hiç.

HILDY: Vay canına. Seni gerçekten rahatsız eden bir şey olduğunda seni görmek istemezdim.

PAUL: Ve ben de seni gerçekten heyecanlanmaya geçecek bir şey olduğunda görmek istemezdim. Alt tarafı bir karalama işte.

HILDY: Böyle deyip duruyorsun ama el çizmek çok zordur.

PAUL: Sen de çizim yapıyor musun?

HILDY: Hayır. Pek sayılmaz. Denedim. Bir süre ders aldım ama...

PAUL: Ders mi? Derse ihtiyacın yok. Bir kalem al ve becerebilene kadar çizmeye devam et. Siz South End çocuklarının da problemi bu, asla...

HILDY: South End'li olup olmadığımı bilmiyorsun.

PAUL: Oralı mısın?

PAUL: Biliyordum. (Gülerek) Üstünden dadılar ve oyun buluşmaları akıyor.

HILDY: Ses tonu.

PAUL: Ne var? Tonumu değiştirdim.

HILDY: Evet. Saldırgandan kendini beğenmişliğe. Büyük gelişme.

PAUL: Belli ki iğneleme yapmakta sorun yok ama.

HILDY: Biliyor musun, mini minnacık bir an için burada bir iletişim kurabilmeyi başaracağımızı sanmıştım ama şimdi ne olacağını pek de kestiremiyorum. Sana, bir başka tartışmaya yol açmadan iltifat bile edemiyorum. Var ya. Bence bu vakit kaybı. Ben eve gidiyorum. Yapacak çok işim var ve açıkçası, bu kadar iğnelemeye gelemem.

PAUL: Dur. Barışmak adına sana elimi sunuyorum.

HILDY: (Güler) Çok komik.

PAUL: Ciddiyim, al. Senin olsun.

HILDY: Tanrım. Teşekkürler... O şekilde yırtmasan da olurdu. Tüm resmi beğenebilirdim.

PAUL: Kızlar. Elini verir, kolunu kaptırırsın.

PAUL: Kızardın.

HILDY: Kızarmadım.

PAUL: Doğru ya. Doğal ten rengin fuşya çünkü.

PAUL: Yine ne oldu? Nereye gidiyorsun?

HILDY: Söyledim ya. Eve.

PAUL: Sakin ol. Otursana. Tanrım bir de bana iltifat edip sonra da verdiğim tepkiden ötürü beni şikâyet ediyorsun. En azından ortalığı ayağa...

HILDY: Bana fuşya demek de iltifat mı?

PAUL: Evet. Pembe sana çok yakışıyor.

HILDY: Güzel. Gerçekten çok ince. Bu saçmalık. Şu anda uğraşacak yeterince problemim var. Sürekli senin iğnelemelerinle uğraşamam ve...

PAUL: Oturabilir misin biraz.

HILDY: Senden emir alacak değilim.

PAUL: Hadi ama. "Cevapları borçlusun." "Doğru olanı yap." Falan filan. Nelson Mandela ufak bir ağız dalaşı yüzünden kalkıp gitmezdi.

HILDY: İnanılmazsın.

PAUL: Hey, teşekkürler! Şimdi otur.

HILDY: Hayır. Neden oturayım ki? Beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordun, şimdiyse kalmamı istiyorsun. Niye?

PAUL: Çünkü neredeyse tamamladık! Otuz iki soru daha, sonra...

PAUL: ... ki Jeff'e bu soruları yanıtlayacağına dair söz verdin...

PAUL: ... ve bilimin de buna ihtiyacı var...

PAUL: Aferin kızıma.

HILDY: Sus da diğer soruya geç.

SORU 5

PAUL: *En son ne zaman kendi kendinize şarkı söylediniz? En son ne zaman bir başkasına şarkı söylediniz?*

PAUL: Ooo. Mod değişimi. Neden aniden gülümsemeye başladın?

HILDY: Soru komik.

PAUL: Nesi komik?

HILDY: Çünkü ben sıklıkla yaparım, o yüzden. İstemesem de. Ben küçükken büyükannem –babamın annesi, artık öldü– savaşın, yani İkinci Dünya Savaşı'nın, günün birinde nasıl biteceğini ve ne zaman biteceğini, o zaman her şeyin nasıl da mükemmel olacağını anlatan bir şarkı söylerdi. Aşk. Kahkaha. Sonsuza dek barış. Tüm meseleler. Ne zaman endişelensem, bu şarkı kafamın içinde bir yerlerde çalmaya başlar ve dilime dolandır. Söylediğimin çoğu zaman farkına bile varmam. Sanırım bu bir çeşit kendimi yatıştırma tekniği. Bu sabah bile söylemiş olabilirim, hiç değilse mırıldanmışımdır.

PAUL: *Senin endişelenecek neyin var ki?*

HILDY: Bu da ne demek?

PAUL: Deri çantan, çizim derslerin ve kâsede, adı neydi, kâsede kahven var ve...

HILDY: Kabalığım için bağışla ama insan psikolojisine dair inanılmaz sık bir bilgin var.

PAUL: Jeff'in aksine mi demek istiyorsun? Hani şu *psikolog* olan.

HILDY: Dünyadaki herkesin aksine. Demek istediğim, anlıyorum. Ben şanslıyım. Birçok insandan daha şanslıyım. Ama arada bir iyi kalitede bir çanta alabilecek kadar paranın olmasının hayatındaki tüm meseleleri çözebileceğine gerçekten inanıyor musun?

PAUL: Açıkçası günün birinde bu sorunun cevabını öğrenme şansım olsun isterim. Fakat asıl soruya cevap verecek olursak, hayır. Kendi kendime şarkı söylemem.

HILDY: Asla mı?

PAUL: Asla. Soru 6: *Eğer...*

HILDY: Bekle. Atlıyorsun. Sorunun ikinci kısmı da var. Şöyle diyor: "*En son ne zaman kendi kendine şarkı söyledin? Ya da bir başkasına?*"

PAUL: Bu iş beni kızdırmaya başladı. Çocuk bana özellikle otuz altı soru olduğunu söyledi. Ben de bu yüzden gönüllü oldum. Ama bir bakıyorsun ki, aslında otuz altı soruya ek olarak, cevap vermek zorunda olduğum soru içinde sorular da varmış. Bu gerçekten insanları yanıltma taktiği.

HILDY: Kılı kırk yarıyorsun. Eğer soruları o an "uydurduğun" bir cevapla değil de dürüstçe yanıtlıyor olsan bu durumu bu kadar bezdirici bulmazdın. Fakat bunu bir yana bırakalım. Ben soruya yanıt vereceğim. Bir başkasına en son ne zaman şarkı söyledim? Hmm. Köpekler sayılır mı? Neden sana soruyorum ki? Umurunda bile değil... Dolayısıyla kendi kendimi cevaplayacağım ve hayır diyeceğim. Bu durumda cuma gecesi en son seferim oluyor. Bakıcılık yaptığım minik bir kız var. Hazel.

Dünya tatlısı. Ona her zaman uyuması için şarkı söylerim. Bazen gerçekten ninni söylüyorum, bazen de sevdiğim bir şarkıyı, yavaşlatarak söylüyorum ve o uykuya dalana kadar tekrar tekrar söylüyorum. Tamam, sen.

PAUL: Bir süre önce.

HILDY: Biraz daha detaylandırabilir misin?

PAUL: Yapabilir miyim yoksa yapar mıyım anlamında mı?

HILDY: Seni zorlayamam elbette, dolayısıyla, detaylandırır mısın?

PAUL: Hayır.

HILDY: Peki o zaman, kime?

PAUL: Soruda böyle bir şey sorulmuyor.

HILDY: Kadın olma ihtimali var mı?

PAUL: Evet, çok bilmek istiyorsan, öyleydi.

HILDY: Neden bunu bu şekilde söylüyorsun?

PAUL: Ne gibi?

HILDY: “Evet, öyleydi.” Geçmişte kaldığını vurgulayarak.

HILDY: Şimdi anladım. Eskiden kadındı, şimdiyse erkek mi oldu? Kız arkadaşın transseksüel mi?

PAUL: Lanet olsun.

HILDY: Ne? Bu o kadar da çılgınca değil. Homofobik değilsin ya?

PAUL: Değilim.

HILDY: O zaman o yüzündeki *sen-bir-aptalsın* bakışı da ne? Yoksa yalnızca yüzünün mimiksiz hali mi?

PAUL: *Sen-bir-aptalsın* bakışım değil. *Yanılıyorsun* bakışım ve *beni gerçekten rahatsız etmeye başladın* kaş ifadem. Bir sonraki soruya geçebilir miyiz? Lütfen.

HILDY: Tanrım. Gülümsedin.

PAUL: Evet, çok çaresiz kalmıştım.

HILDY: Daha fazla çaresiz kalmalısın.

PAUL: Yemin ederim, eğer ağzından çıkan bir sonraki cümle, "Hadi çiçek olalım!" olursa kalkıp giderim.

HILDY: Şimdi ne çiziyorsun? Bu açıdan kestirmek zor... Amanın! Bu bir çeşit erotik çizim değil, değil mi?

PAUL: Tamamen yanılıyorsun.

HILDY: Onlar kesinlikle bir kadının bacakları.

PAUL: Hayır, değiller.

HILDY: Kesinlikle öyleler.

PAUL: Hayır değiller. Onlar...

PAUL: ... geyik boynuzu, gördün mü?

HILDY: Evet, şu anda öyleler. Çok zekice.

HILDY: Aman Tanrım! Bu Bambi'deki Prens! O kitaba bayılırım!

PAUL: Bambi bir kitap değil. Çizgi film.

HILDY: Ama orijinalinde bir kitap.

PAUL: Senden başka kimsenin bilmediği bir kitap.

HILDY: Bu doğru değil. Milyonlarca –hayır, belki de trilyonlarca– çocuk bu kitapla...

PAUL: Ben okumadım. Aa. Mükemmel günümün o detayını paylaşmayı unutmuşum. Kesinlikle kitap okumamak. Ya da *bickie* yememek, o da neyse artık.

HILDY: İngilizler kurabiyeye *bickie* derler. Büyükanнем Birleşik Krallık'ta büyümüş ve Noel'de onlardan sipariş eder, çok sevdiğim...

PAUL: Ah, affedersin. Sen beni yanlış anladın. Sormuyordum.

HILDY: Biliyor musun, bence sen hiç de dışarıya göstermeye çalıştığın gibi kötü biri değilsin. Birine şarkı söylediğini itiraf etmek zorunda kaldığın anda gözlerinde gerçek duygularının bir yansıması vardı ve gülüşün, yani bana iğrenç davranmadığın ve dünyaya karşı açıklanamaz derecede öfkeli olmadığın anlardaki gülüşün çok hoş, hatta, sevimli.

HILDY: Hey, yine yaptın!

PAUL: Evet. Fazla alışma. Ayrıca açıklanamaz bir öfkem yok. Güven bana.

HILDY: Nasıl yani?

PAUL: Seni ilgilendirmez. Soru 6:

SORU 6

PAUL: *Eğer doksan yaşınıza kadar yaşayabilecek olsanız ve hayatınızın son altmış yılında otuz yaşındaki bir bedeni ya da zihni elinizde tutabilecek olsanız, hangisini seçerdiniz?*

HILDY: Zihnim. Elbette. Sen?

PAUL: Kimin vücudunu elimde tuttuğuma göre değişir. Otuz yaşındaki bir kadının bedenini elimde tutabilir miyim? Doksan yaşındaki her adamın fantezisiidir.

HILDY: (Gülerek) “Elde tutma”nın o anlama geldiğini sanmıyorum.

PAUL: Eh, benim için o anlama geliyor. Peki kimi tutmak isterim? Şu bilimkurgu filmindeki kızıl saçlı kadını. *Impossible* bir şey bir şeydi ismi.

HILDY: *Impossible Forever* mı? O bilimkurgu değil. O spekülatif kurgu. İkisi tamamen farklı şeyler. Bilimkurgu dediğinde...

PAUL: Her neyse. Spekülasyonlara göre otuzlarında olmalı. Onu alıkoymak benim için hoş olurdu. Elbette zorla değil. Karşılıklı rıza gösterilen bir ilişkiden bahsediyorum.

HILDY: Otuz yaşında bir film yıldızı ve doksan yaşındaki sen. Rıza mı? Başarılar.

PAUL: Teşekkürler. Sana da zihnini elde tutmada başarılar.

HILDY: (Gülerek) İyi nokta.

SORU 7

HILDY: Soruları neden biraz da ben sormuyorum? Sanatsal hedeflerinin önünde durmak istemem; özellikle çizim yaparken epey uslusun... O kim, bu arada?

PAUL: Doksan yaşındaki sen.

HILDY: Hayır, değil. Daha ziyade şimdiki halime benziyor.

PAUL: Evet, plastik cerrahi günden güne gelişmeye devam ediyor.

HILDY: Ben plastik cerrahi taraftarı değilim.

PAUL: *Şu yaşımda* değilsin tabii.

HILDY: Asla. Güzellik daima genç olmakla ilgili değildir. Güzellik...

PAUL: Evet. Güzel yüzün deri sırt çantana benzemeye başladığında konuşuruz bunları.

HILDY: Senin dünyanda dış görünüş ve para önemli olan tek şeylermiş gibi hissetmeye başladım.

PAUL: *Benim dünyamda.* Öte yandan *senin* dünyanda gerçekten değerli sayılan tek şey, dur tahmin edeyim, ruhani değerler.

HILDY: O da var.

PAUL: Ne diyeyim, şanslısın. Açıkçası, benim öyle zimbırtılara vaktim yok. Sözü açılmışken, eğer soruları sen soracaksan hemen başla yoksa ben sormaya devam ederim.

HILDY: Bazı konularda son sözü söyleme hakkının sende olması adil değilmiş gibi hissediyorum. Sen söyleyince kulağa hayatı boyunca şımartılmış bir çocukmuşum ve asla...

PAUL: Pekâlâ. Soruları ben soruyorum.

HILDY: Hayır. Ben.

PAUL: Sor o zaman.

HILDY: (İç çekiş)

PAUL: *Nasıl öleceğinize dair...*

HILDY: Hayır. Sıra bende. *Nasıl öleceğinize dair gizli önsezileriniz var mı?*

PAUL: Evet. Otuz yaşındaki bedeni alıkoyma şansını elde edemedi.

HILDY: Bu yorucu olmaya başladı.

PAUL: Ben ciddiydim. Yaşlanmak benlik değil. Genç öleceğim.

HILDY: Peki, o zaman şuna ne dersin? Tıpkı benim iyice çöküp estetik yaptıracağımı düşünmen gibi, bence sen de bunu sadece genç olduğun için söylüyorsun. Belki de yaşlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilsen böyle söylemezdin. Belki de o bilgiğe eriştiğinde bu hoşuna gitmeye başlayacak...

PAUL: Bak. Ben soruya cevap verdim. Peşini bırak artık.

HILDY: Gıcık mısın nesin.

HILDY: Peki... Nasıl öleceğim... Tanrım. Üzerinde düşündüğün zaman bu korkunç bir soru. Bazı insanlar için oldukça üzücü olabilir. Ya katılımcılardan biri kanser olduğunu biliyorsa ya da ölümcül bir hastalığa yatkınlığı varsa? Belki de...

PAUL: Benim yatkınlığım yok. Senin?

HILDY: Benim de yok.

PAUL: Tamam. O zaman on dakikalık girişleri bir yana bırakalım. Soruya cevap ver.

HILDY: Yalnız.

PAUL: Ne?

HILDY: Sanırım yalnız öleceğim.

PAUL: Öyle mi? Herkes yalnız ölür. Hep böyle derler.

HILDY: Hayır, yani, ısıtması olmayan bodrum katında bir dairede, şişmiş vücudumun üzerinde dolanan bir dolu uyuz kedi ile birlikte. Böyle bir yalnızlıktan söz ediyorum.

PAUL: Tabii tabii. Yeni Nelson Mandela olma ihtimalin bile daha yüksek. Bu arada, eğer üzerinde dolanan bir dolu uyuz kedi varsa yalnız sayılmıyorsun.

HILDY: Ne kadar komiksin.

PAUL: Gördün mü? Bak seni ne kadar da çok seviyorlar. Üzerinde dolanmıyorlar. Seni rahatlatıyorlar.

HILDY: (Gülerek) Güzel çizim. Tahta bacaklı kediyi sevdim.

PAUL: Evet. Zavallı yaşlı Tripod. Onun yerinde olmak korkunç olurdu. Üstelik ciddi bir eroin bağımlılığı var, diğer sağlam bacaklarına kayış dolanmış olmasının sebebi de bu.

HILDY: Bu korkunç.

PAUL: Eh, o da yakında ölecek. Sarkık derisine rağmen hâlâ güzel bulduğu o kadına duyduğu aşk bir yana, problemlerini kontrol altına alamıyor bir türlü... Bence sen de hep bu tür umutsuz vakalara kucak açan bir tipsin.

HILDY: Ve yine de, hâlâ yalnızım.

PAUL: Evet... tabii... Sen ve yalnız olmak. Eminim yemeğe on dakika geciksen ailen telaşlanıp polisi arar.

HILDY: Ne olmuş? Öyle yaparlarsa ne olur? Ben şu andan bahsetmiyorum ki. Daha sonraki bir zamandan. Yaşlılığımdan bahsediyorum. O zaman muhtemelen çoktan ölmüş olacaklar.

PAUL: Ne hoş.

HILDY: Olmasını istediğimi söylemiyorum. Yalnızca olacak şey bu. Muhtemelen ölecekler.

PAUL: Ne olacak o zaman? Yerlerini alacak bir başkası muhakkak olur.

HILDY: Nereden biliyorsun?

PAUL: Çünkü. Ortada. Dâhi olmaya gerek yok anlamak için. Bir doktorla ya da avukatın biriyle evlenmiş olursun.

HILDY: Bana göz kulak olacak zengin bir adama ihtiyacım yok.

PAUL: Tamam. Peki. Ruh eşin ve aynı zamanda para

kazanamayan bir sanatçı eşin olur, evde kalıp muhteşem üç çocuğunuza bakmaya bayılacak bir baba üstelik. Böyle daha iyi mi?

HILDY: Evlilik geleceğimde yok.

PAUL: Tabii. Öyledir.

HILDY: Beni kafanda tamamen yanlış çiziyorsun. Ayrıca, evlilik herkesin öyle düşündüğü gibi bir şey değil...

PAUL: Tamam. Bir eşin olmayacak o zaman. Yine de kitap kulüplerinden, iş yerinden, yoga kursundan, kız kıza akşamlardan edindiğin bir sürü arkadaşın olacak etrafında; el işi kulüplerinden, Sincapları Koruyalım derneğinden...

HILDY: Sincapları Koruyalım mı? Neden bahsediyorsun sen?

PAUL: Artık adları her ne olursa. Fark etmez. Yalnız olmayacaksın. Belki deli olabilirsin ama yalnız olmazsın.

HILDY: Eğer beni aşağılamaya çalıştığını biliyor olmasam, bunları sadece beni susturmak için söylediğini düşünürdüm.

PAUL: Susturmak için “damardan” girerdin diyorsun yani.

PAUL: Aa. Hadi canım. İşe yaradığına inanamıyorum.

HILDY: Günün birinde yalnız kalmaktan her zaman korktum.

PAUL: Ruhsal geçişlerine ayak uyduramıyorum.

HILDY: Ve yalnızca yalnız kalmaktan değil, buna sebep olmaktan. Sanırım asıl korktuğum bu.

PAUL: Sebep olmak derken? Neye? Bir gün delirip etrafında tanıdığın herkesi kovalamaktan falan mı bahsediyorsun?

HILDY: Ciddiyim.

PAUL: Peki. Nasıl o halde?

PAUL: Bak. Konuyu açan sendin, ben değil.

HILDY: Beni umursayan herkesi kendimden uzaklaştıracığım için yalnız kalmaktan korkuyorum. Mükemmel üç çocuğumu bile; demek istediğim, eğer o kadar ileriye gidebilirsem tabii, ki olayların gidişatına bakılırsa bundan oldukça şüpheliyim.

PAUL: Oha. Sen gerçekten korkuyorsun. Bak kedilerden birine mendil vereceğim. Gördün mü? Üzülme. Sana göz kulak olurlar.

PAUL: Lütfen dur artık.

HILDY: Durdum.

PAUL: Pek sayılmaz.

HILDY: Hayır. Gerçekten. Bak. Başka gözyaşı yok.

PAUL: Biliyor musun, burnunu koluna silecek türden biri olduğunu düşünmezdim.

HILDY: Güldürme beni yoksa tekrar başlayacağım.

PAUL: Of. Tanrım. İğrençsin! Kes şunu, duydun mu?

HILDY: (Gülüyor)

PAUL: Gözlerimi açabileceğim zaman haber ver.

HILDY: Tamam, açabilirsin.

PAUL: Tanrıya şükür.

HILDY: Şey, bu biraz utanç vericiydi. Yemek yemeyi unutmuşum. Bazen açken, anlarsın ya, hassaslaşıyorum ve sonra da yemek *iyemiyorum* çünkü fazla hassas oluyorum. Kısır döngü. Ama yine de. Özür dilerim. Gözyaşları için falan. İyice dibe vurdum. Ben farkına bile varmadan oldu.

PAUL: Sorun yok, eğer ısıtması olmayan bodrum katında bir dairede bir avuç pire torbası ile birlikteyken sonumun geleceğini düşünsem ben de ağlardım. Yine de, sanırım burnumu koluma silmezdim.

HILDY: Bak işte, sorun da o zaten. O durumun içine düşmeden ne yapacağını bilemezsin. Ayrıca beni ağlatan sensin. Ölen kedilerden bahsetmemeliydin.

PAUL: Hiçbir kedicik ölmeyecek. Bu benim numaram. Kedilerinden biri halsiz görünmeye başlarsa beni ara, hemen yanında olacağım.

HILDY: Söz mü?

PAUL: Söz.

HILDY: Bunu suistimal edebileceğimden korkmuyor musun? Seni günde otuz kez aramaya başlayabilirim. Bu tam da hiç tanımadıkları insanların yanında gözyaşlarına boğulabilen türde insanların yapacağı bir şey.

PAUL: Öyle bir endişem yok.

HILDY: Bu gerçek numaran değil, öyle değil mi?

PAUL: Seni hafife almışım.

SORU 8

HILDY: *Partneriniz ile aranızda ortak görünen üç şeyi sayın.* Hmm. Bu basitmiş. Pozitif düşünüyor olmamız.

HILDY: İşte birincisi! Güldün.

PAUL: Ben sana güldüm, seninle aynı şeye gülmedim.

HILDY: Ne var yani? Yine de sayılır. İkincisi: İkimizin de güzel bir gülümsemesi var, tabii ben sana göre daha fazla gülüyorum. Bir de kahverengi-yeşil renkte gözlerimiz var. Tamam, üç oldu.

PAUL: Dur bir dakika. Neden üç şeyi sen sıraladın?

HILDY: Çünkü sen yapmayacaktın.

PAUL: Fırsat vermedin ki.

HILDY: Fırsatın vardı.

HILDY: Göz devirmek kabalıktır.

HILDY: İç çekmek de öyle. Neden bu kadar umurunda ki?

PAUL: Aceleye getirilmekten hoşlanmıyorum hepsi bu.

PAUL: İç çekmek kabalıktır dediğini sanıyordum.

HILDY: Üç şeyi sırala lütfen, olmaz mı?

PAUL: Tamam. Birincisi: İkimiz de inatçıyız.

HILDY: Eşit derecede değil ama.

PAUL: Katılıyorum. Sen daha inatçısın.

HILDY: Hayır. *Sen* daha inatçısın. Bunu kesinlikle kabul etmeyece...

PAUL: Bak, gördün mü? Kim daha inatçıymış? Ben haklı çıktım.

HILDY: Çok zekice.

PAUL: Bu da ikincisi. İkimiz de zekiyiz.

HILDY: Buna ben de katılıyorum. Görünmeye çalıştığın gibi mankafa biri değilsin.

PAUL: Ve üçüncüsü: Yüz kıllarımız.

HILDY: Ne!

PAUL: (Gülüyor)

HILDY: Tanrım. Bunu ancak küçük bir çocuk söyler. Sözümü geri alıyorum. Sen bir mankafasın.

PAUL: Ellerinin, çenene *ışık hızında* gitmesi mükemmeldi. Bilmediğim hormonal bir problemin falan var mı? Paylaşmak ister misin?

HILDY: Evet, var aslında. O çizdiğin ben değil de, bir başka uyuz kedi olsa iyi olur.

PAUL: Adını Whiskers* koydum. Bil bakalım kim.

* (İng.) Kedi bıyığına verilen isim. -yhn

SORU 9

HILDY: *Hayatınızda şükran duyduğunuz şey nedir?*

PAUL: Ne cevap vereceğini biliyorum.

HILDY: Neymiş?

PAUL: Cımbız.

HILDY: Haha. Değil.

PAUL: Ne o zaman?

HILDY: Ailem.

PAUL: Tahmin etmeliydim.

HILDY: Demek istediğim, birlikte büyüdüğüm ailem.

PAUL: Tamam. Anlamıştım zaten. “Ailem” dediğinde genelde bu anlaşılır.

HILDY: Demek istediğim, ailemle büyüdüğüm için şükran duyuyorum, hele ki onlar o zamanlar... neyse. Önemli değil. Fark etmez.

PAUL: Vay canına. Nihayet anladın. Fark etmiyor evet.

HILDY: Tamam. Senin cevabını duyalım.

PAUL: Sriracha acı biber sosu.

HILDY: Hadi ama. Denemiyorsun bile.

PAUL: Yemek pişiremediğin zaman, sriracha sosuna şükran duyuyorsun. Müthiş bir günümüz uyuşturucusu. Neredeyse her şeyi yenebilir hale getiriyor.

HILDY: Biliyor musun, dürüstçe cevap verdiğin zaman çok daha ilginç oluyorsun. Fakat bu “anlık cevap” tavrın yalnızca sakladığın çok şey olduğunu düşünmeme neden oluyor.

PAUL: Sen yeni Nelson Mandela değilsin. Sen yeni Dr. Phil’sin.

HILDY: Ciddiyim. Neden şu esprileri bir yana bırakmıyorsun? Tembelce, aptalca ve temelinde duygusal açıdan da dürüst değil.

PAUL: Tanrım. Neye şükran *duyacağımı* biliyorum. Bunun bittiği âna.

HILDY: Bana abimi hatırlatıyorsun. Her ikiniz de o sert erkek tavrını takınıyorsunuz. Kambur duruş. İğneleyici gülüş. Tüm o *kim-sikler* tavırları... ama sen bu değilsin.

PAUL: AMAN TANRIM. Şoktayım. Hani küfür kullanmıyorduk?

HILDY: Az önce ağlamaya başladığımda yüzündeki ifadeyi gördüm. Sen öyle biri değilsin. Aslında oldukça empati yapabilen birisin.

PAUL: Yani... küçüklüğümden beri öğrendiğim bir şey varsa o da eğer başta *umurundaymış gibi yaparsan*, sonrasındaki büyük duygusal çıkışlardan büyük ölçüde kurtulmuş olacaktır.

HILDY: Yumuşak yanını ortaya koymaktan nefret ediyorsun.

PAUL: Çabuk. Bana şuradaki çöp kovasını uzat. Galiba kusacağım.

HILDY: İyi. At içinden. Daha iyi hissedersin. Ki bu korktuğun şey her neyse onun için de geçerli. İtiraf et işte.

PAUL: Tanrım. Facebook'undaki duvar yazılarını hayal edebiliyorum. Bak. Ben açık bir kitap gibiyim. Neyi bilmek istiyorsun?

HILDY: Harika. Soruya cevap ver o zaman.

HILDY: Ne kadar da açık bir kitap.

PAUL: Düşünüyorum.

HILDY: Doğru. Konuyu nasıl geçiştirebileceğini düşünüyorsun.

PAUL: Bitirdiğimde alacağım kırk dolar için düşünüyorum.

HILDY: Her neyse artık.

PAUL: Tamam. Zaman.

HILDY: Ne? Henüz bitirmedik.

PAUL: Hayır. Zaman diyorum. Zamana şükrediyorum.

HILDY: Vay canına. Beni şaşırttın.

PAUL: Neden?

HILDY: Bu kadar düşmanca davranmak zorunda değilsin. Demek istediğim, Sriracha sosundan zamana büyük bir geçiş yaptın ve surat ifadene bakacak olursam kelimenin daha derin anlamını kastediyorsun. Bu çok... uhrevi bir şey.

PAUL: *Uh-re-vi?*

HILDY: Evet.

PAUL: O da ne demek?

HILDY: Ne demek olduğunu bilmiyor musun?

PAUL: Hayır. Normal bir insanın kullanacağı bir sözcük değil.

HILDY: Ben kullanırım.

PAUL: Ben de onu diyorum.

HILDY: Bilgin olsun o zaman, anlamı ruhani. Hassas. Belirsiz...

PAUL: O zaman hayır. Yanlış. Zamana şükran duymanın hiç de uhrevi bir yanı yok. Hele belirsiz hiçbir yanı yok. Ben zamandaki belli bir döneme şükran duyuyorum.

HILDY: Sriracha sosunu keşfettiğin zaman dilimi olmasa iyi olur.

HILDY: Şakaydı.

HILDY: Bana neden öyle bakıyorsun?

PAUL: İki sene önce 3 Temmuz'da, on iki dakika. O zamana şükran duyuyorum. Şimdi tuvalete gitmem lazım. Sorun olmazsa elbette.

BABAM'A MESAJ: Düşündüğümden daha uzun sürecek. Akşam yemeğine geç kalabilirim. Akşam bizimle sinemaya gelemeyeceğine emin misin? Gabe biraz birlikte vakit geçirmek istiyordu. Öptüm, H

XIU FRASER'A MESAJ: Büyük gelişme. Koro çalışması bitince beni ara. İnanamayacaksın

MAX BUDOVIC'E MESAJ: Sanırım nihayet artık kucaklaşmadan sonraki aşamaya geçmeye hazırım!!!!

MAX BUDOVIC'TEN MESAJ:

Neee?! Kiminle?!

HILDY: Şu katıldığım psikoloji çalışmasını hatırlıyor musun?

MAX: Beni korkutuyosun... Birileri orada metal çubukla beyninin edepsiz yerlerini mi dürtüyor yoksa?

HILDY: Hayır

MAX: Gerçek bi insandan mı söz ediyosun?

HILDY: Kanlı canlı

MAX: Ooo, tebrikler bebeğim!
Anlat bakalım

HILDY: Benimle olabileceğini düşüneceğin dünyadaki
en son insan. Biraz huysuz. Ortak noktamız sıfır &
beni gerçekten deli ediyor

MAX: Bunun gidişatından hoşlanacağımdan
emin değilim

HILDY: Ben de ama belki de hoşlanıyorumdur.
Çözemedim

MAX: Tekrar ediyorum: beni korkutuyosun

HILDY: Kendim de korkuyorum ama napiyim,
hayata bir kez geliyoruz

MAX: ÖDÜMÜ KOPARMAYA BAŞLIYOSUN

HILDY: Ben kaçtım

MAX: Duuuuuuuur!!!!!!!!!!

HILDY: Selam.

PAUL: Selam.

HILDY: Bak. Özür dilerim. Seni üzmem istemedim.

PAUL: Beni üzmedin. Sadece çişe gitmem lazımdı, tamam mı? Sıradaki soru. Bundan sonra ben soracağım.

PAUL: Bir de ekleyeyim. Canım ne zaman siktiğimin küfrünü etmek isterse o zaman küfrederim.

HILDY: Tamam ak.

HILDY: Seni güldürdüm.

PAUL: Gülmedim.

HILDY: Güldün.

PAUL: Sıradaki soru.

SORU 10

PAUL: *Yetiştirilme şeklinizde bir şeyi değiştirebilecek olsanız bu ne olurdu?*

HILDY: Keşke bu kadar karanlıkta bırakılmasaydım.

PAUL: Bu kadar solgun olmanı açıklıyor.

HILDY: Fuşya renginde olduğumu sanıyordum.

PAUL: Gelip gidiyor. Şu anda yine epey beyazsın.

HILDY: Bunu duymazdan geleceğim. Dürüst yanıt vermeni istediğim için ben de dürüst bir yanıt vereceğim. Demek istediğim: Keşke olup bitenler bana da anlatılsaydı. Ailemin beni korumaya çalıştığını biliyorum, belki de yalnızca kendilerini korumaya

çalışıyorlardı ama elbette, bu geri tepti. Tüm sırlar eninde sonunda açığa çıkar, öyle değil mi? Dolayısıyla ben de sürekli olarak, bilmediğim başka kötü şeyler olduğuna dair endişeleniyorum. Bir başka mayın tarlasına dalmaktan endişeleniyorum. Gerçek, bir süre yerin altında kaldığında çok daha fazla acı veriyor.

PAUL: Bilemem.

HILDY: Ya da anlaşılan umursamazsın. Pekâlâ. Bu yürekleri burkan itirafımı rüzgârda salınması için bir kenara asıyor, sana soruyorum: *Sen* neyi değiştirdin? Ve sakın çoraplarını ya da iç çamaşırlarını veya buna benzer aptalca bir cevap vereyim deme.

PAUL: Daha fazla gerçeklik istiyorsun. Pekâlâ, sanırım ben daha azını isterdim. Daha az gerçek ama daha iyi. Sanırım değiştireceğim şey bu olurdu.

HILDY: Vay be.

PAUL: Ne?

HILDY: Yalnızca etkilendim. İlginç bir düşünce.

PAUL: O kadar da şok olma. Arada düşüncelerim olabiliyor.

HILDY: Gerçekler daha iyi olabilir mi? Eğer onu daha iyi gösterirsen, hâlâ gerçek sayılır mı? Yoksa sen daha iyi derken “senin için daha iyi” olanı mı kastettin?

PAUL: (Gülüyor) *Sen* ne kastettiğimi sanmıştın ki?

HILDY: Aslında bilmiyorum. Taş kalpli ve yalnızca kendi çıkarlarını kollayan biri gibi görünmek istiyorsun ama bence bu yalnızca bir maske. Gerçeklerin gerçek anlamı seni endişelendiriyormuş gibi bir hisse kapılıyorum.

PAUL: Çünkü ben empati falan kurabilen bir insanım diye mi?

HILDY: Evet. Diğer özelliklerinin yanı sıra. Dolayısıyla hadi. Anlat bana. Gerçek nedir?

PAUL: Öğrenmek için çeneni kapa ve 444-BUDDHA-YA-SOR'u tuşla. Tekrar ediyorum 444-BUDDHA-YA-SOR.

HILDY: (Gülüyor) Kaba ama komikti.

PAUL: Şu küçük "karalamayı" bitireyim de senin için bir tişörte bunu basayım.

HILDY: İşte yine o el. Neden sürekli onu çiziyorsun? Hey, yapma! Neden karaladın ki şimdi?

PAUL: Tek bir soruda benden fazlasıyla gerçeklik çıkardın.

SORU 11

PAUL: Of. Olamaz ya. Lütfen. Hayır.

HILDY: Ne?

PAUL: (İç geçirerek) *Dörder dakika süre tutun ve birbirinize kendi hayat hikâyelerinizi olabildiğince detaylı olarak anlatın.*

HILDY: Ne olmuş?

PAUL: Senden dört dakika mı? Başka herhangi birinin hayatından on yıl gibi. Bu seferki soruda epey bir karalama yapacağım anlaşıldı. Bana biraz kâğıt verir misin?

HILDY: Sen küçük çocuklara bakıcılık yaparken de kesin böyle yapıyorsun, değil mi? Onlara çizecek bir şey buluyorsun ki sıkılmasınlar ve mobilyaları kırmasınlar ya da duvarları boyamasınlar.

PAUL: Ver işte. Ayrıca çantanda neden o kadar çok çerçöp var? Bu yüzden mi sırt çantasıyla geziyorsun? Geri dönüşüme atacağın

şeyleri taşımak için mi? Salı çöp günü. Belki de biraz yükünü hafifletmek istersin.

HILDY: Neden şikâyet ediyorsun? Kâğıda ihtiyacı olan sensin. Al. Buna çiz.

PAUL: Burada kullanılmamış herhangi bir şey yok mu?

HILDY: Ne kadar seçicisin. Arkasına çiz. Bu zaten müsvedde. Geçen gün...

PAUL: Tamam. Cevabını ver artık sen de.

PAUL: Ne duruyorsun?

HILDY: Üzgünüm. Devam etmeden önce seni dövdüğümü hayal etmem gerekti.

HILDY: Pekâlâ... Dört dakika... Montreal'de doğdum ama üç yaşındayken buraya taşındık. İki erkek kardeşim var, biri benden büyük, biri daha küçük. Alec -c ile- şu sıralar Dublin'de okuyor. Bir de Gabe var.

PAUL: Bir Gabe olacağını biliyordum.

HILDY: Epey sıradan bir aile. Babam gittiğim güzel sanatlar lisesinin müdürü. Annem acil tıp doktoru. Hatta birim başkanı.

PAUL: Tanrım. Tebrikler.

HILDY: O yüzden söylemedim. Yalnızca acil biriminin başına gelen ilk kadın yönetici, bu yüzden bahsetmeyi seviyorum. İnsanlar lider pozisyonlarda bulunan kadınlar hakkında daha fazla şey duymalı.

PAUL: Mesaj alındı. O zaman biraz daha hızlandırabilir miyiz? Senin bu hikâyeyi dört dakikada bitirebilmen imkânsız.

HILDY: Gıcık... Biz büyürken yanımızda olan ve bize "bakan" kişi

daha çok babamdı. Belki de bizi biraz farklı yapan şey budur. Yazları ve tatil zamanları annem nöbetteyken babam bizimleydi. Başka? On yaşıma dek peltektim ki soyadımın S harfiyle başladığı düşünülürse bu korkunç bir şey. Dolayısıyla bunu düzeltmek için bir sürü konuşma terapisine gitmek zorunda kaldım ve şimdi bile yorulduğumda konuşmam peltekleşiyor. Fofifli fandviç gibi. Pekâlâ. Başka? Ah. Haklıydın. Alınabilecek tüm dersleri aldım: piyano, bale, hafta sonları sanat dersleri. Sıkıcı şeyler.

PAUL: Hayır hayır. Çok heyecanlı.

HILDY: On iki yaşındayken trafik kazası geçirdim?

PAUL: Neden bana soruyorsun?

HILDY: Yani, biraz ilginç de. Annem gizli buzlanma yüzünden kaza yaptı. Uçtuk. Hâlâ kâbus görüyorum.

PAUL: Ölen oldu mu?

HILDY: Of. Hayır. Neden böyle bir şey sorarsın ki? Kardeşim beyin sarsıntısı geçirdi, annem de sanırım bileğini falan burktu. Ama çok korkmuştu. Sanırım beni de bu vurdu. Annem her zaman ne yapacağını bilirdi. Yani, sonuçta bir doktor. Hayatımın o döneminden önce, annem savaş tanrıçası ya da ona benzer bir şeydi gözümde. Cesur. Soğukkanlı. Ama bu sefer çok korkmuştu. Hâlâ ona bir konuda ihtiyacım olduğunda korkuya kapıldığını dair rüyalar görüyorum. Ve konu çok sıradan olabilir, mesela, “Çoraplarımı gördün mü?” ya da “İşten sonra beni alabilir misin?” Fakat âdeta havaya uçuyor ve her yere dağılıyor. Bu sefer ben onun için endişeleniyorum, onu yeniden bir araya getirmeye çalışıyorum. Sanki kalkanının ardına göz atmışım ve artık onun da, sanırım, kırılgan biri olduğunu aklımdan çıkaramıyorum.

PAUL: Evet. Ebeveynlerle böyle bir sorun oluyor. İnsan oldukları ortaya çıkıyor.

HILDY: (Gülüyor) Bu iyiydi. Bunu kullanabilirim.

PAUL: Nerede? Romanında mı?

PAUL: Bir roman yazdığını *biliyordum*.

PAUL: O romanda adım geçmesin yeter.

HILDY: A) Ne fark eder? Nasıl olsa kitap okumuyorsun, unuttun mu? B) Beni bir saatten daha kısa süredir tanıyorken, üzerimde kitabımda sana yer vereceğim kadar bir etki bıraktığını düşünüyor musun gerçekten?

PAUL: Belki de. Bana kolay etkilenen biri gibi görünüyorsun.

HILDY: Böyle davrandığında sanki...

PAUL: Şey. Pardon? Sanırım hâlâ senin hayat hikâyendeyiz. Benimki henüz başlamadı.

HILDY: Her zaman istediğini elde eder misin?

PAUL: Burada, penceresiz bir odada kırık bir sandalyede oturuyorum, daha yaklaşık doksan soru var ve sen bunu bana gerçekten soruyor musun?

HILDY: (Gülerek) Pekâlâ... hayatım... ne söyleyecektim şimdi hatırlamıyorum bile. Kafamı karıştırdın... Bana öyle bakma. Ciddiyim. Ben genelde insanların önünde gözyaşlarına boğulan biri değilimdir. Ben aslında gerçekten...

PAUL: Lanet olsun. Soru.

HILDY: Tamam... Tam bir tipik liseli inektim.

PAUL: Yapabileceğini biliyordum.

HILDY: Yapılabilecek tüm sosyal aktiviteleri yaptım. Doğaçlama oyunculuktan, moda stüdyolarından Model Birleşmiş Milletler'e kadar her şeyi ve yalnızca o sene Hague'a gidebilecek olmamızdan da değil... Ezelden beri aynı arkadaş grubunun içindeyim, gerçi Iris ile aramızda soğuk rüzgârlar estiğini hissediyorum. Xiu tiyatro kulübü zamanlarından beri en yakın

arkadaşım. Max ile de aynı derecede yakınız ama elbette eşcinsel olduğunu açıkladığından beri biraz farklı. Ama hâlâ en iyi arkadaşım. Hmm... Başka ne anlatsam? 1950'lerle alakalı olan her şeye tuhaf bir ilgim var. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama günün birinde pembe bir buzdolabı almak gibi tutkulu bir isteğim var. Öte yandan, gösterişten tamamen arınmış Avrupa estetiğine de meraklıyım, bu yüzden aynı zamanda tamamen beyazlarla döşenmiş bir mutfak da hayal ediyorum; sırlı mermer tezgâhlar, kulpsuz, vernikli dolaplar... böyle şeyler. Bana derin bir huzur veriyor. Kayaktan nefret ederim, sanırım en çok da ailem başta olmak üzere diğer herkesin kayaktan, sevmek zorunda olduğum bir şeymiş gibi bahsetmesinden ötürü; ayrıca her şey soğuk ve kayak botları canımı acıtıyor ve tek yaptığın bir tepeye devamlı in çık yapmak. Çok sıkıcı. Tıpkı futbol gibi. Ve mezuniyet haftası, o sıkıcıdan da öte. “Zorlama bir havailik”. Daha kötüsü yoktur herhalde... Hmm. Lisansımı İngiliz Edebiyatı üzerine yapmak istiyorum ama muhtemelen hukuk sınavına da girecek ve diğer herkes gibi ben de hukuk okuyacağım.

PAUL: Diğer herkes gibi.

HILDY: Anla işte. Herkes değil tabii ama...

PAUL: Hayır, bahsettiğin şeyi anlamıyorum. Hatta genelde neden bahsettiğini anlamıyorum. Biliyorum çok acayip ama sen “sıradan aile” dediğinde benim aklıma hastanenin acilini yöneten doktor anneler ve kayak yapmaya zorlanan çocuklar gelmiyor.

HILDY: Ne olmuş yani? *Herkesin* sıradanlık algısı birbirinden farklıdır. Biz birer bireyiz. Farklı çevre koşullarından geliyoruz. Farklı etkiler altında kaldık.

PAUL: Yapma ya.

HILDY: Pekâlâ. Senin için sıradan nedir?

PAUL: Bunlar değil.

HILDY: Bana kendi dört dakikanı anlat o zaman.

PAUL: Üzgünüm. Benden o kadar malzeme çıkmaz.

HILDY: Tabii. Kaç senedir hayattasın? On sekiz mi? On dokuz yıl mı? Eminim onca seneden dört dakikalık çarpıcı bir özet çıkarırsın.

PAUL: Ooo. *Bu* senin çarpıcı özetin miydi?

PAUL: Ne? Biraz olsun kinayeli konuşamaz mıyım?

HILDY: Kitap okumadığını söylediğini sanıyordum.

PAUL: Ne olmuş?

HILDY: Yalan söylüyorsun. “Kinaye?” Bu bir kitap kelimesi.

PAUL: Bu bir Bugs Bunny kelimesi.

HILDY: Bugs Bunny’nin “kinaye” dediğini hiç duymadım.

PAUL: Ah ya, o zaman kesin ben yanıliyorum çünkü görünüşe göre sen her kelimesini ezberliyormuşsun.

HILDY: Böyle bir laf dalaşını ancak altı yaşında biriyle yaparsın.

PAUL: Laf dalaşı değil bu. Kinayeli konuşma. Kinaye demişken. Bundaki basit güzelliği görürsün sanmıştım, sonuçta günün birinde İngiliz Edebiyatı okuyor olacaksın.

PAUL: Gülümsedin.

HILDY: Evet.

PAUL: Tamam. Nerede kalmıştık? Hayat hikâyemde. Ailem yanımda değil. Kardeşim yok, en azından bilgim dahilinde yok. Çizim yaparım. Bunu sen de biliyorsun. Şehir içinde bir liseden neredeyse mezun oluyordum. Bunu hayattaki en büyük başarılarımdan birisi sayarım.

HILDY: Neredeyse mezun mu oluyordun?

PAUL: Evet. Orada mezun *olmamak* epey zordu. Kalbin atsa yeter, bir bakmışsın seni onur öğrencisi ilan etmişler.

HILDY: Eh, tebrikler. Başka ne var ne yok?

PAUL: Şu an işsizim.

HILDY: Bu kadar mı?

PAUL: Evet. Bu kadar. Hayatımın özeti.

HILDY: Yanlış. Bu neydi biliyor musun? Otuz altı bölümlük bir belgeselin on saniyelik özetiydi. Söylemediklerin anlattığın şeylerden çok daha ilgi çekici. Mesela, aile ne olduğu...

PAUL: Bana ailemi sorma.

HILDY: Ya arkadaşların?

PAUL: Birkaç tane var.

HILDY: Evet? Ve?

PAUL: Kötü çocuklar değiller. Biraz alkolle daha iyi oluyorlar.

HILDY: Kız arkadaş?

PAUL: Çok karışık. Kızları çoğul olduklarında seviyorum.

HILDY: Bond. James Bond.

PAUL: Hocam! Betty yine benimle dalga geçiyor.

HILDY: Ben korumaya çalıştığın imajınla dalga geçiyorum.

HILDY: Ki aslında yapmamalıyım. Çünkü sen bana aynısını yaptığında bundan nefret ediyorum.

HILDY: Özür dilerim.

PAUL: İmajım umursamıyor.

HILDY: Umursamamalı zaten. Söylememem gereken bir şey söyledim.

PAUL: Dediğim gibi. Umurunda değil.

HILDY: Ee. Ne yapmak istiyorsun?

PAUL: Ne zaman?

HILDY: Yani, “büyüdüğün zaman”?

PAUL: Çoktan yaptım ki.

HILDY: Peki. O zaman. *Gelecekte* ne yapmak istiyorsun?

PAUL: İdare etmek. Daha detaylı olarak hiç düşünmedim.

HILDY: Gerçekten mi?

PAUL: Sanırım soruya cevap verdim.

HILDY: Dört dakika diyor. Sen yaklaşık üç dakika konuştun ve daha otuz beş saniyen var.

PAUL: Öyleyse o süreyi davul solosu ile dolduracağım.

HILDY: Of. Parmaklarını acıtmıyor mu?

PAUL: Masalar bu yüzden vardır.

HILDY: Hayır. Bu doğru değil ve bu bir cevap da sayılmaz. O yüzden dur lütfen, tamam mı?

HILDY: Teşekkürler. Soluklanman için bekleyeceğim, sonra başlayabilirsin.

PAUL: Soluklanmama gerek yok.

HILDY: Pekâlâ, başla o halde.

PAUL: *Karalama yaparım.* Bu yapmayı sevdiğim bir şey. Belki de ideal dünyada bu mesleğim olurdu ama ideal bir dünyada yaşamıyoruz sonuçta, değil mi? Gerçi sanırım yanlış insana soruyorum. Bayan Lisede Avrupa Gezilerine Giden ve –doğal olarak– Bayan En Yakın Arkadaşım Gey.

HILDY: Neden en yakın arkadaşımın cinsel tercihi senden böyle bir tepki almayı hak ediyor?

PAUL: Bilmiyorum. “Birey” olmaya epey çabalıyor gibisin ama tamamen tahmin edilebilecek şeyler yapıyorsun. Eminim favori yiyeceğini falan tahmin edebilirim, favori müzisyenini, en sevdiğin kitabı (eğer kitap okuyor olsaydım tabii), favori içeceğini, en sevdiğin markayı...

HILDY: Bak. Dört dakikan doldu. Sıradaki soruyu sor.

PAUL: Damarına bastım, değil mi?

HILDY: Üstüne basmak istiyorum.

HILDY: Ve hiç komik değil. O yüzden lütfen gülmeyi keser misin?

SORU 12

PAUL: (Gülüyor) Affedersin. Belki de saatlerdir bu odada kapalı kalmaktan ötürü...

HILDY: Daha o kadar olmadı.

PAUL: Tutamıyorum kendimi özür dilerim. Senin gibi birinin patlamasını görmekten daha komik bir şey olamaz.

PAUL: Eğer susmamı istiyorsan yüz ifadeni değiştirmen gerekiyor.

PAUL: Ciddiyim.

PAUL: Kulaklarından çıkan dumanı âdeta görebiliyorum.

PAUL: Aman. Tanrım. Sen hiç de olduğunu zannettiğin kişi değilsin. Çok sıradan biri olduğunu iddia ettin ama tam sana hak verdiğimde delirdin. Ki bu da bana senin hakkında şunu düşündürüyor...

HILDY: Kapa çeneni ve soruyu sor.

PAUL: İşte yine yaptın. Şimdi hangimiz aksi oluyoruz?

PAUL: Tamam, tamam. İşte geliyor. *Eğer bir sabah uyandığınızda bir yetenek ya da niteliğe sahip olmuş olsanız, bu ne olurdu?*

HILDY: Sabır, özellikle de şimdi.

PAUL: İyiydi. Benim de.

HILDY: Çok geç kaldın. İlk ben söyledim. Kopyalamak yok. Farklı bir şey söyle.

PAUL: Seni tamamen devre dışı bırakmak ve yine de kırk doları alabilmek.

HILDY: Hahaha. Tüm iyi niyetimle buna gülmeyi seçiyorum ama bence bu gerçek cevabın değil. Ben gerçeğini duymak istiyorum.

HILDY: Biliyor musun, fark ettim de soru ne kadar hassas olursa sen de o kadar takıntılı bir şekilde çizime gömülüyorsun. Bu kesinlikle savunma mekanizman.

HILDY: Bak sen. *Les tables on tournées*. 'Şimdi pek de komik değil, değil mi?

PAUL: Eğer bu bir savunma mekanizması ise pek de işe yaramıyor. İspanyolca konuşarak bile beni rahatsız edebiliyorsun.

HILDY: Fransızcadı ve bunu biliyorsun.

PAUL: Bana kimi hatırlattığını şimdi fark ettim. Jean-Claude Van Damme.

HILDY: O kim bilmiyorum.

PAUL: Bir aktör ve bunu biliyorsun.

HILDY: Bitti mi?

PAUL: Aa evet. Asırlar önce.

HILDY: OZSCV

PAUL: Ne?

HILDY: "O zaman soruya cevap ver." Her seferinde uzun uzun söylemek yorucu oluyor.

PAUL: *Sen mi* yoruldu?

HILDY: Bence asıl cevaplar senin çizimlerinde saklı. Aynı şeyin farklı versiyonlarını çizip duruyorsun. O el. Bir anlamı olduğuna eminim.

* (Fr.) İşler tersine döndü. -çn

PAUL: Sorunun cevabı çizimlerimde mi? Âdeta akıl okuyorum. Kendim okuyana kadar sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum ve her nasılsa mucizevi olarak yanıtı çizebildim.

HILDY: Bu sorunun cevabını kastetmiyorum. Karakter olarak kim olduğunun cevabını kastediyorum.

PAUL: Kusacağım şimdi.

HILDY: Eğer yanılıyorsam neden çizimi buruşturup atıyorsun?

PAUL: Daha kötü bir şey yapmayayım diye.

HILDY: Ne gibi? Kendini ortaya koymak gibi mi?

PAUL: Tanrım. Sen inanılmazsın. Şimdi kim olduğunu sanıyorsun? Oprah mı?

HILDY: Ben...

PAUL: Kim olduğunu bilmediğini söyleme. Sen de herkes gibi televizyon izliyorsun. Gerçekten de anlattığın saçmalıklara inandığımı düşünmüyorsun değil mi? Sen de en az benim kadar kendini saklıyorsun. Öyleyse ben de bunu isterdim.

HILDY: Neyi?

PAUL: Tüm sahte tavırlarının ve havalı laflarının ve yaşlı adam paltonun ya da ordu çadırının ya da o giydiğin şey her ne haltsa onun altında, gerçekte neye benzediğini görebilme yeteneğine sahip olmak isterdim. “Uhrevi”yi cümle içinde kullanıyor ve kulpsuz mutfak dolapları hakkında engin bilgilere sahip olabilirsin ama kimseyi kandıramazsın. Yaptığın yalnızca rezaletinin ne kadarını dışarıya göstereceğini kararlaştırmış olman. Tahminimce ailen de en az herkesin ailesi kadar kötü durumdadır.

PAUL: Vay be. Susturabildim seni.

SORU 13

PAUL: Bu kez kızdın.

HILDY: Hayır. Kızgın değilim. Sadece söyleyebileceğim pek fazla şey yok. Hatırlarsan, hepimizin sorunları olduğu konusunda ısrarcı olan bendim. Coach marka deri çantam var diye sorunlarımı yok sayan sendin.

PAUL: Yaşasın. Aynı fikirdeyiz. O zaman o yüzünün hali ne?

HILDY: Çünkü bir şey sırf doğru diye ondan hoşlanmak zorunda değilsin.

PAUL: Vay canına. Anlaştığımız konu sayısı ikiye çıktı.

HILDY: Şimdi ne çiziyorsun?

HILDY: Yine ben, değil mi? Devasa dudaklar için teşekkürler bu arada.

PAUL: Devasa dudakların nesi varmış? Ben devasa dudak severim. Ama hayır. Bu sen değilsin. Bu Pandora. Hikâyenin güncel versiyonundan. Dünyadaki tüm acılar, bir kutu yerine Coach marka hakiki deriden bir çantanın içine saklanmış.

HILDY: (Gülerek) Kitap okumadığını sanıyordum.

PAUL: Okumuyorum.

HILDY: O zaman nasıl oluyor da Yunan mitolojisinden bir şeyler biliyorsun?

PAUL: Çizgi romanlar. Yalnızca resimlere bakarak öğrenebileceğin onca şey olması muazzam.

HILDY: Hoşuma gitti. Boş görünmek için gösterdiğin tüm çabaya rağmen, bir kez daha derinlikli bir insan olduğunu ortaya koydun. Çizimi alabilir miyim?

PAUL: Al. Bir espriyi öldürmek pahasına açıklayan insan gibisi de yok. Al... Senin için imzalayayım.

HILDY: (Gülerek) *Betty'ye. Benim sorunlarıma da kucak açacaksan sana daha büyük bir çanta gerekecek. Bob... Hey. Öpücük yok mu?*

PAUL: Bob kadınlara karşı biraz utangaçmış.

HILDY: Alter egosu Paul'un aksine. Yoksa tam tersi mi?

PAUL: Bilemezsin.

HILDY: Çoktandır biliyorum.

PAUL: Vay canına. Ne tesadüf. 13. soru da anlayamadığın şeyler hakkında.

HILDY: Güzel bağladın.

PAUL: Pekâlâ, geliyor. *Eğer kristal bir küre size siz, hayatınız, geleceğiniz ya da herhangi bir şey hakkındaki gerçeği söyleyecek olsaydı, neyi bilmek isterdiniz?*

HILDY: Şeyi bilmek isterdim...

PAUL: Evet?

HILDY: Bilmiyorum.

PAUL: Söylesene.

HILDY: Her şeyin eskisi gibi olup olmayacağını bilmek isterdim.

PAUL: Tanrım. Bunun için kristal küreye ihtiyacın var mı? Cevap, hayır.

HILDY: Biliyorum ama...

PAUL: Aması yok.

HILDY: Söyleyeceğim şeyi dinlemedin.

PAUL: Söyleyebileceğin bir şey yok. Geriye gidemezsin. Bunu aşmalısın. Yoluna devam et. Ciddiyim. Sıradaki soru.

HILDY: Neden bir anda bu kadar öfkelendiğini bilmiyorum. Ben senin hakkında konuşmuyordum. Ben...

PAUL: Sıradaki soru.

HILDY: Sıradaki soruda değiliz. Sırada senin cevabın var.

PAUL: Bu salak işten çok sıkıldım artık.

HILDY: Vah vah. Henüz bitirmedik. Neyi bilmek isterdin?

PAUL: Bir tanrı var mı ve eğer varsa ne düşünüyordu?

HILDY: Tuhaf bir şekilde ciddi bir cevap.

PAUL: Sen Bob'un psikopat düşüncelerini çözdün sanıyordum.

HILDY: "Ne düşünüyordu" da ne demek?

HILDY: Haydi. Karala bakalım. Beni duymamış gibi yap.

HILDY: Tam bir çocuksun.

HILDY: Hadi ama. Anlat. Tanrı ne düşünüyordu derken ne kastettin?

HILDY: Bu kadar ciddi ve ağır bir cevap verip ardından konuşmayı

bırakarak beni kışkırtamazsın.

PAUL: Demek kışkırtıcıyım, öyle mi?

HILDY: Bir kez daha önümüzdeki konuyu savuşturmaya çalışıyorsun. Bana ne demek istediğini söyle.

PAUL: Zürafalar. Oldu mu?

HILDY: Normalde şu anda sesli bir şekilde iç geçirmem gerekirdi.

PAUL: Ciddiyim. Tanrı ne düşünüyordu ki? Yani, kimse bile isteye öyle bir hayvan yaratmaz.

HILDY: Sana inanmıyorum ve böyle yapmandan da nefret ediyorum.

PAUL: Neden? Çizim yapmamdan mı? Off, Betty, çizimlerimden hoşlandığını sanıyordum.

HILDY: Tam dürüstçe bir şeyler söyleyecekken korkaklık edip lafı çevirmenden nefret ediyorum.

PAUL: Hayır. Ciddiyim. Şu şeye bak. Şu boyna. Cılız bedenine. Ya o zavallı boynuzlara ne demeli? Ya uzayın ya da yok olup gidin.

HILDY: Ne komik ne etkileyici ne de azıcık bile anlamlı.

PAUL: Çok kabasın. Bir süreliğine kendi hayal dünyamın güvenli kollarına sığınacağım. Soruları artık sen sor.

SORU 14

HILDY: *Uzun süredir yapmanın hayalini kurduğunuz bir şey var mı? Varsa neden yapmadınız?*

PAUL: Uzun süredir burada mıyız?

HILDY: Neden sordun?

PAUL: Hiç.

HILDY: Neden öyle gülümsüyorsun?

PAUL: Hiç... Tamam. Uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var

mı? Evet. Araba kullanmak.

HILDY: Araba kullanamıyor musun?

PAUL: Ne kullanayım ki? Bir arabam yok ve aa, şu işe bak, bu aynı zamanda ikinci sorunun da cevabı.

HILDY: Ah. Baksana. Bana davul çalmayı öğretsen, ben de sana araba kullanmayı öğretsem?

PAUL: Sen. Davul çalmak?

HILDY: Evet.

PAUL: Olmaz.

HILDY: Neden?

PAUL: Olmaz. Betty. Kendine bir baksana. İlgi alanlarını düşün, karakterini, kollarındaki kuvveti düşün ve bana gerçekten davul çalacağını söyle.

HILDY: Tamam. Öyle olsun. O zaman bana çizmeyi öğret.

PAUL: Sana nasıl çizebileceğini anlattım ya. Bir kalem al ve başla. Aynı şekilde davul çalmayı da temelde böyle öğreniyorsun. Bir baget al ve bir şeylere vurmaya başla.

HILDY: Bana neden davul çalmayı öğretmek istemediğini anlayabiliyorum. Bagetleri alıp kafana vurmaya başlayacağım için.

PAUL: Aynen öyle. Şimdi cevap ver. Her zaman yapmak istediğin bir şey.

PAUL: Yüzün her zamankinden daha fuşya oldu.

HILDY: Benimle dalga geçeceksin.

PAUL: Bununla bir sorunun olmadığını söyledin sanıyordum. Cevabı borçlu olmak. Doğru şeyi yapmak. Betty'nin Şövalyeleri'nin Dürüstlük Kuralı. Her neyse.

HILDY: Haklısın. Öyle söyledim. Uzun zamandır hayalini

kurduğum şey...

HILDY: Evan Keefe'i öpmek. Ne?

PAUL: Yok bir şey.

HILDY: Gülmeyi kes. Komik değil.

PAUL: Komik.

HILDY: Onu tanımıyorsun bile.

PAUL: Onu tanımam gerekmiyor. Onu öpmek mi istiyorsun? Öp o zaman. Neden öpmedin ki?

HILDY: Sana bunu söylemek zorunda değilim.

PAUL: Evet, aslına bakarsan söylemek zorundasın. Soru iki parçadan oluşuyor.

HILDY: Lanet olsun.

PAUL: Lanet olsun ha! Vay canına. Çılgına dönmüş olmalısın. Hadi. Dökül şimdi.

HILDY: Peki, bir sebebi yok. Yalnızca Evan Keefe ve ben asla beraber olamayız.

PAUL: Neden ki? Yoksa eşcinsel mi?

HILDY: Hayır! Neden böyle bir şey söylüyorsun ki? Yalnızca, bilmiyorum, bana bakmaz bile. Ona bir baksana.

PAUL: Telefonunda onun bir fotoğrafı var. Biraz ürpertici. Sapık falan değilsin, değil mi?

HILDY: Yalnızca çok fazla şeyde bir araya geldik.

PAUL: Bir araya geldiniz...

HILDY: Evet. Bir araya geldik. İkimizin ortak ilgileri var: drama, müzik, yazma...

PAUL: Ve eşcinsel değil.

HILDY: Buna cinsiyetçilik denir.

PAUL: O zaman seni neden öpmedi?

HILDY: Ben neden onu öpmedim demek istiyorsun herhalde? Soru, *benim* neyi yapmayı hayal ettiğimdi.

PAUL: Of. Kılı kırk yarmanın olmaz. İnsanları deli ediyorsundur sen. O da kesin bu yüzden seni öpmemiştir.

PAUL: Ne?

PAUL: Ne?

PAUL: Hay, sıçayım ya.

HILDY: Bana "sıçayım" deme!

PAUL: Nesin sen? Birilerinin büyükannesi mi? Sadece seksen küsur yaşında biri böyle şeyler söyler.

HILDY: Kimin söylediği umurumda değil! Yorumların beni incitiyor. Beni sadece yaklaşık kırk beş dakikadır tanıyorsun ve insanları delirttiğimi söyleyebilme hakkını kendinde buluyorsun öyle mi? Herhalde o kadar rahatsız edici biriyim ki benimle konuşmak bile...

PAUL: Tanrım. Yine ağlamayacaksın değil mi? Özür dilerim. Lütfen. Şunu yapma, lütfen.

HILDY: AĞLAMİYORUM. Kadınların gözyaşı kanalları

erkeklerinkinden çok daha küçüktür, dolayısıyla, ne bileyim ya, biraz taşma olabilir. Çünkü. Çok. Sinirliyim.

PAUL: Yok artık. Şu dediğine bir bak. Ben sadece seni neden öpmediğini sordum. Bunda yanlış olan ne var? Her normal erkeğin seni öpmek isteyebileceğini düşündüm.

HILDY: Bana üstünlük taslama.

PAUL: Üstünlük taslamıyorum. Yemin ederim. Gerçekten bu kadar hassas olduğunu anlayamamıştım.

HILDY: “Hassas” deme.

PAUL: Tanrım. “Hassas” demenin nesi varmış?

HILDY: Kimseyi kandıramazsın. O kelimenin başka anlamları da var. Seneler içinde gerçek anlamı ortaya çıktı. “Sen hassassın” dediğinde herkes onun aslında “dengesizsin” demek olduğunu bilir.

PAUL: Hayır.

HILDY: Tamam, “histerik” peki?

PAUL: Öyle de demedim ama açıkçası öyle düşünmeye başlıyorum.

HILDY: Ya, çok güzel. *Şimdi* öyle düşünmeye başlıyorsun. Ne kadar da ikna edici. Sanki bu fikri kafana ben sokmuşum. Sanki seni ben zorlamışım da...

PAUL: Senin derdin ne? Âdet döneminde falan mısın?

PAUL: Aman Tanrım! Sen az önce üzerime balığımı mı fırlattın!

BÖLÜM

3

“Kolum âdeta şey gibiydi... Nasıl anlatsam.” Hildy doğru kelimeleri bulabilmek için kalabalık kafeyi gözleriyle taradı. “*Ele geçirilmiş* gibi. Demek istediğim, ben mi? Fırlatmak mı? Ben bir şey *nasıl* fırlatılır onu bile bilmem.”

“Herif hak etmiş.” Xiu aynadaki yansımasından çaktırmadan üstünü başını kontrol ediyordu. “Bana sorarsan pisliğin tekiymiş.”

Her zamanki masalarında oturuyorlardı. Hildy için fazlasıyla soğuktu, kapının hemen yanındaydı ve insanlar sürekli girip çıkıyordu ama Xiu bu masayı seviyordu. Sokağın köşesinde duran, on yedi yaşlarındaki uzun gitarist çocuğu görebilmesi için mükemmel açıyı yakalamıştı. Her cumartesi bu masaya oturup bebek suratlı James’in, gitarından başını kaldırıp onu fark etmesini beklerdi. Hildy’nin ise, eğer konuşmak istiyorsa, ona katılmaktan başka çaresi yoktu. (Xiu kraliçe arıydı. Bunu kanıtlamak için yaptırdığı bir dövmesi bile vardı.)

Max elinde latteler ve üç bademli kruvasanla onlara katıldı. İkisi kendi içindi, kızlar ise diğerini paylaşacaklardı. Bugün ısmarlama sırası onundu.

“Hiçbir şey kaçırmadın.” Xiu sokağın öbür ucundaki BSJ’den

gözlerini asla ayırmadan uzanıp kahvesini aldı. “Hâlâ Bob’dan bahsediyor.” İç geçirdi.

“Of. Tanrım. Bırak artık Hildy. *Lütfen*.” Max bir doksan uzunluğundaki vücudunu zar zor masaya, kızların yanına sıkıştırdı. “Onun adını her söylediğinde küçük, zavallı bir King Kong balon balığının havaya, kendi ölümüne doğru fırlatılışını gözümde canlandırıyorum.”

“Max. Gey sesini yeterince duyduk.” Xiu kruvasanının üzerindeki badem parçacıklarını aldı. “Kulağa, elinde ağızlıklı bir sigara tutuyormuş gibi gelmeye başladı.”

“Benim hayatım. Benim sesim.”

“Öyle olsun. Eğer kendi kendinin karikatürü olmak istiyorsan ne yaparsan yap ama ben...”

“Çocuklar!” Hildy masaya vurdu. “Beni biraz dinler misiniz? Biliyorum biraz takıntı yapıyorum ama gerçekten benden de be-tersiniz ve şu anda beni dinlemenize ihtiyacım var.”

Max dudaklarının üzerine hayali bir fermuar çekti. Xiu ise daha yeni kruvasanından bir ısırık aldığı için bir süre konuşmaya-caktı. Ağzı doluyken asla konuşmazdı.

“Yalnızca yoldan nasıl bu kadar şiddetli bir şekilde çıkabildiği-mi anlamam gerek, sonra susacağım. Söz veriyorum.”

Xiu lokmasını yuttu ve “Cevabı basit. Aşırı tahrik,” dedi.

Hildy başını çevirdi. Sormamalıydı.

“Evdeki sorunlardan dolayı boğulmak üzereydin ve üstüne son anda atılan kör randevudan ötürü de biraz stresliydin, sonra Majesteleri sahneye girdi, birkaç düğmene bastı ve aklını kaçırdın. Hepsi bu. Dosya kapanmıştır. Bana dönelim.”

“O kadar basit değil.”

“O kadar basit. Daha önce de yaşadın bunu.”

“Yaşamadım.”

Max bile güldü.

“Açılış gecesi, *Oklahoma!* Milli münazara yarı finali. Üç şehir-

lik vintage kıyafet turumuza çıktığımız sabah. Bir tane daha vardı... aaa... şey ya... sekizinci doğum günü partin.”

Hildy *çok komik* dercesine güldü.

“Tabii o zaman, hatırladığım kadarıyla seni çileden çıkaran şey Kâşif Dora dondurma pastasıydı. Annenin seni ceza olarak odana gönderişini hatırlıyor musun?” Xiu gözlerini kapadı, manikürlü ellerinden birini ağzına götürdü ve kahkaha attı. “Amy’yi severim ama... vay canına. Tam bir ceza *kraliçesi*. Kalkık kaşları. Salladığı uzun işaret parmağı. Tanrım. Bizi makyaj malzemeleriyle bastığı günü hatırlıyor musun? Hayatımın sonuna dek tamamen atlatabileceğimi sanmıyorum.”

“Lütfen.” Max gözlüklerini indirdi. “Hildy ve beni yatakta yakalamıştı.”

“Siktir. Onu unutmuşum bak.”

“İkinizin bunu eğlendirici bulmasına sevindim.” Hildy kenara kayarak kucağında bebek ve elinde sebze dolu birkaç bez çantası taşıyan bir adamın geçmesine izin verdi. “Devam edin. Gülün bana. Umurumda değil.”

“Sana gülmüyoruz. Sadece gülüyoruz. Neden biliyor musun?” Xiu daha fazla yememek için mendilini tabağına koydu. “Birincisi: Çünkü genciz ve hayattayız. İkincisi: Bunlar çok da vahim şeyler değil. Normal bunlar. Huysuz adamların olayı ne bilmem ama kızlara çılgın şeyler yaptırırlar. Özellikle de “hassas” oldukları söylenen kızlara. Heathcliff’i düşün.”

“Evet. Ama ben birden patladım.”

“Ani insan patlaması. Olabilir. Çok bilinen bir durum.”

“Bu bir şaka değil Max.”

“Ben de şaka yapmıyorum. Biri bana bir çubuk verse ve önüme hünnap dolu bir Steve McQueen piñatası* koysa ben de delirirdim. Kim olsa dayanamaz.”

Hildy gözlerini lattesine dikti ve masanın diğer yanına uçan poşeti hayal etti. Suratına çarptığında çıkan sesi düşündü. Su-

* İçi şekerleme dolu kartonpiyer hayvan. -yhn

yun ellerini ıslatıp kıyafetinden içeriye sızdığını hissetti. Kendini sürünerek, canhıraş odadan çıkarken yeniden canlandırdı. “İlk hissiyatıma güvenip çalışmanın ne ile ilgili olduğunu öğrendiğim ilk anda orayı terk etmeliydim. Bu aşk işlerini beceremeyeceğimi biliyordum.”

Max ellerini başının her iki yanına koydu ve inledi. “Hildy. Por favor!”

Xiu da, “Bu kadar aptal olma,” dedi ve rimelin birbirine yapıştırdığı kirpiklerini parmak uçlarıyla ayırmaya başladı.

“Aptallık etmiyorum. Hayatıma dürüst bir bakış açısı ile bakıyorum ve apaçık ortada olan sonucun altını çiziyorum. Olmadığın biri gibi davranmaya çalıştığında böyle oluyor işte. Her nasılsa kendimi tamamen yabancı biriyle bir odaya kapanınca doğaçlama oyunculuk gibi olacağına inandım. Korkuya kapılacağıma ama adrenalin sayesinde bunu bastıracağıma inandım. Bir süreliğine böyle de oldu. Yarı yolda gözyaşlarım yüzünden sorun yaşadım ama kendimi olabildiğince tuttum... ta ki aptal bir yoruma kadar. Sonra *GÜM!* Yine gerçek ben ortaya çıktı. Her zamanki gibi. Öyle işte. Fark etmez. Birçok insan hayatları boyunca bekar kalıyorlar ve bununla barışık durumdalar.”

“Tabii.” Max, Hildy’nin önündeki, yenmeyeceği bariz olan kruvasanı aldı. “Papalar, rehberlik öğretmenlerinin büyük bir çoğunluğu... Başka?”

Başka kimse akıllarına gelmedi. Max kalın, gür kaşlarından birini kaldırdı. Hildy ise kaşlarının düşmesine izin verdi.

“Sürekli bir şeyler uyduruyorsun Hildy.” Xiu disko çağı sonrasına uygun polyester bluzunun gevşek kurdelesinin üstünden kırıntıları silkeledi. “Biraz geç başladın ve birkaç terslik yaşadın diye bu kadar takıntı yapmak zorunda değilsin. Özellikle de söz konusu bu Pislik ise. Bence, şükürler olsun. Ne tür bir erkek seni âdet döneminde olmakla itham ettikten sonra bundan yakayı kurtarabileceğini sanır ki?”

* (İsp.) Lütfen! -çn

Max dişlerini gösterdi ve başını salladı. “Evet, Hil. Bu kabul edilemez. Mesela bunu *babam* bile biliyor ve o, eski Sovyet bloğu ülkelerinden birinden çıkma bir makine mühendisi.”

Hildy saç örgüsünün ucunu emme dürtüsüne direndi. “Bak. Biliyorum. Paul sınırı aştı ve...”

Xiu elini kaldırdı. “Dur. Öncelikle, ona Paul deme.”

“Neden? İsmi bu.”

“Çok karmaşık. Paul’ler geçmişinde iz bırakmaya meyillidirler. Bob’lar ise emekli beden eğitimi öğretmenleri ve alkolik yaşlı amcalardır, nitekim pek yer etmezler. Bob’la devam et. Ya da Pislilik ile. Senin tercihin.”

“İyi. Bob sınırı aştı ve onu savunduğum yok...”

“Öte yandan savunmak üzere olduğun da kuşku götürmez.” Xiu tırnaklarını inceledi.

“... ama kimi kandırıyorum ki? Sorun *benim*.” Hildy lattesini kavradı ve bardağın kulpu ile oynadı. “Ve özellikle de ondan hoşlandığımı ve tuhaf bir şekilde onun da benden hoşlandığını gördüğüm için böyle çuvalladı. Tekrar ediyorum, ben buyum işte.”

Max, Xiu’ya döndü. “Gerçekten bu sonsuz saçmalığı dinleyerek ona herhangi bir şekilde yardımcı olabileceğimizi düşünüyor musun?”

“Pekâlâ. Dinleyin.” Xiu tıpkı bir savaş haritasını gösterirmiş gibi kirli tabakları gösterdi. “Haklısın. Karmaşık bir erkek. Çizimler. Davul çalması. Mizah anlayışı. Hatta, belli sınırlar dahilinde hödük olması da. Bunların hepsi onu çekici yapıyor. Ama gerçekçi olalım. Sen bir mağara adamı ile olmak istemiyorsun.”

“Beni dinlemiyorsunuz. Ben kimseyi istemiyorum.”

“Yanlış. Ama kesinlikle *kitap okumayan* bir erkeği istemiyorsun.”

“O aptal değil.” Bir sebepten ötürü, Hildy için arkadaşlarının bunu bilmesi önem arz etmişti.

“Sana *uhrevinin* anlamını sormuş ve... diğer sözcük neydi?”

“*Kinaye*.” Max bunu Fransızca bir sözcükmüş gibi söylemişti.

“Evet. *Kinaye*.” Xiu şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Ortalama her yedi yaşında çocuğun LEGO taşlarını savurur gibi savurduğu kelimeler bunlar.”

Uzanıp Hildy’nin elini tutu. “Neanderbob’u unut. Şu Modern Dünya Tarihi’ndeki Trevor’a ne oldu? Daha olası görünüyor. Tabii saç tipini değiştirmesini sağladıktan sonra.”

Hildy elini çekti. “Ben Bob’la *ya da* Trevor’la ilgilenmiyorum. Ben erkeklerle ilgilenmiyorum, nokta. Söyledim size. Bıktım.”

“Ah. Ne kadar dramatik! Ve de yanlış. Henüz başlamadığın bir şeyden nasıl bıkabilirsin?”

“Teşekkürler Max. Sen, özellikle sen, tamamen deneyimsiz olmadığımı biliyor olmalısın.”

Xiu bir parmağını havaya kaldırdı ve Hildy’ye hak verdi.

“Başka erkekler de vardı.” Hildy her ikisinin de başlarını sallama biçimine kıl oldu. Ansızın birer ilişki uzmanı kesilmiş olmaları, ona çocukmuş gibi davranabilecekleri anlamına gelmiyordu ya.

“William Foster,” dedi. “Lise mezuniyeti balosu. Lavaboya gittim ve döndüğümde onu Elianna Bulmer’la yiyişirken buldum.”

“On dört yaşındaydınız. Pisliğin biriydi. Geçelim onu.” Xiu da zamanında onunla takıldığı için hafiften rahatsız olmuştu.

“Ben geçtim. Anton Friesen. Peki ya o nasıl sonlandı?”

“Ne bekliyordun ki? Birine daha üçüncü buluşmadan ona âşık olduğunu söyleyemezsin.”

“Öyle olsun. Nate Schultz.”

İkisi de homurdandı. “Ondan hoşlanmıyordun bile! Ben etrafında o kadar uzun süre kalabilmiş olmasını takdir ediyorum doğrusu,” dedi Max. “Her neyse, zaten senin için yeterince yakışıklı değildi.”

Hildy’nin birkaç küçük düşürücü hikâyesi daha vardı ama onların yerine doğrudan Max’e baktı ve “Sen,” dedi.

Max alaycı ses tonunu bıraktı. “Hildy. O konuya tekrar girmek istemezsin.”

İstemiyordu da. “Tamam o zaman. Evan Keefe.”

Max ensesini sandalyeye dayadı ve cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca donuk bakışlarla tavana baktı. “Fırsatı olduğu halde sana yanaşmadı. Peki neden biliyor musun? Çünkü yüzde doksan sekiz oranında sentetik. İlgili yerleri çalışmıyor.”

“Kendine düşkünlüğünden söz etmiyorum bile.” Xiu sıkılmaya başlamıştı. “Bob da kulağa öyle biri gibi geliyor. Konuyu değiştirsek mi?”

Evet, diye düşündü Hildy ama Max, “Bu 3 Temmuz’daki on iki dakika muhabbetini ilginç buldum,” dedi. “Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Xiu hüznüyle Hildy’ye gülümsedi, daha sonra çantasındaki makyaj kutusunu aramaya başladı. “Tabii ki seksle ilgili bir şeydir. Tekrar söylüyorum, çocuk *senlik değil*.”

Hildy, Bob’un yüzündeki bakışı düşündü. Cinsellikle alakalı bir şey olmadığını biliyordu. Ciddi bir şeyler vardı. Fakat bunu onlara söylememeye karar verdi.

“Normalde, cinsellikle ilgili olan her düşüncenizi yarı-güçlendirici bulurdum ama neyse ki bu durumda benim tezimi kanıtıyor. Artık bitti.”

Xiu omuz silkti ve son zamanlarda kullanmaya başladığı şarap rengi rujunu çantasına koydu. “*Onunla* işin bitti. Bu da harika. Böylece gözyaşı dövmesini ailene açıklamak zorunda kalmazsın. Amy bundan pek de hoşlanmazdı.”

Max kolunu Hildy’nin sandalyesinin arkasına doladı ve ona doğru eğildi. “Atlatırsın. Ben de beni böyle hissettiren ilk erkekten sonra çok dağıtmıştım.”

“Bana böyle hissettiren ilk erkek *sendin* Max.”

Xiu viyakladı. “Oov. Çok sert!” Dudaklarındaki fazladan ruj u peçeteye sildi. “Demek ki sen heteroseksüel denemeler yapmak istemersen, Hildy hayatında hiç... Aman Tanrım. Bebek Suratlı James. Harekete geçti.”

Gitarist gitar kılıfını aldı ve içeri girdi. Xiu hızlıca küpelerini yeniden kulağına geçirdi, arkadaşlarına havadan birer öpücük yolladı ve köşedeki stratejik noktasına kuruldu.

Max arkasından seslendi. “Unutma: Bu gece parti var. Onda buluşuyoruz.” Xiu bir elini ona doğru, “Evet, biliyorum,” ya da “İlgilenmiyorum,” anlamına gelebilecek şekilde salladı. Bebek Suratlı James onun arkasında, ısınmak için parmaklarına üflemeye başlamıştı. Kız da ona dönüp gülümsedi.

Hildy, Xiu’nun flörtöz hareketlerini seyretti ve ürperdi. “Yalnızca bunu yapma fikri bile biraz midemi bulandırıyor.”

Max’in ağzı Xiu’nun kruvasanından kalanlarla doluydu.

“Bu dediğin akşamdan kalma halde uyanıp bir daha asla içmeyeceğine yemin etmeye benziyor. Herkes söyler. Bir anlamı yoktur ama.”

“Benim için var. Aseksüel olup olmadığımı merak ediyorum.”

Max kocaman, sahte bir kahkaha attı. “Değilsin. Kanıtım var.”

“Bizi mi kastediyorsun? O sayılmaz. Neredeyse tişörtlerimizi bile çıkarmamıştık.”

“Bizden bahsetmiyorum, gerçi hatırladığım kadarıyla sen epey hevesliydin.”

“Senden daha hevesliydim.”

“Eh, şimdi bunun nedenini biliyoruz en azından, değil mi?”

“O zaman kanıtın ne?”

Max telefonunu cebinden çıkardı ve mesajı okudu. “‘Sanırım nihayet artık kucaklaşmadan sonraki aşamaya geçmeye hazırım’ ki burada apaçık büyük-kızların yaptığı seksten bahsediyorsun, ben de samimiyetle seni tebrik ediyorum.”

“Düzgün düşünemiyordum.”

“Düşünmekle alakası yok bunun Hildy. Bir kez daha, daha alçak hedefler koymalısın.”

“Buradan gidebilir miyiz?” dedi Hildy ve kalktı. Kendi sözlerinin kendisine dönmesinden nefret ederdi. Bir süre için oradayken her şeyi çözdüğünü sanmıştı.

Balık için evcil hayvan dükkânına gitmesi gerekiyordu, Max de peşine takıldı. Hildy onun aklında bir şeyler olduğunu sezdi.

“Pekâlâ Hildy,” dedi Max, otobüsün en arkasındaki ikili koltuğa yerleştiklerinde. “Bana vur.” Yüzünü Hildy’ye çevirdi ve kendi yanağını yumrukladı. “Tam buraya. Var gücünle. Hadi.”

“Hayır.” Bu beklediği bir şey değildi. Şakalaşacak hali de yoktu.

“Bana vurmanı istiyorum.”

“Olmaz. Neden?”

“Çünkü ben götün tekiyim.”

“Bu doğru. Ne olmuş yani?” Camdan dışarı baktı ve Bob’u düşündü. Bariz bir şekilde serserilere karşı bir zaafı vardı.

“Şimdiye kadar sana ne kadar kötü hissettirdiğimi anlamamıştım.”

“Serserinin teki olduğundan. Yukarı bak.”

“Ne diyebilirim ki? On altı yaşındaki erkekler aşağılıktır zaten, üstüne kafam da karışıktı. Sen çok tatlıydın, eğlenceli ve zekiydın ve ben de kafamda yarı çıplak dans eden lakros oyuncularından kurtulmama yardım edebileceğini düşündüm. Seni sevdim. Sevddiğimi biliyorsun. *Sevdiğimi* biliyorsun.” Burnunu Hildy’nin ensesine sürttü ama Hildy onu uzaklaştırdı. “Ama seni kullanıyordum. Şimdi anlıyorum. Pisliğin teki gibi davrandığım için özür dilerim.”

Hildy dönüp ona baktı. “Ve şimdi de suratının ortasına vurmanı istiyorsun ki ödemiş olalım, öyle mi?”

“Evet. Anlaştık mı?”

“Hayır.” Bob’un kas gücüyle dalga geçişini hatırladı. “Çelimsiz birinden yumruk. Sen buna mı ödeşmek diyorsun? Çok daha kötüsünü hak ediyorsun.”

“Evet. Hak ediyorum.”

“Hayat boyu çekeceğin bir cezayı hak ediyorsun. Ve benim de bunu sağlayacağımdan emin olabilirsin.”

“Söz mü?”

“Evvvet.”

“Aferin kızıma.”

Hildy’yi alnından öptü. Hildy de onun omzuna yaslandı. Bir süre böyle gittikten sonra Hildy, “Hiç kendini büyük bir hata gibi gördüğün oldu mu?” diye sordu.

“Evet. Her gün. Ama her gün tuvaletimi de yapıyorum aynı zamanda. Her iki durumda da sifonu çekiyorum, ellerimi yıkıyorum ve pis kokuyu benden bir öncekine bağlıyorum.”

Hildy gülmedi.

Max saçındaki lastik tokayı çıkardı ve tekrar örmeye başladı. “Pekala. Şimdi neye takıldın, yoksa hâlâ Bob’da mıydın?”

Hildy iç geçirdi. Anlatacaklarının hoşuna gitmeyeceğini biliyordu ama Max’e de anlatamayacaksa kime anlatacaktı ki? “Hayır. Fakat aynı şeyi diğer herkese yapacağımı hissediyorum.”

“Neymiş bu şey?”

“Belki suratlarına bir şey fırlatmak değil ama onları kovalamak. Uzaklaştırmak. Bilirsin işte. Hayatlarını altüst etmek.”

“Bu da senin ‘hayat boyu ceza’ anlayışının bir parçası mı? Sadece suratıma vursan olmaz mı? *Biraz merhametin olsun.*”

“Ben ciddiylim. Her şeyi mahvettiğimi hissediyorum.”

Max, Hildy’nin örgüsünü boynuna doladı ve onu boğacakmış gibi yaptı.

“Gerçekten,” dedi Hildy ve omzunun üzerinden bir fiske savurdu.

“Tamam. Peki kimi uzaklaştırdın? Elbette sadece seni neşelendirmek için soruyorum.” Lastik tokayı saçına doladı ve örgüyü düzeltti.

“İris.”

“Lütfen ama. Bugün gelmemesinin sebebi sen misin? Artık hiç gelmiyor ki. Kostüm tasarımcısı arkadaşlarıyla takılıyor. Artık yeni bir arkadaş grubu var ve mesela ben, bu durumdan gayet memnunum. Balina kemiğinden korseler ve Fransız dikişleri hakkında bir ömre yetecek kadar şey duydum. Ve bunu ben söylüyorsam, gerisini sen düşün.”

“Bizden uzaklaştı çünkü ben koca çenemi tutamadım ve o yokken bizim birlikte Tayland restoranına gittiğimizi ona söyle...”

“Ooof. Burada değildi ki! O müsait olup gelene kadar kendimizi beklemeye mi alacaktık yani? Açıkçası eğer gelmemesinin sebebi senin söylediğin bir şeyse sana borçlandım demektir. Şoför bey! Bir sonraki durakta lütfen! Tamam. Başka kim var?”

“Evan.”

“Evan’ı zaten yorumladık. O moronun muhtemelen tek cazibesi seni reddetmiş olması. Neden onu kafana takıyorsun ki? O üniversitede. Unut onu.”

“Babam ve Gabe...”

“Dur.” Max yüzünü ona döndü. Parkası koltuğun üstünde gıcırdadı. “Demek istediğim. Artık yeter. O konuyla bir alakan yoktu.”

“Vardı.”

“Hayır. Yoktu. Neden biliyor musun? Kendi, sessiz tarzıyla bir tür megalomansın. Dünyayı kontrol edebileceğini falan mı sanıyorsun? Bu seni şoka uğratacak ama babanın erkek kardeşine nasıl davrandığı konusunda hiçbir hükmün olamaz. Ya da başka herhangi birinin. Bunu aş artık.”

“Ama eğer ona o fotoğrafı göstermeseydim, şimdi birlikte...”

“Fotoğraf. İki ay önce çekildi o fotoğraf. Ve Gabe kaç yaşında? On iki mi? On iki buçuk mu? Sorun *en az* on üç sene önce başladı. Senin yüzünden de değil. Annen yüzünden. Belki de baban yüzünden; fakat kesinlikle senin yüzünden değil.”

“Biliyorum. Yani kısmen biliyorum ama beni düşünmeden konuşmaya iten şey ne? Sanki tüm felaketlere giden yol benim.”

“Felakete giden yol. Bu bir kaykay ekipmanı markası değil mi? Gerçekten öyle.”

“Ben temel paydayım. Tüm kötü şeyler sırf ben orada olduğum için gerçekleşiyor gibi.”

“Sen uğursuzsun. Tam olarak bunu söylüyorsun. Megaloman bir uğursuz.”

“Bunu öyle bir söylüyorsun ki sanki batıl inançları olan biriyimim gibi ve...”

“Jinx’ Sangster. O değil de, bundan harika bir striptizci adı olurmuş ama tamamen yanlış betimler.”

Max incekleri yere geldiklerinde düğmeye bastı ve Hildy’yi oturduğu yerden sürükleyerek kaldırdı.

“Hiçbir şey seni düşünmeden konuşmaya *itmiyor*. Turet Sendromlu da değilsin. Bilgisayarında bir pencere açılmış. Sen de orada yazılanları okumuşsun. Bu İŞİD’e hükümet sırlarını sızdırmak gibi bir şey değil. Bu sadece yüksek sesle okumaktır ki bunun her zaman Sangster ailesinin ilginç bir geleneği olduğunu düşünmüşümdür.”

Otobüsten indiler.

“Ama neden? Neden öyle bir şey yaptım ki?”

Max, Hildy’yi kolundan kavradı ve gürlledi. “Çünkü kim olsa aynısını yapardı. Fark şurada, diğer insanlar bir süre *ne kadar da aptalım* gibi tepkiler verip kendilerini kötü hissederd. Öte yandan sen, var olan her durumda suçluluk hissiyle dolup taşıyorsun. Keşke bunu bıraksan. Höpürdetme sesi resmen sağır edici ve bunu söylemekten her ne kadar nefret etsem de, tatlım bu sende göbek yapıyor. Çok hoş bir kızsın ama suçluluk duygusu gaz yapmış gibi şişip patlamak üzeresin.”

Hildy, Max’in ona fırça çekerken bile kollarını daima ona sarmasını severdi. Uzun boyluydu, güçlüydü ve tarçın gibi kokardı. Üstelik Hildy üşürken, o her zaman doğru vücut sıcaklığına sahipti.

“Biliyor musun? Sen Jinx Sangster değilsin. Sen Sponge” Sangster’sın ki bu bir striptizci için hiç uygun bir isim değil. Kimse Sünger olarak anılan birine soyunması için para vermez... Sen herhangi bir fikre kapılmadan ben açıklamamı yapayım dedim.”

Hildy güldü çünkü hem Max’in dediği komikti hem de çok yo-

* (İng.) Uğursuz. -çn

** (İng.) Sünger. -çn

rulmuştu. Max köşebaşındaki bir satıcıdan hotdog aldıktan sonra balık dükkânına gittiler.

H2Eau Akvaryum Malzemeleri, yeni Etiyopya restoranı ve eski bir boya dükkânı arasına sıkışmıştı. İçi akvaryum tankları ve ürpertici turkuaz parıltılarla dolu minik bir dükkândı. İçeri girdiler. Max içinde bir çizgi film karakterlerini andıran balıkların yüzdüğü akvaryumun camına bir gözünü dayayıp bir sürü selfie çekti.

Hildy dükkânın sahibi Barry ile sohbet etti. Adam onu inceden rahatsız ediyordu. Her zaman Hildy'yi gördüğüne biraz fazlaca mutlu olurdu. Gabe'in hâlâ bir bakıcıya ihtiyaç duyduğu dönemlerde Hildy balıklara karşı hiçbir ilgi duymamasına rağmen hep buraya gelirlerdi. Gabe oraya gitmek için asla babasının işten çıkmasını bekleyemezdi.

Barry, Gabe'in King Kong'unu sevip sevmediğini sordu. Hildy ise soruyu cevaplamaktan kaçınarak ona bir balık daha almaya geldiğini söyledi.

"Üzgünüm ama şansınızı tükettiniz, hanımefendi. O sattığım sonuncusuydu. Bugünlerde o balıktan getirtirken epey sorun yaşıyorum da." Tabureden indi ve tezgâhın etrafından sıkışarak geçti. "Ona en yakın, şöyle bir cins var elimde."

Adam ön taraftaki bir tankı işaret etti. Hildy aynı balık olmadığını anlamıştı. Farkı anlayamasa bile önemli değildi. Gabe yalnızca bir King Kong balon balığı istemişti, başka bir şey değil. Babası ve Gabe senelerce bir tane almayı düşünmüştü.

Babası ve Gabe konuşmuşlardı.

Eskiden olsa ne kadar da normal sayılırdı.

Başını iki yana salladı ve yüzüne zorlama bir gülümseme yerleştirdi.

"Seni bekleme listesine alayım. Elimden ancak bu gelebilir."

Max dükkânın diğer tarafından, sözümona birbirlerine âşık olan lepestes çiftini göstermek üzere ona sesleniyordu. Hildy'nin suratındaki ifadeyi görür görmez durumu anladı.

“Hayal kırıklığına uğradın. Anlıyorum. Bu problemi çözmek senin sorumluluğun değil; yüz yirmi dolarlık bir balık bunu sağlayabilecek olsa bile... ki bu da mümkün değil. Gabe bir süre için mutlu olurdu ama sonra ne olacaktı? O ve baban yine en başa dönecekti ve senin şarkı söylemenin, dans etmenin ya da havada uçuşan onca paranın yapabileceği pek de bir şey olmayacaktı.”

Hildy karşı bile koyamadı çünkü kızın argümanları, insanların beklediği şekilde mantıklı olmuyordu. Yapılacak en mantıklı şeyin çenesini kapayıp biraz güç toplamak olacağına karar verdi. Bir başka King Kong bulup Gabe’e alacaktı, başkaları ne derse desin. Bu onu çok mutlu ederdi, belki babası da bunu görür ve daha fazla direnemezdi. Yeniden, olması gereken adam olurdu.

Hildy, H2Eau’dan çıkmak istedi ama Max onu yere oturtup le-pistes çiftinin trajedisini izlemeye zorladı.

Balıklar aslında yalnızca balık gibi davranıyorlardı ve bu yüzden çok sıkıcıydılar ama Max *Yeryüzü* belgeselinin fon müziğini açtı ve dublaj yapmaya başladı. En başta dandik bir doğa belgeseli gibi başladıysa da, yavaş yavaş *Küçük Denizkızı* ve *Orphan Black* arasında bir yere evrildi. Hildy dikkatinin dağılmasına izin verdi ama gizemli bir melek balığının da içinde olduğu bir dram başlatınca Bob’u anımsadı.

“Sanırım ondan her ikimizin de sırları olduğu için bu kadar etkilendim.”

“Bence ondan seksi olduğu için etkilendin. Herkesin sırrı vardır ama herkes seksi değildir.”

Max, Barry’nin ofisine dönmesini bekledi; sonra da parmağını akvaryuma vurarak balıkların etrafa yüzmeye başlamasına sebep oldu.

“Ve göz ardı etmek zor biliyorum ama gerçek şu Hildy. Hiçbir erkek senin için yeterince iyi değil. Özellikle de Neanderbob. Sen nazik, yaratıcı ve aşırı seksi birini hak ediyorsun.”

“Ve hetero birini.”

“Evet, o da var tabii. Şimdi biraz sus da izle bakalım. Bu tro-

pikal balıklardan çok şey öğrenebiliriz. Hiçbir işe yaradıkları yok ama yine de mutlular.”

“Sakin ol ve içindeki lepistesini bul.”

“Evet. Temelde öyle.”

Hildy sustu. Bir süre sonra kızı acımaya başladı ve Max’in de paten takımını bilemeye verdiği yerden alması gerekti, böylece kalktı. Max piste giden uzun yolu seçip kendisiyle aptal bir partiye gelmesi için Hildy’nin başının etini yemek üzere otobüste daha uzun süre kalmayı planlıyordu ancak Hildy’nin durağına geldiler ve kız inip evine bir başına dönmek zorunda kaldı.

BÖLÜM

4

Hildy eve girdiğinde ebeveynleri mutfakta konuşuyorlardı. Her ikisi de zayıf, sarışın ve aşağı yukarı aynı boydaydı. İnsanlar daima birbirleri için yaratıldıklarını söylerdi onlara.

Babası ocakta bir şeyler yapıyordu ve sırtı Hildy'ye dönüktü. Annesi ise ellerini neler döndüğünü anlamıyormuş gibi iki yana genişçe açmıştı.

Hildy arka kapıdan girer girmez sustular. Son günlerde bunu çok fazla yapmaya başlamışlardı.

“Erken geldin.” Babası bunu iyi bir şeymiş gibi söylemeye çalıştı. Babasının adı Greg’ti ama Hildy’nin arkadaşları ona daima Gregoire ya da genelde Gregorenko derlerdi. (Sonuçta onların okul müdürüydü ve bazılarının tiyatro dersine de giriyordu. Onu tanıyorlardı. Ona öylece Greg diyemezlerdi.)

“Yoo. Altı gibi evde olurum dememiş miydim? Ne pişiriyorsun?”

“Vindaloo*.”

Hildy, arkasını dönüp mutfak raflarını düzenlemeye başlayan annesine baktı. Gabe baharatlı yiyeceklerden nefret ederdi.

“Güzel kokuyor,” dedi çünkü aksi bir şey söylediği takdirde

* Bir Hint yemeği.

hiç girmek istemediği konuları açmış olacaktı. “Ne zaman hazır olur?”

“Kırk beş dakika kadar sonra.” Greg tavaya bir şeyler attı. “Pişirmeye istediğimden daha geç başladım.”

“Günün nasıldı hayatım?” Amy ona dönüp baktı. Annesi de tıpkı Hildy gibi küçük gözlere sahipti. Biraz bile gülümsese gözleri kaybolurdu.

“İyi.” Hildy botlarını çıkardı ve paltosunu askıya astı. “Bazı işlerimi hallettim, alışverişe gittim, takıldım. Pek bir şey yapmadım.”

Amy bu boş cevaba gereğinden fazla ilgileniyormuş gibi yaptı. Greg de tezgâha sırtını yasladı. Siyah önlüğünden aşağı uzun sarı, kurumuş bir köri parçası yuvarlandı. Bir yudum şarap aldı; genelde yalnızca yapabileceğini kanıtlamak için Noel ve Paskalya arasında şarap içme alışkanlığından uzaklaşırdı.

“Gabe buralarda mı?”

Greg yemeği karıştırmak için arkasını döndü.

“Görmedim,” dedi Amy. “Owen ona doğum günü hediyesi olarak bir drone almış. Tahminimce onunla oyalanıyorlardır. İnsanların evlerine camlardan gizlice bakıyorlardır. Yaşlı kadınları korkutuyorlardır. O tür şeyler.” Küçük bir kahkaha attı. Greg ise kişniş doğramaya başlamıştı.

Gabe yaşlı hanımları korkutacak bir tip değildi ama Hildy bir şey söylemedi. Ebeveynlerine onların gününün nasıl geçtiğini de sormadı. Kendine bir bardak su doldurdu, tencereye göz attı ve sonra buzdolabının üzerindeki magnet alfabe ile oyalandı.

Gergin tavırlar ve kaçamak bakışmaları, anlamsız kısa sohbetler izledi. Hildy eline geçen ilk fırsatı değerlendirerek odadan çıktı.

Biraz daha *Brideshead'e Son Gidiş* okumakla Xiu'dan ödünç aldığı kaligrafi kitabını çalışmak arasında kaldı; fakat tüm bunlar ona, Bob'un klişe olmakla suçladığı insanların yapacağı türde şeyler gibi görüldüğünden ikisini de yapmadı. Bilgisayarını açtı,

kulaklıklarını taktı ve dalgın dalgın sosyal medya hesaplarında gezinmeye başladı.

Bir saat kadar sonra aşağı indiğinde, ocaktaki yemeğin dumanı tütüyordu ama anne ve babası ortada yoktu.

Birlikte olduklarını umdu.

Konuşuyor olduklarını umdu.

Gerekliyse, birbirlerine bağıyor olmalarını umdu.

Masada annesinin el yazısıyla yazılmış, Gabe'in bu gece Owen'da kalacağını açıklayan bir not vardı. Babası da "Körünün tadını çıkar ama çok abartma," diye eklemişti. Yazdıklarının yanına üç küçük alev çizmişti. Her ikisi de ne zaman döneceklerini yazmamışlardı.

Hildy yemeği ocaktan alıp dolaba koydu. Bu durumda yiye-
mezdi. Belki de Max'in onları gitmeye zorladığı şu partiye gider-
ken yoldan yiyecek bir şeyler alırlardı.

BÖLÜM

5

Max kızlara, onları katılmaya zorladığı partinin üniversitenin dramaturji bölümü başış için düzenlendiğinden bahsetmeyi atlamıştı. Hildy, Bob fiyaskosundan sonra oraya bu kadar çabuk dönmeye hazır değildi, ne var ki evde kalmaya da pek istekli değildi.

Parti kampüsteki kırsalda, eskiden malikâne olarak kullanılan, şimdi ise havalı öğrenci birliği evleri olan binalarda yapılıyordu. Gece on bir gibi vardıklarında, duvarlar çoktan titremeye başlamıştı.

Büyük fuaye alanına girdiler ve Max anında ona tapan bir kalabalığa çekildi.

“Var olan tüm zamanını bizimle geçiriyor.” Xiu başını iki yana salladı. “Bu kadar insanla nasıl olup da tanışabilir ki?” Hildy omuz silkti. Max’in kendine has tuhaflıklarını, kalabalık çoğunlukla otuz yaşında milyonerler, hemşirelik öğrencileri ve hokey oyuncularından oluştuğunda bile ivedi bir popülariteye çevirebilmesinden her zaman etkilenmişti.

“Tişörtünü çıkarmasına ve/veya jonglörlüğe başlamasına ne kadar kaldı?” Xiu gümüş rengi ceketinin büyük vatıklarını düzeltti. “Onunla dışarı çıkmamız için neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum. Duygusal desteğe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor.”

Bir zamanlar oturma odası olduğu belli olan bir yerden geçerek pencere eşiğinde oturabilecekleri bir yer buldular. Xiu'nun her zaman çıkışa yakın yerlerde oturmak gibi bir gayreti vardı. Bu alışkanlığını bilinçsiz olarak, Çinli bir yetimhanede geçirdiği bebeklik zamanlarından kaptığına inanıyordu. Hildy ise bunu, ortam iyice sıkıcı olursa kaçabilmek için yaptığını düşünüyordu.

Kalabalığı tarayarak tanıdıkları birilerini aradılar; başarıyla selam veren birkaç kişi, onlardan birkaç sene önce mezun olmuş bazı çocuklar... sonra Xiu konuştu. "Oo. Muhteşem. Barda *Swamp Juice* satıyorlar. İster misin?"

Hildy, içlerindeki alkol oranı yüksek olduğu için kokteyllerden pek de hoşlanmazdı ama bir kadeh alsa hiç değilse elleri boş durmazdı.

"Olur." Xiu'ya çantayı uzattı. Dışarı çıktıklarında daima bir tek çanta alırlardı, böylece üçü birden dans etmek isterse göz kulak olunacak daha az şey olurdu.

Xiu dudaklarını kıpırdatarak, *Yerinden ayrılma*, dedi ve on beş santimlik topuklarıyla kalabalığın içine daldı.

Hildy'nin bir yere ayrılacağı yoktu. Bulunduğu yerden hoşlanmış sayılırdı. Parti o kadar gürültülüydü ki o an gerçekten konuşmak istemediği biriyle konuşmak zorunda kalmayacaktı. Aynı zamanda düşünmek zorunda da kalmayacaktı ve bu iyi bir şeydi.

Pencere kenarına yaslandı ve insanları izledi. Kalabalığın büyük çoğunluğu yırtık kotlar ve atkuyruklu saçlardan oluşuyordu ama arada çizgi dışına çıkabilen birkaç insan da vardı, Xiu'nun standartlarına göre bile tarz sahibiydiler. Özellikle siyah büstiyer, poposunu açıkta bırakan bir etek ve file çorap giymiş bir kız göze çarpıyordu. Bir grup Roma askeri kostümlü sarhoş insan ortama girene kadar Hildy kızın giydiğinin bir kostüm olduğunu anlayamadı.

Bağış gecesi, diye hatırladı. *Dramaturji bölümü*. Birdenbire midesi bulandı.

Çevresindekilere baktı.

Şimdi herkesi biraz sisli görmeye başlamıştı. Erkeklerden biri

yeşil pantolon giymiş ve gösterişli Shakespeare bir kaşkol takmıştı. *Kırmızı Başlıklı Kız*, *Rapunzel* ve *Orman Kitabı* oyuncularından bir sürü kadın karakter de hiç masalvari olmayan kılıklarla dolanıyorlardı. Xiu barda, at kafası takmış çıplak göğüslü bir çocuğun yelesiyle oynuyordu. Hildy içkisine çok yakın bir zamanda kavuşamayacağını sezdi.

Odadaki şatafatlı kirişlere bakındı ve disko topunun zeminde yarattığı minik, kare ışıkları izledi. Bob'un dans etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

Onu gözünde dans ederken hayal etmeye çalıştığı ve başaramadığı sırada geniş omuzlu, takım elbise ve fötr şapkalı birini fark etti. *Guys and Dolls'taki gibi*, diye düşündü.

"Hildy!" dedi çocuk.

Aman Tanrım. Olamaz. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Evan," dedi o da. Dumura uğramış halde gülümsemeyi başarabildi ama artık ikna edici olamayacak kadar geç kalmıştı. Yüzünde makyaj yoktu. Kıyafetleri kirliydi. Dişlerini bile fırçalamamıştı. Bu neden şimdi olmak zorundaydı ki?

Bir üniversite kapüşonlusu giymiş dans eden bir kız arkadan Evan'a tosladı. Evan kollarını açarak Hildy'nin üzerine savruldu. Yüz yüze geldiler, Evan'ın ön dişi Hildy'nin sol yanağına çarptı. Her ikisi de inledi ve Evan "*İşte dudaklarım, arındı günahından senin dudakların,*" dedi.

Hildy'nin anlaması biraz zaman aldı. Güldü. "*Benim dudaklarım da kaldı günah öyleyse... Kahretsin. Devamı nasıldı?*"

"Baştan çıkarılmayla ilgili bir şeyler olabilir mi?" Evan başını bir film yıldızı edasıyla abartılı biçimde kaşıdı. "Hatırlayamıyorum. Tanrım. *Romeo ve Juliet*'i kaç sene önce oynamıştık bu arada?" Başını iki yana salladı. "Fark etmez ya. Seni gördüğüme sevindim. Gel buraya!" Bu kez ona gerçek bir kucak vermişti, daha sonra omuzlarından tuttu. "Harika görünüyorsun!"

Fötr şapkasını işaret parmağıyla alnının gerisine itti ve göz-

* *Romeo ve Juliet*, çev. Bülent Bozkurt

lerinin içi gülerek ona baktı. *Evan Keefe ve kocaman gülümsemesi!!!!!!* Max ondan her zaman böyle bahsederdi ama bu muhtemelen Hildy'yi korumak içindi. (Ona karşı hiçbir harekette bulunmadığı o günden sonra Evan'a böyle demeye başlamıştı.)

İşe yaramamıştı. Hildy, Evan'ın gülümsemesini severdi.

“Sen de. Takım elbisen havalıymış.”

“Biliyorum. Ben ortalığı kasıp kavuran bir gangsterim.” Kol-larını kavuşturdu ve hip hop'çı gibi parmaklarını havaya kaldırdı.

Xiu olsa buna karşılık öğürürdü ama Hildy umursamadı. Güldü. Evan'la ilgili olarak sevdiği şey de tam olarak buydu. Herhangi bir çekincesi olmadan yaptığı şapşallıklar.

“Bu kadar çok zaman geçtiğine inanamıyorum!” Hildy'nin gözlerinin içine, sanki orada ruhunu arıyormuşçasına baktı. Bu da özelliklerinden biriydi ama Hildy her seferinde buna kanardı. “Lisede tüm zamanımızı birlikte geçirdik, sonra birdenbire seni hiç görmez oldum. Bu sezon hangi oyunu oynuyorsun?”

“Henüz bilmiyorum. Haftaya öğreneceğim.”

Evan pencere kenarındaki Xiu'nun yerine oturdu. Otururken daha uzun görünüyordu (ve tuhaf biçimde sahnedeysen de. Hildy onu hiçbir zaman kısa biri olarak düşünmemişti.) Yüzü hem kalın kaşları ve bıyığı ile bir yetişkinden, hem de kirpikleri ve parıltılı kısımları ile bir çocuğunkinden izler taşıyordu. Hildy bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Tanrım, seni özlemişim! *Dünyanın en iyi* kadın başrolüydün.” Yüksek sesle konuşmayı bıraktı ve fötr şapkasını çıkararak doğrudan Hildy'nin kulağına fısıldadı. “Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun? *Grease*'i oynadığımızda Sandy rolüyle sen... hmm... tekrar muhteşem diyebilir miyim? Hayır olmaz. Bu sıkıcı olur ve Hildy Sangster sıkıcı şeylerden nefret eder. Sen Sandy rolünle masum, doğal ve... aradığım kelimeyi buldum! Seksiydin. Masum ve seksi. Danny'nin ona aşık olmasına şaşırmamalı.”

Saçlarını Danny rolünü oynarken hep yaptığı şekilde geriye yatırdı. Sakız çiğniyormuş gibi yaptı. Ona göz kırptı.

Biraz bile utangaç görünmüyordu. Acaba neler olduğunu tamamen unutmuş muydu?

Ya da onu yanlış mı anlıyordu?

Hildy tüm o zamanlar boyunca kendine boşu boşuna eziyet etmiş olma ihtimalini değerlendirdi. Üzerinden yük kalkmıştı.

“Evet,” dedi. “Ve hiç şüphesiz Sandy de Danny’ye âşıktı.” O da göz kırptı.

Evan omzunu onun omzuna yaslayarak kızı pencereye doğru hafifçe iteledi.

“Ah. Güzel zamanlardı. Tutkuları harekete geçirmek için tiyatro gibisi yok... Sözü açılmışken...” Cebinden bir bilet rulosu çıkardı. “Seni yarı yarıya indirimle etkileyebilir miyim? Üç dolara tek bilet ya da ikisi yalnızca beş dolara.”

Hildy tekrar güldü. Evan. Daima bir amacı vardı. “Üzgünüm. Cüzdanım Xiu’da. Geri döndüğünde iki bilet alırım.”

“Xiu da mı burada? Vay be. Max’i de gördüm. Zaten onu hangi ara özleyeceğim ki? Tanrım. Âdeta Bay Sangster’in gurur duyacağı türden bir lise tiyatro kulübü buluşmasında gibiyiz. Bu arada, o nasıl? Aslında ne zamandır uğramak istiyordum.”

Bir grup insan sevinçle bağırdı ve ardından müzik yükseldi ve herkes dans etmeye başladı.

Hildy, Evan’a baktı ve ona söylemeyi düşündü. Seneler içinde, daima başkalarının yazdığı sözcükleri kullanarak da olsa hep bir şekilde söylemişti.

Replikleri bir başkasının yazmış olması da söylenenlerin gerçekliğini asla azaltmıyordu.

“Ah,” dedi. “Olamaz. Bir sorun mu oldu? Başına bir şey mi geldi?” Evan sahici bir endişeye kapılmış gibi görünüyordu.

Daha sonraları, Hildy o saniyelerde kafasında dönen çeşitli duygu ve düşünceleri yorumlayabilirdi ama o an için hiçbir şey net değildi. Xiu ve Max’in yeni yeni başlayan cinsel hayatlarına yönelik bir kıskançlık taşıyordu. Bob’la olan şeyden sonra gururu kırılmıştı. Her şeyi yanlış yorumlamış olabileceğini söyleyebilirdi

ona. Evan'ın açık kahverengi gözlerine bakarken daima hissetmiş olduğu o sıcak hissi söyleyebilirdi. Muhtemelen o an karar vermesine neyin sebep olduğunu asla anlayamayacaktı.

Her neyse.

Hildy bir nefes aldı, Evan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu dudaklarından öptü.

Dudakları yumuşak ve biraz kuruydu ama hiçbir şekilde istekli değildi.

Hildy'yi omuzlarından tutu ve nazikçe onu itti. "Ah. Hayır. Hildy." Her kelimenin arasına uzun pişmanlık boşlukları serpiştirmişti.

Hildy ayağa kalktı. O da kalktı. Hildy o anda sıvışabilirdi ama insanlar resmen tepelerinde dans ediyordu.

"Üzgünüm," dedi Evan.

"Yoo, yoo," dedi o da sanki yanlışlıkla ayağına falan basmış gibi.

Biri gelip, "Vay, Sky Masterson!" dedi ve birden elini Evan'ın omzuna koydu, uzun ve güzel bir kız kalabalığı yararak onlara ulaşmıştı. Kız dar ve üzerine oturan bir Kurtuluş Ordusu üniforması giymişti. Evan kolunu kıza doladı ve onu yanağından öptü, daha sonra yeterince net bir mesaj verememiş gibi, "Hildy, bu benim kız arkadaşım, Julia Ogurundi," dedi. Julia'ya döndü, "Sana Hildy'den bahsetmiştim. Lisedeki oyunumuzda Rahibe Sarah'yı oynamıştı."

Julia gülümsedi, gözlerini kırpı ve Hildy'nin omzuna dokundu, ardından Evan'ın Hildy, Hildy'nin babası ve onun "uluslararası kalitedeki" yapımları hakkında anlattığı şeyleri söylemeye başladı. Hildy fırsat bulup kaçana kadar orada durup lisedeki inanılmaz başarılarından oluşan bir konuşmaya en az birkaç dakika katlanmak zorunda kaldı.

Xiu, Hildy'nin gittiğini gördü ve el sallayarak onu çağırmaya çalıştı. Hildy onu fark etmemiş gibi davrandı. Max yemek masasında yarı çıplak bir şekilde Roma askeri miğferleriyle jonglörük yapıyordu, dolayısıyla onu görmedi.

Hildy karanlıkta tek başına eve kadar yürüdü.

BÖLÜM

6

Gece bitmek bilmiyordu. Hildy hava ağarmaya başladığı sıralarda uykuya dalabildi ancak. Saatler sonra bir çarpma sesiyle uyandı.

Kalbi hızla atmaya başladı. Gözleri odanın içini taradı. Nerede olduğunu ve neler olduğunu bilmiyordu.

İki kapı birbiri ardından çarptı.

Telefonunu aldı ve odaklanabilmek için gözlerini kırıştırdı. 11:19. Pazar. Xiu ve Max'ten gelen onlarca mesajı görmezden geldi ve merdivenlerden aşağı indi.

Mutfak zemininde kırılmış bir tabak ve etrafa saçılan kahvaltı artıkları vardı.

Acı bir teker sesi duydu ve koşarak oturma odasının penceresine ulaştığı sırada annesinin arabayla caddenin sonunda kaybolduğunu gördü. Babası garaj yolunda duruyordu, ceketinin düğmeleri yarı iliklenmişti ve botlarının bağcıkları açıktı. Beresini kara fırlattı ve arabasının tamponunu, aralarındaki bir ispiyoncuya ders vermeye çalışan çete lideri gibi tekmelemeye başladı.

Hildy pencereye hafifçe vurdu. Babası arkasını dönüp baktı. Hildy ellerini, *Neler oluyor?* dercesine kaldırdı. Babası onu hiç görmemiş gibi davranarak arabasına bindi ve sürüp gitti.

Nefesinin buğusu camı kaplayana, çıplak ve ince kollarındaki tüyler ürperene kadar orada öylece dikildi. Bu gerçekten oluyordu.

Bir tutam kâğıt mendil aldı ve mutfak zeminindeki karmaşayı temizledi. Gabe'in görmesini istememişti. Onun ne kadarını bildiğini ya da daha önemlisi, günün birinde onu, olanları öğrendiği için affedip affetmeyeceğini merak etti. Kırık tabağı çöp kovasının dibine sakladı ve yine büyükannesinin şarkısını mırıldandığını fark etti, savaş bittiğinde aşk ve kahkahanın her yeri saracağı hakkındaki şarkıyı.

Bu küçük savaşı kapsamıyordu tabii.

Buzdolabından yoğurt çıkardı, canı yemek yemek istemiyordu ama eğer yemezse çok daha kötü hissedeceğini biliyordu. Sonra yukarı çıktı. Alec'in olanlardan haberdar edilmesi gerekiyordu. Ona olup bitenlerden bahsetmekte bugüne dek hep tereddüt etmişti çünkü aslında kendisi de ne olduğundan emin değildi; hâlâ emin değildi ama artık daha az tereddüttü. Ayrıca abisinin nasıl davranacağını asla kestiremiyordu. Öğrendiği zaman her şeyi kendi üzerine alarak günü kurtarabilirdi, ya da her şeyi abartarak daha kötüye gitmesine neden olabilirdi de. Bu, şu an için en az ihtiyaç duydukları şeydi ama artık daha fazla erteleyemezdi. Skype'tan yazmak için bilgisayarını açtı.

Alec çevrimiçi değildi; Dublin'deki mekânların hâlâ açık olduğuna hiç şüphesi yoktu ama başka biri oradaydı.

Bir Facebook bildirimi belirdi. Gelen mesaj "Bob Kişisi"ndendi. Profil fotoğrafı yoktu, sadece gri ikon vardı.

Hildy'nin yoğurdu yere düştü ve halıya saçıldı.

BOB KİŞİSİ: eğer balığını tekrar canlı görmek istiyosan kalan 22 soruya cvp vermek zorundasın

Alec'i, ebeveynlerini, Gabe'i, Evan'ı, hayatlarındaki o acı nağmeyi unutmuştu. Dudağını ısırды ve gülümsedi.

HILDY: Beni nasıl buldun?

BOB KİŞİSİ: sana zekiyim demiştim

HILDY: Hayır. Cidden soruyorum. Nasıl?

BOB KİŞİSİ: soyadın S ile başlıyo. annen çalıştığı hastanenin acilinin başında. baban güzel sanatlar lisesinin müdürü. çok zor olmadı. facebook inanılmaz bi şey. bu arada lise balosu fotoların hoşmuş

Hildy'nin parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Fuşya elbisesi, abartılı topuzu ya da kuşağı ile ilgili espriler yapabilirdi.

Bilgisayarını bir anda kapadı. Kirli sepetinden bir havlu çekip halıdaki yoğurdu temizlemeye başladı.

Erkeklerle işi bitmişti. En son romantizm felaketini yaşayalı henüz on iki saati geçmemişti. Cevap vermeyecekti.

Bir başka mesaj sesi duydu.

Evan'ı öpünce onun kendini geri çekerken gözlerinde beliren korku ifadesini düşündü... yoksa acıma mıydı? Kendini asla yeniden öyle bir konuma sokmayacaktı.

Aptal bir mesaj sesi daha.

Havluyu yeniden sepete tıktı ve bilgisayarı açtı.

BOB: pembe yakıştıyo demiştim

BOB: Bunu söylemeye iznim var mı?

Bu sadece bir mesajdı. Odada onunla oturduğu yoktu. Ne zarar gelebilirdi ki? Buradan ona bir şey fırlatabileceği de yoktu.

Kendini bile.

Cevap vermemek daha garip olacaktı.

HILDY: Bunu ürpertici bulmamaya çalışıyorum.

BOB: ne? iltifat etmiştim

HILDY: Bu şekilde izimi sürmeni kastediyorum.

BOB: Evan'ın nasıl hissettiğini şimdi anlayabiliyosundur

Kalbi yüksek bir binadan aşağı düşmüşçesine atmaya başladı.
Bob partide miydi?
Onu görmüş müydü?
Hayır. Orada olamazdı. Varlığını sezerdi. (Bundan emindi.)

BOB: şaka yaptım

Boş konuşuyor, diye düşündü.
Rahatla.
Devam et.

HILDY: Beni NEDEN buldun?

BOB: 40 dolarımı katletmek istemedim

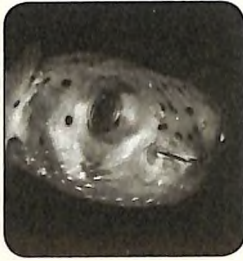
HILDY: *kaybetmek

BOB: telefon da otomatik olarak bunu önerdi ama bana pek doğru gelmedi

HILDY: Balığın hâlâ hayatta olduğunu nereden bilebilirim? Belki de sadece internette insanları dolandıran birisin. Herhangi bir anlamaya varmadan önce balığı görmek istiyorum.

BOB: bunu isticeni tahmin etmiştim

BOB:

BOB: görebilceğin gibi keyfi gayet yerinde

HILDY: Aman Tanrım. Gerçekten ağlayacağım sanırım.

BOB: yalnızca gözlerin dolmicak yani?

HILDY: Mutluluk gözyaşları

BOB: Kong'un sana yollamamı istediği şeyi görünce gözlerin çıkana kadar ağlıcağsın

HILDY: Ne?

BOB:

HILDY: Arkadaki şu tuhaf tip de kim?

BOB: hedef

HILDY: Saldırıda yaralanmış mı?

BOB: yaralansa iyi olurdu

HILDY: Bu neredeyse bir özü andırıyor.

BOB: bağlantı çok kötü seni duyamıyorum hat kesiliyo

HILDY: Balığımı ne zaman alacağım?

BOB: soruların kalanına cevap verdiğinde

HILDY: Buna şantaj denir.

BOB: saldırıdan iyidir. bu mesaj yazılırken hiçbi canlı zarar görmedi

HILDY: Tehlikeli biri olmadığını nereden bileyim?

BOB: balığı fırlatan ben değilim

HILDY: O tür bir tehlikeden bahsetmiyorum. Seninle yeniden bir odada yalnız kalmak istediğimden emin değilim

BOB: kendine mi güvenmiyorsun?

BOB: orda mısın?

HILDY: Düşünüyorum...

BOB: neyi?

HILDY: Ne yapmam gerektiğini.

BOB: balığını kurtar. seni özlemiş

HILDY: Çıkمام gerek.

BOB: hemen mı?!

HILDY: Brunch'a gideceğim.

BOB: sonra konuşcak mıyız?

HILDY: Bilmiyorum.

BOB: Kong'un güvenliğini garanti edemem

HILDY: Bir suçluya taviz vermemem gerekir aslında ama tamam. 1:30

BOB:

BÖLÜM

Hildy kablosuz kulaklıklarını taktı, bir Taylor Swift videosu açtı ve dans etmeye başladı. Kısmen mutluluktan ama büyük ölçüde korktuğundan ve bunu üzerinden atması gerektiğinden.

Tam da erkeklerden sonsuza dek vazgeçmişti ama önce Evan başına geldi, sonra da bu. Max'in onları daima zorla götürdüğü ucuz, siyah beyaz korku filmlerindeki zombiler gibi hissetti. Vücudu tamamen dünya dışı bir güç tarafından kontrol ediliyordu. Hildy'nin vakasındaki tek farklılık ise kalbinin hâlâ atıyor olmasıydı.

Hâlâ çılgınca atıyordu.

Annesinin de böyle hissedip hissetmediğini merak etti; korku dolu ama heyecanlı.

Iyy. Bu düşünceyi hemen çıkar aklından.

Kanepeyi kenara iteledi ve kendini serbest bıraktı. Kalçalar. Kollar. Bacaklar. Hareketler. Her şey yoluna girecekti.

Herhalde yani.

Bob onu istiyordu. Sonuçta o Hildy'ye ulaşmıştı, Hildy ona değil.

Elbette istemeden ona bir sürü ipucu vermişti. Ebeveynlerinin ne iş yaptığı. Soyadının ilk harfi. Her iki erkek kardeşinin isimleri. Tanrım. Dr. Freud olsa *buna* nasıl yorum yapardı acaba? Bu yanlışlıkla Beyaz Atlı Prens'i alıp götürmekten çok daha kötüydü.

Umurunda olmadı. Bacağını olabildiğince yukarı kaldırmaya çalışırken halı kaydı ve poposunun üstüne düştü. Güldü. Ne olacaktı sanki. Herkesin başına geliyordu.

Tekrar ayağa kalktı ve Taylor Swift'le aynı anda *Kuşu Gölü* kısmını yapmaya başladı.

Paul. Onun hakkında Hildy'nin elinde olan tek işe yarar bilgi buydu. Ha, bir de şehirdeki isimsiz bir liseden mezun olamayışı. Pek işe yarayacağından değildi. Bob'un fotoğraf günlerine katılmış olacağından şüphe duydu.

Ellerini yüzüne dayadı ve sessiz bir çılgılık attı.

Hildy'nin gerçek adını biliyordu. Her şeyini öğrenebilirdi.

İnternette dolanan ne çok fotoğrafı olduğunu fark etti. (Kendi *hiçbir* fotoğraf gününü kaçırmazdı, orası kesin.) Facebook'taki gizlilik ayarlarını değiştirmeyi sürekli düşünmesine rağmen, artık neredeyse hiç kullanmadığı için önemsememişti. Paul'un yüzlerce gönderiyi görmek için Hildy'nin adını yazması yeterliydi; lisede müzikallerde şarkı söylerken, münazara ödülünü kazandığında, talihsiz yeni moda giysileri denerken paylaştığı tüm o fotoğraflara, gerçek Hildy'yi açığa çıkaran fotoğraflara ulaşabilirdi.

Lens takmaya başlamadan öncesine.

Diş teli taktığı dönemlere.

Bütün ergenliğindeki acı verecek kadar saf inekliğini gözler önüne seren her şeye.

Şu anda çocuğun yüzü gülmekten yamulmuş olmalıydı.

Bilgisayar ekranında Taylor siyah suni deri pantolonu ve aptal kırmızı kapüşonuyla, azimle dans etmeye devam ediyordu.

Ne olmuş yani? O profil resimleri komikti. Herkesin öyle fotoğrafları vardı. Hildy de yeniden dans etmeye başladı. Hatta bir ara çömeli poposunu sallamaya bile çalıştı. Kalçalarını nasıl öyle hareket ettireceğini bir türlü anlamasa da çılgınca denedi.

Kusmaya benzer yüksek bir ses duyuldu. Hildy sıçradı ve yavaşça arkasına döndü.

Gabe kapıda durmuş kusma hareketleri yapıyordu. Hildy kulaklığını ensesine indirdi.

“Bu gerçekten çok kötüydü. Hem de, ÇOK ÇOK kötüydü.” Ürperdi. “Bu travmayı hayatım boyunca atlatamayacağım”

“İyi olmuş. Böyle sinsice izlersen...”

“Sinsice izlemek mi? Sanırım saatlerdir çığlık atıyorum.”

“Saatler. En fazla dakikalar olabilir.”

“Owenlardan döndüğümünden beri. Herkes nerede?”

“Şey, her zamanki gibi işte.” Hildy yüzündeki teri dirseğinin içiyle sildi. “Dışarıdalar.”

Gabe masadan yarısı boş Chobani’yi aldı ve parmaklarıyla yoğurdu sıyırmaya başladı. “O zaman beni basketbola kim götürecekt? Babam her zaman dakik olmak konusunda nutuklar atıyor ama anlaşılan *kendisinin* gecikmesinde bir sorun yok. Bugün balığa yem bile vermemiş. Bay Sorumlu’dan beklenmeyecek hareketler.”

“Cepten aramayı denedin mi?”

“Aptal değilim. Herkesi cepten aradım, seni de. Hiç kimse açmadı.”

Hildy bilgisayarından saate baktı. Gabe’in yarım saat içinde spor salonunda olması gerekiyordu. Anne babasının eve ne zaman geleceğini (ya da gelip gelmeyeceklerini) kim bilebilirdi? “Ah, tabii ya. Unutmuşum. Halletmeleri gereken bir iş vardı, o yüzden çıktılar. Sen otobüsle gideceksin. Bekle, giyineyim de seninle durağa kadar yürüyeyim.”

“Hazırda on üç yaşına gireceğim. Salak otobüs durağına benimle yürümene ihtiyacım yok!” Gabe öfkeyle kapıyı çarptı. Hildy bunun ergenlikten kaynaklandığını umdu.

Birkaç dakika sonra ön kapının hızla açıldığını duydu ve Gabe’in çıktığını gördü. Spor çantasını almıştı ama şapkası ya da spor eldivenleri yoktu.

Pencereyi açtı. “Belki de Fitzgibbonlar seni dönüşte eve bırakabilir.”

Gabe ona dönüp bakmaya gerek görmeden, “Biliyorum!” dedi. Hildy onun sokağın sonuna doğru yürüyüşünü seyretti. İşler hiç de yoluna girecekmiş gibi görünmüyordu ama ne yapacağına dair bir fikri de yoktu.

Taylor Swift’in kulaklıklarından gelen cılız sesini hâlâ duyabiliyordu. Ebeveynleri gitmişti. Gabe gitmişti. Bob onu bekliyordu. Kulaklıklarını yeniden taktı ve dansa başladı.

SORU 15

BOB: hey brunch nasıldı?

HILDY: Muazzam. Seninki?

BOB: ben brunch yapmam, şimdiye dek bunu anlamış olman lazımdı

HILDY: Bunu yapmak istediğine emin misin gerçekten?

BOB: neyi

HILDY: Sorulara cevap verme işini

BOB: evet paraya ihtiyacım var. Big Mac’ler kendi kendilerini satın almıyorlar

HILDY: 22 soru için 40 dolar pek fazla değil.

BOB: 14 soru için 0 dolardan daha iyidir

HILDY: Ben sorularımı odada bıraktım.

BOB: evet biraz aceleyle çıktın. ben benimkileri aldım, başlamak ister misin?

HILDY: “İstemek” pek doğru bir kelime olmadı ama devam et.

BOB: “Hayatındaki en büyük başarı nedir?”

HILDY: Affedersin. Seni burada durduracağım.
Aniden rahatsız edici bir şey hatırladım. Ne olacağını
görebiliyorum. Ben soruları düşünerek cevaplamak
için elimden geleni yapacağım ve sen aptalca cevaplar
vereceksin.

BOB: her şey o kadar güzel gidiyordu ki biteceği belliydi &
bu arada aptalca, yanlış demek değildir

HILDY: Dürüst olmayan, diyeceğim o zaman. Eğer
buradan sonra dürüst olacağına söz vereceksen, ancak o
zaman devam edeceğim.

BOB: balığın elimde

HILDY: Başka balık alırım.

BOB: çok kolay olmicaktır. kontrol ettim. Jeff yalnızca bir
Happy Meal' oyuncağı uzmanı değil, aynı zamanda King
Kong balon balıkları hakkında da bisürü şey biliyomuş.
balığa kalp masajını yapan oydu

HILDY: Yine yapıyorsun işte. Dürüst cevaplar istiyorum.
Olur mu, olmaz mı? (Not: O bisürü diye değil, bir sürü
diye yazılır.)

BOB: sadece birini mi seçmek zorundayım? not: bana imla
yazımı sınavı mı yapıyosun?

HILDY: Çok güzel bir kitabın tam ortasındayım. Buna
ihtiyacım yok. (Not: Şanslısın ki hayır, çünkü daha
sorduğun sorudan bile çakardın.) Tamam mı, değil mi?

* McDonalds'ın çocuk menüsü. -yñn

BOB:

HILDY: Teşekkürler. O zaman başlayacağım. Benim en büyük başarım annemi affedebilmemdir. Ya da böyle bir şeyi başarabilmem.

BOB: ne için? araba kazası yüzünden mi?

HILDY: Hayır. Başka bir şey yüzünden. Kasten yaptığı bir şey. En azından benim kasten yaptığını düşündüğüm bir şey.

BOB: peki ona sordun mu

HILDY: Hayır!

BOB: şaşırdım. nasıl oldu da sormadın

HILDY: Bazen hayatta bir insanın bilmemesinin daha iyi olacağı şey'ler vardır.

BOB: kimsin sen & Betty'ye ne yaptın?!?

HILDY: Yaa. Beni çok iyi tanıyorsun sanki.

BOB: Hildy Sangster'ın Facebook sayfasını çalışıyodum, kendisi aynı zamanda Oz Büyücüsü'ndeki Dorthy, EkoGrrrrrl723 ve yenilmez Citadel Senatörleri münazara ekibi kaptanı 🤖 bastır şampiyon! 🤖 & senin o olma ihtimalin yok. Çünkü o nedenini bilmek isterdi

HILDY: Belki sormadan biliyordur.

BOB: çok derin

HILDY: Ben de dürüst olmalıyım. Sıra sende.

HILDY: Bu kadar uzun süre susman çok tuhaf. Soruya cevap vermekten kaçmak için gerçek kimliğimle ilgili olanca gereksiz detayı önüme getirmeye hazırlanıyordun, değil mi?

HILDY: Tahmin etmeliydim.

BOB: en büyük başarıım hayatta kalmak

HILDY: Yani?

BOB: ben & Kong bunun iki örneğiyiz

HILDY: Yani ikiniz de kaypak ve soğukkanlı mısınız?

HILDY: Affedersin. Bunu söylememeliydim.

BOB: doğruydu ama

HILDY: Sanmam. Hayatta kalmaktan kastını bana açıkla. (Ve ben de sana cevabına hak ettiği saygıyı göstereceğime dair söz veriyorum.)

BOB: sarkastik mi konuşuyorsun?

HILDY: Hayır, samimiyim. Bel altı vurdum ama bu ciddi bir soru.

BOB: üstümde çok baskı var

HILDY: Soruya cevap ver

BOB: Kong da ben de birçok kez duvara atıldık ama hep kendimizi toplayabildik

HILDY: Burnunu böyle mi kırdın?

BOB: öyle sayılır

HILDY: Yaptırabilirdin, biliyorsun.

BOB: istediğimi kim söyledi ki?

HILDY: Pardon. Ne kadar da kabayım.

BOB: burnumu bu haliyle daha çok seviyorum.

HILDY: Önceden nasıl görünüyordu?

BOB: farklı

HILDY: Göstersene.

BOB: olmaz

HILDY: Nasıldı?

BOB: şimdiki halini neden daha fazla sevdiğime dair ipucu vermiyo

HILDY: Tanrım. İddia ettiğin kadar sığ değilsin.

BOB: *senin iddia ettiğin kadar demek istedin

HILDY: O zaman neden şimdiki halini daha çok seviyorsun?

BOB: çok bariz değil mi?

HILDY: Hayır.

BOB: öylesine hoş bir yüzüm olsun istemiyodum

HILDY: *iç geçirir

BOB: tamam. şuna ne dersin? burnum hayatta kalışımın kanıtı.

HILDY: Bir tür Kanlı Madalya gibi bir şey mi?

BOB: ???

HILDY: Affedersin. Kitap okumadığını unutmuştum. Bu bir kitap adı.

BOB:

HILDY: Dövmeni de mi bu yüzden yaptırdın?

BOB: söylediğin şey çok alakasız

HILDY: O da mı hayatta kaldığının kanıtı?

BOB: hayır o başka bi şey için

HILDY: Ne peki?

BOB: böyle bi soru yok

HILDY: Makul.

BOB: ne kadar da medeniyiz. belki de mektup arkadaşı falan olmalıyız

HILDY: Muhtemelen daha güvenli olur.

BOB: Kong da hararetle başını salladı

HILDY: 😊

SORU 16

BOB: "Bir arkadaşlıkta en çok neye değer verirsiniz?"

BOB: hiç acele etme

BOB: beni merak etmene de hiç gerek yok

BOB: yapcak daha iyi bi işim de yok nasıl olsa

HILDY: Düzgün bir cevap vermek istiyorum.

BOB: hazır olunca beni uyandırırısın

HILDY: Bakış açısı. Arkadaşlarımın benimle bakış açımı paylaşmasını isterim, böylece aynı şeyleri komik bulabilir ya da aynı şeyleri yapmak isteyebiliriz. AMA... aynı zamanda benimkinden farklı bir bakış açılarının olmasını da isterim, böylece yaptığım şeyleri analiz edebilir ve bana daha iyi kararlar almamda yardımcı olabilirler.

BOB: fazla bi şey istemiyomuşsun. insanları arkadaşlık pozisyonu için mülakata da çağırıyo musun? Hildy Takımı'nın bi parçası olun!!! Özgeçmişinizi aşağıdaki adrese mail yoluyla gönderin

HILDY: Yapmıyorum ama muhtemelen yapmalıyım. Şu an yalnızca deneme ve yanılma ile ilerliyorum.

BOB: Iris'le de böyle mi oldu?

HILDY: Gerçekten çok iyi bir hafızan var.

BOB: hayır, Facebook gizlilik ayarlarını aktifleştirmelisin

HILDY: Beni yine ürkütmeye başlıyorsun. Beni stalklıyor musun?

BOB: gerçek bi stalker bunu söylemez

HILDY: Sana yardım etmeye çalışıyormuş gibi davranıp hedef şaşırtan ve gerçekten şeytani olanlar dışında.

BOB: akıllıyımdır ama o kadar da değil & bana verdiğin kâğıtta adın & öğrenci numaran yazıyordu. gerçekten daha dikkatli olmalısın

HILDY: Sen bir arkadaşlıkta ne beklersin?

BOB: sadakat

HILDY: Bu kadar mı?

BOB: gerçi bedava içkiyi de asla geri çevirmem ama temelde bunu ararım

HILDY: Sorun her zaman sadakat mi oldu yani?

BOB: küçükken de şeker verenleri tercih ederdim

HILDY: Yine aynı şeyi yapıyorsun. Demek istediğim, her zaman sadakate mi önem verdin?

BOB: hayır. bi zamanlar fazlasıyla yakın olduğum biri vardı ve o zamanlar sadakate ihtiyacım olduğunu bilmiyodum

HILDY: Gizemli.

BOB: ama dürüst. kurallara uyuyorum sadece

HILDY: Aferin oğluma

BOB: cevabımı değiştirebilir miyim?

HILDY: Bir puan kaybedeceksin ama tabii ki.

BOB: cesaret

HILDY: Sadakatten daha fazla mı?

BOB: sadakat eğer sen onu kullanabilcek kadar cesur değilsen işe yaramaz. kurşunsuz bi silah gibi

HILDY: Gizli anlamlar seziyorum. Yoksa bunu kamyon arkası yazılarından mı kaptın?

BOB: neden sürekli gizli anlam aradığını bilmiyorum. bi kez daha seni biraz kaba buldum

BOB: orda mısın?

HILDY: Tamam. Burun olayı biraz kaba ve aptalca oldu.

BOB: nasıl oldu da aptalca oldu

HILDY: Çünkü aslında burnunu biraz çekici bulmuştum.

BOB: biraz mı?!?

HILDY: Burun yorumum kabaydı ama beni gizli anlamlar konusunda suçlayamazsın. Sürekli mağara adamı gibi davranan sensin.

BOB: bunun ne demek olduğunu sormicam bile

HILDY: Kelimeleri ve anlamları gayet iyi anladığı halde anlamamış gibi yapan sensin.

BOB: kim demiş? sırf milli bi makale yarışmasında beşinci oldun diye her şeyi bildiğini sanma

HILDY: Pusuya yatıp beklemek çok kaba.

BOB: eğer insanların okumasını istemiyosan neden bunu gönderi olarak paylaştın?

HILDY: Arkadaşlarım paylaştı.

BOB: silmek diye bi şey duydun mu hiç?

HILDY: Eğer bir balığım olsa sana fırlatırdım.

BOB: merak etme Kong. kötü kadının sana ulaşmasına izin vermicem. soruya cevap verdik mi?

SORU 17

BOB: "En çok kıymet verdiğiniz hatıranız hangisi?"

HILDY: Bu tür sorulardan hiç hoşlanmıyorum.

BOB: ben de

HILDY: Nasıl yani?

BOB: boşver

HILDY: Hadi ama.

BOB: hayır

HILDY: Lütfen? 😊

BOB: bi gülücük daha paylaşırsan burdan giderim. soruya cevap ver

HILDY: Sonra da sen mi cevap vereceksin?

BOB: evet 😊

HILDY: Soru zor. En değerli hatıralarımın birçoğu kusurlu.

BOB: evet hatıralar çabuk bozulur. şeftaliden bile çabuk

HILDY: Daha da derin anlamlar.

BOB: sadece kötü kısımlarını kesip at ve kalanını sakla

HILDY: Gittikçe derinleşiyor.

BOB: tamamını çöpe atmaktan iyidir

HILDY: Şeftalilerde durum daha basit. En azından çürümüş kısımlarını kolaylıkla görürsün.

BOB: asıl şimdi kim derinleşiyor

HILDY: Şeftali metaforunu ortaya atan sendin. Ben sadece uymadığı noktayı söylüyorum. Bu bence daha çok içeceğine bir damla zehir koymak gibi.

BOB: hoşuma gidip gitmediğinden emin olamadığım karanlık bi yönün var

HILDY: Demek istediğim, çürük kısmını görüp, kesip atamazsın. Diyelim, biriyle yıllarca arkadaşlık edip sonra senin hakkında iğrenç dedikodular yaydıklarını öğrendin. Bu durumda öylece, "Ya, bunlar sadece arkadaşlıklarımızın küçük kusurları. Birlikte geçirdiğimiz onca harika anıyı değiştirmeyecek," diyemezsin. Böyle bir ihanet her şeyi mahveder.

BOB: yine Iris'ten mi bahsediyosun?

HILDY: Hayır. Şadece gerçeklerden bahsederken çekeceğim acıdan kaçınmak için uydurma bir senaryo ile ilerledim.

BOB: öğreniyorsun

HILDY: Harika bir öğretmensin.

BOB: teşekkürler. şimdi soruya cevap ver. yardımcı olayım. zehirli içecekler yerine şeftaliyi düşün

HILDY: Doğru cevap Dalai Lama ile buluşmak ya da bir çocuğun doğumunu izlemek gibi bir şey olabilir gibi geliyor ama bilemiyorum. Belki de çok bir şey yaşamamışımdır ama aklıma gelen anı (çürükleri saymazsak tabii) çok sıradan, normal bir şey.

BOB: bu tür cins konularda bi mağara adamı olduğumdan ötürü pek iyi değildir ama bence insanın en değerli anısı öylesine bi şey olamaz. öylesine bi şeyse zaten bi anı değildir

HILDY: Ne demek istediğimi biliyorsun. En değerli anım da normal bir şey. Everest'e tırmanmak ya da Nobel kazanmak gibi bir şey değil.

BOB: bunlar senin hobilerin yalnızca

HILDY: 😊

BOB: nedir o zaman?

HILDY: Gerçekten çok sıkıcı.

BOB: sorun değil çünkü seninle konuşurken aynı zamanda Minecraft oynuyorum

HILDY: O zaman utanmama gerek yok.

BOB: aynen öyle o yüzden dökül bakalım

HILDY: Tamam. Bu sekiz ya da dokuz yıl öncesiydi. Sahildeydik. Güneş batıyordu. Annem ve babam ateş yakmışlardı. Kısa bacaklı hasır sandalyelerde oturuyorlardı, hani şu köpeği andıranlarda. Gülüyorlardı çünkü muhtemelen termostan rom içiyorlardı, bunu bazen yaparlardı ve biz –biz çocuklar yani– hâlâ mayolarımızla dolanıyorduk ama üzerimize de kapüşonlularımızı giymiştik çünkü hava hafiften soğumaya da başlamıştı. Üstümüz kumluydu ve tüm gün dışarıda kalmaktan dolayı biraz yanmıştık. Patlak

bir plaj topuyla aptal bir oyun oynuyorduk ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Mutluyum. Mutluluk bu. Yani, daha öncesinde de mutlu olmuşumdur ama bunu hatırladığım ilk hatıram buydu. İlk kez farkına vardığım. İlk kez bira içtiğim ve insanların neden bu tattan hoşlandığını anladığım zaman gibiydi.

BOB: hiç de biradan hoşlanacak türden bi kıza benzemiyosun

HILDY: Ne türden bir kıza benziyorum?

BOB: yeşil çaylı smoothie sevcek türden

HILDY: Söylediğim her şeyi hatırlıyor olman gerçekten gurur okşayıcı.

BOB: sence Nelson Mandela hapiste geçirdiği onca sene bunun hayalini mi kurmuştu? bi sonraki yeşil çaylı smoothie' me son 4237 gün

HILDY: Sen yine benimle dalga geçiyorsun. Ve her şeyi alttan alan biri olarak yine seni görmezden geliyorum. Senin en değerli hatıran ne?

HILDY: Hu huu?

HILDY: Orada mısın!

BOB: ha, demek sen düşünmek için zaman kullanabiliyosun ama ben kullanamıyorum

HILDY: Affedersin. Kaçtığını düşünmüştüm.

BOB: düşünmüyo değilim

BOB: annemin bana onun olduğumu söylemesi

HILDY: Onun en değerli hatırası mı?

BOB: hayır. yani bana "benimsin" derdi. bana hiçbir şey olmayacaktı. ben onundum

HILDY: Bu çok hoşmuş. Kaç yaşındaydın?

BOB: gerçek olmadığını bilebilcek yaşıyaydım

HILDY: Bana bunun en değerli hatıran olduğunu söylediğini sanıyordum.

BOB: öyle. yanılmış olması bi şeyi değiştirmiyö. içtendi. senin aksine, onun insan olduğuna şaşırmadım ben hiç. aynı zamanda çürükleri kesip atmayı da bildim

HILDY: Bariz bir şekilde ikimizin de annelerimizle sorunu var.

BOB: herkesin yok mudur? Larkin denen herifin şu *They fuck you up, your mom and dad** diye başlayan şiirini biliyo musun

HILDY: Okumayı sevmediğini sanıyordum.

BOB: sevmiyorum zaten. annem öğretmişti

BOB: en azından ilk dizesini

HILDY: Vay canına. Annelerimizin gerçekten HİÇBİR ortak noktası yok.

BOB: bu doğru değil. annen Amy Dwyer-Sangster değil mi?

HILDY: Neden soruyorsun ki? Cevabı zaten biliyorsun.

* Annenle baban seni mahveder. -çn

BOB: güven bana. ortak noktaları var

HILDY: Neymiş?

BOB: anneleriyle sorun yaşayan evlatlar

HILDY: Katılıyorum. Annenin adı ne?

BOB: böyle bi soru yok

HILDY: Bu adil değil. Sen benim hakkımdaki her şeyi bilebiliyorsun da ben senin hakkında hiçbir şey bilemeyecek miyim?

BOB: sosyal medyada paylaştığın şeylere daha fazla dikkat etmelisin

HILDY: Şaka yapmıyorum.

BOB: ben de öyle

SORU 18

BOB: "En korkunç hatıranız ne?"

HILDY: Gerçekten mi?!

BOB: burda öyle yazıyo

HILDY: Atlayabilir miyiz?

BOB: tüm sorulara dürüstçe cevap verelim diyen sendin

HILDY: Tamam, o zaman atlamayalım. Daha sonra cevap verelim.

BOB: bana uyar

SORU 19

BOB: "Eğer bir yıl sonra aniden öleceğinizi bilseydiniz, şimdiki yaşayışınızdaki herhangi bir şeyi değiştirir miydiniz? Neden?"

HILDY: Bu sorular korkunç!!!!!! Artık hep böyle mi devam edecekler?

BOB: hayır

HILDY: Ohh.

BOB: daha da acıklı hale gelecek. Bundan sonrakiler aşırı duygusal

HILDY: Bunu da atlayabilir miyiz?

BOB: sadece tek bi soruyu atlayabilirsin

HILDY: Kim demiş?

BOB: hakem son kararını verdi

HILDY: Diğer bir ifadeyle: Sen.

BOB: birilerinin bu işi kermese dönmeden toparlaması lazım

HILDY: Neden sen peki?

BOB: çünkü sen yapmıyodun. SCV

HILDY: Sana "bayım" ya da "hakem" ya da başka bir şey demem de gerekiyor mu?

BOB: hayır ama istersen diyebilirsin. SCV

HILDY: Tamam. Bu kadar fazla düşünmeyi bırakıp yalnızca aklıma geleni yapardım.

BOB: bu epey kolay olur

HILDY: Senin için belki.

BOB: herkes için kolay. hiç alkol ya da uyuşturucu denen şeyleri duydun mu? eğer düşünmeyi bırakmak istiyosan harika araçlar

HILDY: "Fazla düşünmeyi" demeliydim. Hâlâ çalışan bir beyne sahip olmayı istiyorum.

BOB: bunun Evan Keefe ile bi ilgisi var mı?

HILDY: Bunun için çok geç kaldın.

BOB: sorunun ikinci kısmı. neden?

HILDY: Güven bana. Evan'la aramızdaki şey sonsuza dek bitti.

BOB: hey, bu haltı benim üzerimde deneme. o benim işim. neden düşünmeyi bırakmak istiyosun?

HILDY: Fazla düşünmeyi. Arasında fark var. Çünkü beni yapmak istediğim şeyleri yapmaktan alıkoyuyor.

BOB: mesela

HILDY: İnsanlara bir şeyleri söylemekten

BOB: kime mesela? benimle konuşurken hiç öyle değilsin

HILDY: İşte burada yanılıyorsun.

BOB: korkutucu bi düşünce. başka kimlere açılmak istiyosun?

HILDY: Açılmak demedim. İnsanlara bir şeyleri söylemek dedim.

BOB: ne gibi?

HILDY: Xiu'ya geleneksel Baviera eteklerini giymeyi bırakmasını söyledim, biliyorum çok büyük bir mesele değil ama Xiu'ya gerçekten yakışmıyorlar ve başka birçok tarz ona yakışabilir. Max'e biraz daha konuşmadan önce diyeceklerini düşünmesini söyledim,

en azından insan içindeyken, bir de biraz daha sakın konuşmasını. Iris'e beni kırdığını söyledim. Ya da belki de söylemezdim. Bunu ona söyler söylemez şöyle diyeceğini hayal edebiliyorum, "Yaaa, öyle mi? Sen de beni kırdın ama." Gerçekten o tartışmaya girmek istemiyorum, özellikle de aramıza mesafe girdiğinden beri biraz daha mutlu olduğum düşünülürse. Büyükanneime ismimden nefret ettiğimi ve değiştirmek istediğimi söyledim.

BOB: Betty olarak mı?

HILDY: Neden olmasın.

BOB: bence yalan söylüyorsun

HILDY: Pardon?

BOB: eğer bi sene ömrün kalsa bunları mı değiştirdin yani? arkadaşına başka bi etek giymesini söylemek mi? bi de bana sığ diyosun

HILDY: Tamam. Haklısın.

BOB: bi daha söyle

HILDY: Haklısın. İtiraf ediyorum. Dürüst değildim.

BOB: o zaman dürüst ol

HILDY: Babama artık büyümesini söyledim. Anneme de beni ne kadar çok hayal kırıklığına uğrattığını.

BOB: vay be, ölürken herkesin sana kızgın olmasını istiyosun

HILDY: İyi noktaya değindin. Belki de bu asıl isteğim değildir.

BOB: o zaman NE istiyosun Betty? doktor Bob'a anlat

HILDY: Bunu tehlikeli derecede fazla düşünmeye başladım.

BOB: parmaklarını klavyeye yaklaştır & yazmaya başla

HILDY: Olabilecek tüm kötü şeyler hakkında endişelenmeyi bırakmak isterdim elimde olsa ve tüm onlar yerine olabilecek iyi şeyleri düşünmek isterdim. Bir işin içine korkmadan girebilen bir insan olmak istiyorum.

BOB: yürü be kızım! Evan'dan bi çocuk yapman fazla uzun sürmicek

HILDY: Onun gey olduğunu söylediğini sanıyordum.

BOB: bu onun çocuk yapabilmesine engel değil ki. biyolojide hiç ödül almadığını fark ettim. özel ders almayı hiç düşündün mü?

HILDY: Bu konuyu şimdilik bırakacağım. Sıra sende. Sen ne yapardın?

BOB: cuma gecesi bi planın olup olmadığını sorardım

BOB: hala orda mısın?

HILDY: Neden?

BOB: dışarı çıkabiliriz

HILDY: Bu komik değil bence.

BOB: komik olmaya çalışmıyorum

HILDY: Bir kırk doları NE KADAR ÇOK istiyor olabilirsin ki?

BOB: bu yüzden teklif ettiğimi mi düşünüyorsun

HILDY: Neden o zaman?

BOB: neden mi?!?

HILDY: Bunun iki aşamalı bir soru olduğunu hatırlıyorum, dolayısıyla evet, neden?

BOB: çünkü balığın elimde & artık onu sana vermek istiyorum. lanet şey evdeki tüm yemeği silip süpürüyö

HILDY: Başarısız bir cevap.

BOB: FedEx'i aradım ve canlı bi şeyi kargolamadıklarını söylediler. onu sana elden vermek zorundayım

HILDY: Daha da başarısız. Gerçeği söyle lütfen.

BOB: kütüphane kapanıyo

HILDY: Ne olmuş yani?

BOB: kapamak zorundayım

HILDY: 'Kapamak zorundayım.' Bu şimdiye kadarki en kötü cevabın oldu.

BOB: dışarı çıkmak istiyo musun, istemiyo musun?

HILDY: Bilmiyorum

BOB: ne zaman bilceksin?

HILDY: Sana yarın söylerim.

BOB: 7:30'da mesaj at?

HILDY: Anlaştık.

BOB: bi çeşit teklif ettiğim düşünülmesin ama

HILDY: Beni delirteceksin.

BÖLÜM

8

Hildy o gece de pek uyuyamadı. Bob onu gerçekten delirtiyordu. Artık beyninin hangi kısmını dinlemesi gerektiğini de bilemiyordu.

Sabahın dördünde kendine biraz sıcak süt ısıtmak için mutfağa indi. Annesi mutfak masasında hâlâ doktor önlüğü ile oturuyordu.

“Ah, affedersin hayatım. Seni uyandırdım mı?” Amy bilgisayarını kapadı. Annesinin yanında içeceği duruyordu. Elma suyu rengindeydi ama meyve suyu olmadığına Hildy neredeyse tamamen emindi.

“Hayır. Uyuyamadım.”

“Pek senlik değil.” Annesi ellerini masada birleştirdi ve Hildy’ye gergin bir gülümseme ile baktı. “Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?”

Hildy, Bob ile ilgili şeylerden bahsetmeyi düşündü ama sonra annesinin gözlerinin içindeki bakışı fark etti.

Korku.

Annesi ona Gabe’i, babası ile aralarında ne geçtiğini ya da tabağın hikâyesini, bir aile olmalarını sağlayan her şeyin bir anda bitişini sormasından korkuyordu. Açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Bu bakış Hildy'yi biraz korkutmuştu. Üzerinde güvercin olan kupasını bir süre aradı.

"Bulaşık makinesinde," dedi annesi. "Ee? Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Annesinin, kendine hiçbir şey sormamış olduğu halde favori kupasını aradığını bilmesi Hildy'ye kendini tuhaf biçimde suçlu hissettirdi. "Sadece âdet dönemimdeyim." Her şeye rağmen karnında kelebekler uçuşmasına neden olan Bob'a muğlak bir atıftı bu ve kendini daha da suçlu hissetti.

"Hormonlar." Amy atkuyruğunun lastiğini çıkardı ve saçlarını açtı. Saçları Hildy'nin saç rengiyle tamamen aynı renkteydi. "Muhtemelen bir bebeğin olduğunda geçecektir. O zamana kadar ise sıcak duş iyi gelebilir."

Hildy bardağa biraz süt doldurup mikrodalgaya koydu. "Bu aralar çok fazla çalışıyorsun."

"Acildeki çalışan sayısı azaldı. Kiley Nickerson doğum iznine ayrıldı. Esther Cohen'in annesi ölüyor. Nöbetleri doldurmak için yalnızca Steve Henderson, Rich Samuels ve ben kaldık."

Hildy arkasını döndü. Şüpheli görünmek istemiyordu ama elinde değildi. Annesinin onun adını söylediğini duymak onu şoka uğratmıştı.

Amy uzanırken bardağını devirdi. Bilgisayarını alarak ayağa fırladı. Hildy bir kâğıt havlu kapıp biriken sıvıya bastırdı. Kesinlikle meyve suyu değildi.

"Ah, neyse, zaten bu saatte herhangi bir şey içmemeliydim." Amy de fırının kolundaki bezi aldı ve silmeye başladı.

"Pek senlik değil," dedi Hildy.

"Bu sıralar birçok şey benlik değil." Özür diler gibi gülümsedi ve Hildy neredeyse, "Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye soracakken Amy bunun önünü kesti.

"Departmanın başında olmak beklediğimden daha stresli. Evrak işleri. Politika. Korkunç."

İkisi de başlarını salladı. İkisi de yalan söylemeyi tercih etmişti. Haftaya salı, aylık olarak çıktıkları sanat galerisinin restora-

nındaki ögle yemekleri vardı. Hildy, eğer gerekirse, konuyu orada açmaya karar verdi. Sabahın bu saatinde kendi kalbi tamamen Bob ile doluyken, neredeyse anne ve babasının arasındaki sorunun kendi kendine çözülebileceğine inanacaktı.

Mikrodalgadan sütünü çıkardı. Annesini alnından öptü ve banyoya girmek için yukarı çıktı. Yukarı çıkarken, Amy'nin bilgisayarını açtığını ve kendine masanın altındaki şişeden yeni bir bardak içki doldurduğunu gördü.

BÖLÜM

9

Ertesi gün Hildy, Gabe ve birkaç arkadaşını okuldan sonra havuza götürdü, sonra da üst kata çıkıp Max'le birlikte ağırlık odasında takıldılar. Hildy epeyce çalıştı. Üzerine rahat bir spor kıyafeti giymişti, kullanılmayan bir ekipmanın üstüne oturdu ve Max kol kası çalışırken onunla eğlendi. Harika bir buluşmaydı. Annesine dürüstçe spora gittiğini söyleyebilirdi, Max de monotonluğundan biraz uzaklaşmış olurdu.

Max önceki gece Evan'la neler olduğunu bilmek istiyordu ama Hildy yalnızca omuz silkti. "Kız arkadaşı ortaya çıktığı için biraz garipleşti."

"Kız arkadaşı mı!"

Bir süre Evan'ın bir ilişkiyi sürdürebilmek için gerekli olan duygusal ve fiziksel gerekliliklere sahip olup olmadığını tartıştılar. Bu Hildy için iyiye işaretti. Belli ki Max gerçekte neler olduğunu görmemişti. Bir süre daha Evan'a yüklenmesini bekledikten sonra ona Bob'la birlikte olma planlarından bahsetti.

Max'in ağzı açık kaldı. "Vay, seni gidi dişi tilki!"

Bacak kası çalıştırmakta olan bir adam dönüp onlara baktı. Hildy ona bir öpücük yolladı ve Max'e, "Delirdiğimi düşünüyorsunuz," dedi.

“Evet ama daha öncesinde de yanılmışım. Yani, daha bu hafta, aseksüel olduğuna yemin edebilirdim. Ve her neyse, ne düşündüğüm neyi değiştirir ki?” Biraz ağırlık kaptı ve hareket çalışmaya başladı. “Yapacaksın. Bunu görebiliyorum. Ve bu ilişkideki aile figürü olarak, er ya da geç kuşumun yuvadan uçacağını anlayabiliyorum ama sana biraz öğüt verebilir miyim?”

“Vereceksin,” dedi Hildy. “Belli.”

“Onunla hemen buluşma. Bırak biraz kıvransın. Xiu ne der bilirsin. Kötü davran ki peşinden ayrılmasın.”

“Nasıl kötü?”

“Geriye kaç sorunuz kaldı?”

“On yedi. On sekiz. Öyle bir şey.”

“Dokuz ya da on soru boyunca daha oyala onu. Seni iyice istesin.”

“Bir dakika önce onunla yalnız kalmamdan endişeliydin. Şimdiyse kendimi önüne fırlatıncaya dek aslana yemek vermememi söylüyorsun.”

“Kimse midesi doluyken iştah duymaz. İnan bana.”

Halteri kapıp sete uzandı ve Hildy’den onu kontrol etmesini istedi. Hildy bu kısımdan nefret ediyordu çünkü eğer ağırlık düşecek olursa kendisi yardım edebilecek kadar güçlü değildi. Aynı zamanda bu kadar ağır şeyleri kaldırırken yüzünde oluşan yoğun ifadeden de hoşlanmıyordu. Gözlerinde bir damarın çatlamasından endişeleniyordu, buna şahit olmak istemezdi.

“Peki ya beklemezse? Ya yok olursa?”

“Buna cevap vermem gerçekten gerekiyor mu?” Max ağırlığı yerine bıraktı. Boynundaki bir damar ritmik olarak atıyordu.

“Evet.”

“Hildy. Öylece yok olan birini istemezsin. Bu potansiyel bir sevgili, Alzheimer hastası değil. Eğer meyveni salladığında o da sana...”

“‘Meyveni sallamak’ demez misin. İğrenç.”

“Tamam. Eğer sana flörtüne cevap verecek kadar ilgi duymuyorsa zaten seni hak etmiyordur.”

“Ama...”

“Aması yok.”

“O beni...”

“Hayır dedim. Gerçekten. Nesin sen? Son kullanma tarihi geçmiş kemiksiz tavuk mu? Kendini aceleyle sattırmak için uğraşmana gerek yok.”

Ellerini şortuna sildi ve yeniden halteri kavradı.

“Bu kadar pasif kalmayı sevmiyorum.”

“Pasif kalmış olmuyorsun. Onu aktif olarak görmezden geliyorsun. Bu ezelden beri kullanılan bir stratejidir.”

“Bunu zamanı gelince yüzüne vuracağım, biliyorsun değil mi? Bir sonraki sefer, kendini hak etmeyen pasaklının teki için sunuyor olacaksın ve...”

“Ben pasaklılarla takılmam Hildy. Rica ederim.”

Homurdandı ve halteri kaldırdı. Hildy tüm süreci mide bulandırıcı buluyordu.

Max halteri yere bıraktı, ağırlık yerde sıçrarken o da yüzündeki ve koltuk altlarındaki teri sildi.

“Güzel kolların var,” dedi Hildy.

“Evet, var. Ve bacaklarım da epey seksi.”

“Hatırlat da sana bir daha iltifat etmeyeyim.”

“Niye ki?” Max bir başka alete ilerlerken ona kendini takip etmesini işaret etti, daha sonra aletin mekanizmasını incelemeye başladı. “Güzel kollarım olduğunu bilmemdeki sorun nedir? Gerçek bu. Sen de kendin hakkındaki gerçeği bilmelisin ve daha önemlisi, bundan zevk almalısın.”

“Peki. Benim gerçeğim nedir?”

Max ayaklarını yerleştirdi. “İyi denemeydi ama iyi bir eşcinsel en yakın arkadaş olup da sana senin iyi özelliklerinin bir listesini çıkarmayacağım. Bu çok klişe ve dürüst olmak gerekirse, üzücü.”

“Ya, peki kim yapacak bunu o zaman? Heteroseksüel erkekler beni övmek için kapımda sıralanıyor sayılmazlar da.”

“Sıralanıyorlardı. Sen fark etmedin. Ki bu da hiç şüphesiz iyi bir şey.”

“Neden?”

“Çünkü olacaklar belliydi. Seni iyice överler, egon yükseldikçe yükselir, sonra bir anda kaybolurlar ve sen de, ‘Olamaz! Gerçekten de iyi, değerli ve güzel bir insan olduğuma inandırıldım, halbuki öyle değilmişim!’ diye düşünürdün. Sonra da kendini Bay Özgüvensizlik Uçurumu’ndan aşağı atardın. Ve bil bakalım o zaman kimden senin incinen vücudunu ve ruhunu yeniden onarması beklenirdi? Benden. Kalsın, teşekkürler. Eğer birini küvette yıkamam gerekecekse, bu saat altı yönündeki yeşil tişörtlü çocuk olsun isterim. Şimdi bana havluyu uzat bakayım.”

Hildy havluyu iki parmağıyla tutarak ona uzattı.

“Belki de çok fazla Disney filmi izliyorumdur Hildy ama senin gerçeği kendi içinde bulman gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Çünkü inanmanın tek yolu bu ve gökyüzündeki kendi buzdan kaleni inşa edebilmek için gereken gücü kendi başına keşfetmen lazım! Ben yetmiş beşi tamamlayana kadar beni konuşturma şimdi.”

Hildy üzerine ter damlaları sıçramasın diye birkaç adım geri çekildi ve Max’in hareketlerini saymaya başladı. Bob ile olan buluşmayı erteleme fikrini bir bakıma sevmişti. Çevrimiçi iken normalde olacağından çok daha kontrollü hissediyordu.

Max seti bitirdi ve saunaya girmek istedi, Hildy de onu kendi haline bıraktı.

Kadın soyunma odasına gidip kendi mayosunu giydi. (Üzerinde retrovari bir şey olan büstiyer ve ufacık mini etek.) Gabe ve arkadaşları hazır olana kadar o da birkaç tembel kulaç attı.

“Ne kokuyor?” dedi Gabe arabaya bindiklerinde. “Köpek kumuğundaki parmesan peyniri gibi kokuyor.” Tüm çocuklar bu fikri tekrarlarlarken Hildy kendini babasını düşünürken buldu. Babasının arabası asla kokmazdı ve Max’in setleri arasında söylediği bir şeyi hatırladı:

“Siz Sangsterların sorunu her konuda mükemmeli aramanız. Ben asla aramadım. Çünkü öyle bir şansım yoktu. Hele erkeklerden hoşlanmaya üçüncü sınıfta başladığımda? Cossacklerin kafasındaki mükemmel erkek evlat modeli olmadığını biliyordum. Babamın söylediği şeylerin yüzde sekseninde ya ısı birimleri ya da kastanyola vardı, dolayısıyla Yılın Babası falan değildi. Ayrıca bizde anne-kız ilişkileri de pek yolunda değildi. Annem ve Katya birbirlerinin gözünü çıkarmaya çalışmadan evvel beş dakika bile yalnız kalamazlardı. Ancak, tuhaf biçimde, bizim aile sizinkine göre daha mutlu gibi. Hepimizin kusurlu olduğu fikriyle barışığız. Bunu şu an fark etmiş olmak korkunç olmalı.”

Hildy bir arabaya yol verdi ve sonra park alanından çıktılar. Max'in ufak nutuğu kafasını dolduruyordu. Bunu çok tembelce buldu. Nelson Mandela ya da Taylor Swift böyle düşüncelere teslim olurlar mıydı? Umursamaz ve beyazların/hödüklerin kendi yollarına gitmelerine izin vermezlerdi.

Her şey düzelebilirdi.

Ailesi düzelebilirdi.

Dikiz aynasına baktı. Gabe gözlerini devirerek yanlış bir cevapta kafayı yiyen matematik hocasını taklit ediyordu. “Füme et yemeye Cousin’e gitmeye ne dersiniz? Belki dönüşte babama da sevdiği Alman sucuklarından alırsız.”

BÖLÜM

10

Eve döndüklerinde mutfak masasında birkaç not kâğıdı daha vardı. Amy zincirleme bir trafik kazası yüzünden hastaneye çağrılmıştı. Greg bazı yönetsel işleri halletmek üzere okulda olacaktı. Eğer yemek isterlerse dolapta çok fazla miktarda vındaloo vardı.

“Yine mi akşam yemeğinde yalnızız?” Gabe yalnızca on iki buçuk yaşındaydı ama yaşına göre fazlasıyla iri yapıydı, dolayısıyla Hildy çoğu zaman onun ergenlik öncesi çağda bir çocuk olduğunu unutuyordu. Bu olanların kardeşi için ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünürken Gabe havayı yumruklayıp, “Oley!” dedi. Müdür Sangster’ın her zaman dediği gibi: *Çocuklar metanetlidir.*

Gabe’in klarnet çalışması gerekiyordu ama Hildy omleti hazırlarken onun da tuhaf bir Kore oyununu oynamasına izin verdi. Gabe asla omlete hayır demezdi, özellikle de içinde bol peynir ve domuz eti ile neredeyse fark edilmeyecek kadar az sebze varsa.

Televizyonun önünde yemeklerini yediler.

“Babam bugünlerde çok yoğun, değil mi?” Hildy ortaya konu atarak Gabe’in olayları nasıl karşıladığını anlamaya çalışıyordu.

Gabe omuz silktili. Saçları simsiyahtı ve öyle kıvrıkcıktı ki saatlerce ıslak kalabilirdi. *Sünger Sangster*, diye geçirdi Hildy.

“Pislik gibi davranıyor.” Gabe daha önce hiç böyle bir şey söylememişti.

“Neden böyle sence?”

“Ben nereden bileyim? Belki hemoroidleri falan azmıştır yine. Bilmiyorum. Benimle her zaman bir derdi var zaten.”

“Zor zamanlar geçiriyor. Okul bütçesini kısmak zorunda kalması. Bayan Atkinson’ın olaylı istifası. Vandallık. Uğraştığı bir sürü şey var.”

“O zaman herkesin hayatını mahvedebilir, peki.”

“Belki de sen biraz alttan alsan...”

“Belki de sen biraz çeneni kapasan.”

“Gabe.”

Gabe tabağını kahve masasına fırlattı ve kalktı. “Balıklara yem vermem lazım. Artık onları umursayan tek kişi olduğuma göre.”

“Gabe.”

Acaba olanların farkında mıydı? Hildy anlayamadı. Her zaman mutlu bir çocuk olmuştu. Tuhaftı ama mutluydu. Babası ve onun başka kimsede olmayan tuhaf ortak alışkanlıkları vardı, kuluşe ya da akvaryuma gittiklerindeki gibi.

Kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi, sütü buzdolabına koydu ve odasına yöneldi. Salondan geçerken Gabe’in bağdaş kurmuş, boş boş akvaryum tankına bakmakta olduğunu gördü. Bu görüntü biraz kalbini kırdı.

Kendini yoga yapmaya zorladı ve nefesine odaklanmaya çalıştı. Bob’la yeniden konuşabilecek bir ruh halinde değildi. Belki de “buluşmalarını” unutmış gibi davranması daha iyi olurdu.

Ama sonra ondan bir mesaj geldiğini gördü ve tabii ki açtı. Te reddüt bile etmeden. Gönül garip şeydi.

SORU 20

BOB: hey

HILDY: Selam

BOB: ee, cevabın ne? benimle dışarı çıkmayı kabul ediyomusun etmiyo musun

HILDY: Henüz seni görmeye hazır olduğumu sanmıyorum

BOB: o zaman 40 doları öylece kaybedelim

HILDY: *henüz dedim.

BOB: yani?

HILDY: Birkaç soru daha cevaplayalım ve bu sırada ben de düşüneyim.

BOB: FAZLA düşün yani

HILDY: Olabilir.

BOB:

HILDY: Çok komik.

BOB: soruları ne zaman cevaplamaya başlıcaksın?

HILDY: Sen hazır olunca.

BOB: şimdi mi o zaman?

HILDY: Evet.

BOB: pekala 20. soru. "Arkadaşlık sizin için ne ifade ediyor?"

HILDY: Kahkaha atabilmek. Bu önemli.

HILDY: Ve ağlanabilecek bir omuz.

HILDY: Güzel zamanlarını kutlayabilecek biri.

BOB: *kutlayabilecek

HILDY: Beni yazım hatalarıyla bunalıtmayacak biri.

BOB: o zaman benim pek şansım yok

HILDY: Öyle sanırım.

HILDY: Senin için en iyisini isteyen biri.

HILDY: Duymaya ihtiyacım olduğunda bana doğruları söyleyen biri.

BOB: hiç tebrik kartı yazma işine girmeyi düşündün mü?

HILDY: Hey, sen sordun.

BOB: farklı *perspektife ne oldu?

HILDY: Söylediklerimi not falan mı alıyorsun? Sanki bir tür mahkeme salonu dizisindeyim. Söyleyeceğim her şey aleyhime kullanılacak. İyi. Perspektif de var. Peki senin için ne ifade eder?

BOB: arada sırada bira içmek. lazım olduğunda para isteyebilmek.

HILDY: Aa. Erkek dostluklarındaki inanılmaz derinlik.

BOB: hepsi bu değil. günümüzde oynacak birini bulmak gittikçe zorlaşırken birlikte basket atabilmek. Kong beni susturdu

HILDY: Sen ve hayali dostun.

BOB: dostların en iyisi. asla giydiğim eteklerin tarzından şikayet etmiyo

HILDY: Haha

HILDY: Bir şey fark ettim.

BOB: soruların tamamını cevaplamanın bi anlamı yok & sen de teklifimi kabul ediyosun?

HILDY: Hayır. Senin daha avantajlı durumda olduğunu. Tüm hafta sorular sendeydi. Tüm cevaplarını düşünmüş olabilirsin.

BOB: yapabiliyordum herhalde, yapacak daha iyi işlerim olmasaydı

HILDY: Ne gibi mesela?

BOB: herhangi başka bi şey

HILDY: 😊 Hem Jeff'in sana parayı vereceğini nereden biliyorsun ki? Belki de soruların tamamının üniversitede cevaplanması gerekiyordu.

BOB: sana böyle bi şey söylendi mi?

HILDY: Hayır.

BOB: bana da. demek ki paramı vermek zorunda

HILDY: Diğer türlü sü vakit kaybı olurdu zaten.

BOB: yoo olmazdı

HILDY: Olmaz mıydı?

BOB: hayır sen bana imla ve kelime dağarcığımda epey yardımcı oldun

HILDY: Sen gerçekten iflah olmazsın. (Ve keşke cümlelerin bittikten sonra nokta koysan.)

BOB: iflah olmaz! bi başka yeni kelime! Soru 21

HILDY: O kadar acele etme adamım. Ben verdiğin cevaptan tatmin olmadım. Gerçekten bir dostluktan beklediğin şey bu mu? Arada sırada içmeye çıkabileceğin biri mi?

BOB: hayır & para & arada oyun oynamak. birçok erkek bunu ister. sor etrafına

HILDY: Ya konuşabileceğin biri?

BOB: ne olmuş ona

HILDY: Siz erkekler bir şeylerden konuşur musunuz?

BOB: evet

HILDY: Ne gibi?

BOB: spor müzik kızlar youtube videoları

HILDY: Önemli şeyler hakkında kiminle konuşursun?

BOB: bu saydıklarım önemsiz mi?

HILDY: Ne kastettiğimi biliyorsun.

BOB: ne kastediyosun? aşk ölüm hayatın anlamı?

HILDY: Evet. Öyle şeyler.

BOB: hiç kimseyle

HILDY: Gerçekten mi?

BOB: ok. senle

HILDY: Şaka mı yapıyorsun?

BOB: ne yazık ki hayır

HILDY: Ve daha kötüsü, benimle sadece biri sana kırk dolar ödeyecek diye konuşuyorsun.

BOB: ne yazık ki evet. ŞİMDİ ARTIK diğer soruya geçebilir miyiz?

HILDY: Dur da gözyaşlarımı sileyim...

SORU 21

BOB: "Aşkın ve duygusal yakınlıkların hayatınızda nasıl bir rolü var?"

HILDY: Bu gerçek bir soru mu? Yoksa benimle flört mü ediyorsun?

BOB: inekler bu şekilde mi flört ediyö?

HILDY: Evet. Kalbe çarpıntılar yaşatmak için psikolojik çalışmalara katılmak gibisi yok.

BOB: her ne işe yarıcaksa o zaman. SCV

HILDY: Bu senin erkeksi ve zorba halin mi?

BOB: buna cevap vericeğimi mi sanıyosun? aptal değilim. SCV

HILDY: "Aşkın ve duygusal yakınlıkların hayatınızda nasıl bir rolü var?" Bu ne demek ki bir kere? Anlamadığım bir soruya nasıl cevap vereyim?

BOB: elinden geldiği kadar. çabaya ekstra puan

HILDY: Sanırım önemli bir rolü var. Ve iyi bir rolü var da diyebilirdim.

BOB: *diyebilirdin ama...

HILDY: O kadar basit değil.

BOB: seninle ilgili hiçbir şey öyle değil ki

HILDY: Doğru.

BOB: e devam et o halde

HILDY: Sevgi dolu ve müşfik bir ailede büyüdüm.

Arkadaşlarım da beni seviyor. Bunu biliyorum.

BOB: ya Iris?

HILDY: Iris'e kafayı takmışsın.

BOB: hayır sadece dürüst cevap istiyorum. ne olursa olsun gerçeği tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği istiyorum. bu bi mahkeme salonu dizisi unuttun mu

HILDY: Peki. İşte Tüm Gerçek. Iris beni artık eskisi kadar sevmiyor olabilir ama Max ve Xiu tüm içtenlikleriyle seviyorlar.

BOB: bi *ama geliyo

HILDY: Duygusal duyargaların epey kuvvetli.

BOB: böyle tahrik edici konuşmana bayılıyorum ama lütfen cevabını bitirir misin

HILDY: ... Ama sanırım aile ve arkadaşlar yeterli değil. Ve daha fazlasını istemek de doğal sanırım.

BOB: yani

HILDY: Ne kastettiğimi biliyorsun.

BOB: belli ki bi hayvan sahiplenmekten bahsetmiyorsun, zavallı Kong'a yaptıklarına da bakılırsa

HILDY: Belli ki. OK. Peki ya SEN aşk ve sevgiye nasıl yaklaşıyorsun?

BOB: aşk & sevgiden ne kastettiğine göre değişir. fiziksel mi konuşuyoruz?

HILDY: İstersen.

BOB: o zaman hastasıyım

HILDY: Şaşırmadım. Mükemmel gününde de biraz yer aldığına hatırlıyorum.

BOB: evet, alıyo. dürüst olmak gerekirse biraz da değil

HILDY: DÜRÜST müsün?

BOB: elimden geldiğince

HILDY: Peki ya aşkın duygusal yanı?

BOB: hayatımda herhangi bi rolü yok

HILDY: Bu üzücü.

BOB: benim için ağlama

HILDY: Argentina.

BOB: ???

HILDY: O şarkıyı bilmiyor musun?

BOB: hayır

HILDY: Pardon. Bu Evita adlı eski bir müzikalden bir şarkıdır.

BOB: sen hangi röldeydin

HILDY: Bir *rolüm olduğunu kim söyledi?

BOB: yer aldın mı

HILDY: Evet.

BOB: hangi rol? Evita mı?

BOB: biliyodum

HILDY: Dalga geçmeyi kesebilir miyiz? Hiç başlamamalıydım. Sen bana önemli bir şey söyledin ve ben sana karşı saygısızdım.

BOB: umrumda değil. sadece keşke hayatımla ilgili her şeye "üzücü" demeyi bıraksan. belki ben de tuhaf etekler giyen arkadaşların olmasını üzücü buluyorumdur. hiç böyle düşündün mü?

HILDY: Annen sana onun olduğunu söylemiş, demek ki sen de sevgiyle büyümüşsün.

BOB: öyle oldu

HILDY: Ama artık hayatında sevgi yok.

BOB: doğru

BOB: orda mısın?

HILDY: Ne söylesem bilemedim.

BOB: "her şey gelip geçer" nasıl. en iyisi burda bırakalım.
soru 22

SORU 22

BOB: bu soru seni çıldırtcak

HILDY: Neymiş? Dur tahmin edeyim. 19. yüzyıl İngiliz edebiyatındaki favori karakteriniz hangisidir ve neden?

BOB: yaklaştın. "Partnerinizin pozitif karakter özelliklerini birbirinizle paylaşın. Toplamda beş özellik sayın."

HILDY: Kesin şimdi kan ter içinde kalmışsındır. Eğer benimle ilgili beş şey sayabilirsen ben sana ekstradan 10 dolar daha vereceğim.

BOB: bu işime yarar. öğretmenlerim daima *mükafatlara olumlu karşılık verdiğimi söylerdi. Önce sen

HILDY: Birincisi: Sanatsal birisin.

BOB: bu söylediğini sana ben ellerimle verdim

HILDY: Bu bir yarışma değil. Sıra sende.

BOB: iyi konuşuyosun

HILDY: İyi konuşuyorum?!

BOB: düzgün konuşmak dıcektim ama çok benlik bi kelime değil gibiydi. başkasından yardım aldığımı falan düşünmeni istemedim

HILDY: Düzgün konuşmak ha? Şoktayım. Bunun benim kötü yanlarımdan biri olduğunu düşünürsün sanırdım.

BOB: niteliği iyi. tabii bazen nicelik konusunda sorun yaşıyosun

HILDY: Biliyor musun, başladığımızdan beri sen de yol aldın. Cevapların artık daha nazik.

BOB: evet, bi adamın hatalarını fark etmesi için kafasına balık atılması gibisi yok

HILDY: İkincisi: Komiksin.

BOB: sen de

BOB: ilginç bi şekilde

HILDY: Çok erken konuştum. Benim hakkımda iyi bir şey söylediğin her seferinde, onu çaktırmadan geri almaya çalışıyor gibisin.

BOB: çaktırıyor muydum?

HILDY: Hayır. Haklısın. Çok da saklamıyorsun

BOB: afedersin

HILDY: Her neyse, her zaman ince olabilmen beklenemezdi zaten.

BOB: hayır nazik olmadığım için özür dilerim

HILDY: Özür dilerim?! İçten bir özür ha? Sakin ol, çılgınca atan kalbim.

BOB: evvet *özür dilerim. seni aşağılamaya çalışmıyodum. demek istediğim ilk tanıştığımızda komik biri olacağını düşünmemiştim. bana şaka kaldıramayan biri gibi gelmiştin. insanları sürekli *saygısızlıkla ya da cinsiyetçi ya da ırkçı davranmakla suçlayan biri gibi

HILDY: Ben öyle biriyim.

BOB: olabilir ama yine de beni güldürüyorsun

HILDY: Her seferinde isteyerek olmasa da.

BOB: evet ama istediğin zaman da güldürebiliyorsun

HILDY: Yaa. Teşekkürler. Kızarıyorum.

BOB: ki bu da söylediklerim üçüncü şey

HILDY: Nedir o?

BOB: bir saniye bekle balıktan korunma kalkanımı takayım

HILDY: Söyleyeceğin şeyden hoşlanmayacağımı
seziyorum. Dökül hadi.

BOB: hassassın

BOB: bunu iyi anlamda söylüyorum

BOB: yani çoğu zaman

HILDY: İşte yine aynı şeyi yaptın. Kinayeli iltifatların
kralısın.

BOB: vay be, daha önce hiçbir şeyin kralı olmamıştım.
gururum okşandı

HILDY: Pek zor bir şey değil.

BOB: eh belki ben de hassasımdır

HILDY: Belki mi?!? Sen *kesinlikle öylesin, tavırlarının ve
braggadocio'larının ardına saklamaya çalışsan da.

BOB: Bragga... ne? Bunun anlamına bakmam lazım

HILDY: Niye? Hanımları etkileyebilmek için mi
kullanacaksın?

BOB: şu anda n'aptığımı sanıyosun?

HILDY: Ne kadar da mülayimsin.

BOB: bu da üçüncü madden mi?

HILDY: Aslında değildi ama öyle olsun, düşününce
doğru. Kendini beğenmişlikten kafanı patlatma riskine
gireceğim ama aslında çekicisin. Sağduyuma rağmen ve
seni ağır bir cisimle pataklamak istemediğim zamanlarda
elimde olmadan bu durumdan keyif alıyorum. Bariz
olarak, senin "kızları çoğul olduklarında sevme" sebebin

de senin aslında apkın olman. Bunu profesyonel olarak srdrebilirsin.

BOB: bir de beni iltifat edip geri alan biri olmakla suluyosun. kendine bak. kulağa adinin teki gibi geliyorum

HILDY: ekici bir adi herif. Olunabilecek daha kötü ŗeyler de var.

BOB: mesela?

HILDY: Ŗu anda aklıma bir ŗey gelmiyor.

BOB: mağara adamlığı?

HILDY: Eyvah. Hassas yerinden mi vurdum yine?

BOB: hayır sadece bazı ŗeyleri netleŖtirmek istiyorum. dünyadaki yerim yükseklerde mi yoksa alalıŖta mıyım

HILDY: YkseliŖtesin. Tabii ara sıra türbülans yaŖanabilir. Dört numaran ne?

BOB: yeni bi ŗeyler bulmak gittikçe & gittikçe zorlaŖıyor

HILDY: dln dŖn. EĞer beŖ tane sayabilirsen ekstra bir onluk alacaksın, unutma.

BOB: vay be, ya cömertsin ya da çaresiz

HILDY: Her iki yanıtı da kabul etmeyeceğim o yüzden deneme bile.

BOB: doğru olsalar bile mi?

HILDY: Doğru olsalar bile. Fazla alaycı. Ben gerçek bir yanıt istiyorum. Unuttun mu? AnlaŖmıŖtık. Hadi. Yapabilirsin.

HILDY: BaŖına ciddi bir sağlık problemi gelmiŖ olsa iyi olur çünkü bu sessizlik aŖaĖılayıcı.

BOB: tarz sahibisin

HILDY: Gerçekten mi? O eski *yaşlı adam paltomla bile mi?

BOB: evvet & çantanla & saçlarını tarayışın & sallanan küpelerinle. biçok kızdıan farklısın. makyaja bezenmiş de değilsin. tenini görebiliyorum. hoşuma gidiyo bu

BOB: hoş bi tenin var

HILDY: Birkaç dolar için söyleyebileceğin şeyler gerçekten inanılmaz. Sana çok daha önceden ödeme yapmalıydım.

BOB: şimdi kim alaycı

HILDY: İltifatlar utandırıyor.

BOB: susayım

HILDY: Henüz değil. Bir madde daha var.

BOB: ilk sendin daha dördüncüyü de söylemedin

HILDY: Maskülensin.

BOB: bunu söylemek için çış örneğimi alıp test yaptırman da gerekti mi?

HILDY: Erkek anlamında demedim... tabii bana söylemek istediğin bir şey yoksa? Demek istediğim, tavırların erkeksi.

BOB: kırık burnumdandır

HILDY: Kendini tutman ve glmemeye çalışman da yle.
Ketumluğun.

BOB: buna sonra googleden bakarım

HILDY: Yap evet. Bir tutam da *Marlboro Man* tavrına
sahipsin.

BOB: ??? sigara reklamındaki adam mı? kovboy olan?

HILDY: Haklısın. Kötü bir örnek oldu. Özellikle de sigara
içenlerden nefret ettiğimi düşünürsek.

BOB: biliyorum. kanser topluluğu için yaptığın ödüllü afişi
gördüm. bu arada yüz boyasına bayıldım! kendin mi yaptın?

HILDY: Bu konuya şimdi girmeyeceğim. Szm kabaca
kesilmeden önce söylemeye çalıştığım şey senin, bir
erkeksi adam olduğundu. Sende kadınsı hiçbir yan yok.

BOB: bebekleri severim

HILDY: Yok artık. Hiç beklemediğim bir şey. Bu bir tuzak
değil, öyle değil mi?

BOB: hayır sadece *o kadar da maskülen olmadığımı
söylüyorum

HILDY: Gerçekten bebekleri sever misin?

BOB: gerçekten severim. tuhaf biliyorum

HILDY: Sence bu nereden ıktı?

BOB: psikiyatrist sensin

HILDY: Bu yüzden ben soruyorum ve sen yanıtlıyorsun.
Sence bebekleri neden seviyorsun?

BOB: çünkü her zaman yalnızca annem & ben vardık. birkaç kez bi adamla birlikte olacak gibi oldu & ben de belki bi kız ya da erkek kardeş sahibi olurum ama hiç olmadı

HILDY: Yani bu gerçekleşmemiş bir çocukluk hayali gibi bir şey mi?

BOB: evet öyle & bi de ninja olmak

HILDY: Bebeklerin nesini seviyorsun?

BOB: kokularını. hiç bebek kokladın mı?

HILDY: Oldukça. Bebek bakıcılığı yapıyorum.

BOB: kafalarını diyorum popolarını değil

HILDY: Teşekkürler. Anlamıştım onu.

BOB: & bi de rüyalarında biberon emdiklerini gördüklerinde dudaklarıyla yaptıkları hareketi

HILDY: Ya da meme istediklerinde.

BOB: böyle şeyleri zihninden uzaklaştır

BOB: şakaydı. rahatla. bi bebek için en mükemmel doğal şey falan filan

HILDY: Sen rahatla. Sana ders vermek gibi bir niyetim yoktu. Benimle ilgili sıradaki maddenin ne olduğuyla daha çok ilgiliyim. Hadi ama. Bir pozitif şey için daha beynini zorlamak zorundasın. İşte büyük final! Bob'un Betty için seçtiği beş büyük sıfattan sonuncusu...

BOB: saç dedim cildin dedim kirpiklerin dedim. eh elimde bi şey kalmadı

HILDY: Aslında kirpikleri söylemedin ama onu dört numara ile birleştiririz. şimdi farklı bir şey bulmalısın.

BOB: ısrarcı birisin

HILDY: *dırdırcı gibi mi mesela?

BOB: evet bazen başımın etini yediğinde ama diğerk zamanlarda da. bazen bi şeylere takılıp kalıyosun. tabii günün birinde Nelson Mandela olmak istiyosan bu iyi bi şey olabilir

HILDY: Sen de ısrarcısın ve bunu yalnızca bir şakanın peşini ASLA AMA ASLA BIRAKMADIĞIN için söylemiyorum. (Biraz rahat versen olmaz mı? Nelly ve ben ayrıldık.) Ama sen de bazı şeylere takılıp kalıyorsun.

BOB: daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı

HILDY: Benimle iletişime geçenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim? Bu ısrarcılıktı.

BOB: fark etmez kopya çekmek yok. senin kuralındı. başka bi şey söyle

HILDY: Cesursun.

BOB: nerden bilceksin ki?

HILDY: Sana Kong'u fırlatırken neredeyse hiç kımıldamadın.

BOB: dürüst cevaplar vermemiz gerek sanıyodum

HILDY: Özur dilerim. Çıkıverdi işte. İçgüdüsel olarak demek istedim. Seni yalnızca bir kez gördüm. Temellendirebileceğim başka bir şey yok elimde.

BOB: haklısın cesurum

HILDY: Gerçekten mi? Yoksa sadece beni susturmak için mi söylüyorsun?

BOB: gerçekten. annem bana cesur olmamı söylemişti ben de cesurum

BOB: ayrıca başka şansım da yok

HILDY: Nasıl yani?

BOB: kimsenin yoktur

SORU 23

BOB: "Aile bireyleriniz yakın ve sevecen midir? Çocukluğunuzun diğer insanlarınkine göre daha mutlu geçtiğini hissediyor musunuz?"

HILDY: Hmm. Zor soru.

BOB: benim için değil

HILDY: Gerçekten mi?

BOB: evet. ilk soru: yakın & sevecen değiller çünkü ailem yok & ikinci soru: evet

HILDY: Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Çocukluğun diğer insanlarınkine göre daha mı mutlu geçti?

BOB: kabasın biliyosun di mi? ama evet daha mutluydu. en azından bi kısmı

HILDY: Nerede büyüdün?

BOB: orda & burda

HILDY: Burada mı?

BOB: içinde & dışarda

HILDY: Orası neresi?

BOB: her yerde. çok seyahat ederdik

HILDY: Nasıl?

BOB: yuvarlanan taş yosun tutmaz

HILDY: Bu tabiri hiçbir zaman sevedim. Çok küçük düşürücü. Sanki eğer kıvıldamazsan insanlar mantar gibi üstünde büyümüş gibi.

BOB: epey özütüyor ama. en azından anneme göre. bu lafı o söylediydi de

HILDY: *Özetlemek, özütlemek değil.

BOB: peki şu nasıl yazılır: eeoh diye mi yoksa EEEEEEEHH mi?

HILDY: 😊 Zaman geçtikçe ne kadar rahatsız edici olabileceğime dair yeni ipuçları ediniyorum. Sen bana bakma.

BOB: elimden geleni yapıyorum & her neyse sen gerçekten mantar diyebileceğin kimseyi tanımiyo musun?

HILDY: Dediklerime takılmayacağım sanıyordum.

BOB: tanıyo musun?

HILDY: Mantar demek biraz sert. Tabii birkaç tek hücreli ve omurgasız tanıyorum.

BOB: yuvarlanan taşlar onları da tutmaz. hatta yol üstünde birkaçına çarpmış da olabilirler, dolayısıyla onları eleştirme

HILDY: Ooo. Bu taşlardan nerede bulabilirim?

BOB: durup yere yatmak & yuvarlanmak kolay. başına dikkat et

HILDY: Burnunu böyle mi kırdın?

BOB: hayır & sormayı bırak

HILDY: Büyürken arkadaşların oldu mu?

BOB: bi süreliğine evet ama sonra taşındık & yeni arkadaşlar bulmam gerekti. küçükken kolay ama sonradan zorlaşıyo

HILDY: Üzücü.

BOB: şunu keser misin? zavallıymışım gibi konuşuyosun. arkadaşlar her şey değildir. tonlarca arkadaşım olsaydı çizmeyi ya da davul çalmayı öğrenmezdim

HILDY: Neden o kadar çok taşınyordunuz?

BOB: \$

BOB: yine üzücü deme. fakir olduğum için davul çalmayı ve çizmeyi öğrendim. kendimi eğlendirebilmek için ucuz yöntemler. eğer paramız olsa asla öğrenmezdim

HILDY: Hiç ihtimal vermezdim ama çok pozitif bir bakış açın var.

BOB: gizli derinlikler. sıra sende

HILDY: Soru neydi?

BOB: aile bireyleriniz yakın ve sevecen midir? çocukluğunuzun diğer insanlarınkine göre daha mutlu geçtiğini hissediyo musunuz?

HILDY: İlk soru: Pek sayılmaz. En azından şu an baktığımda. Ama eskiden öyleydi. En azından ben öyle olduğunu düşünürdüm. Bu da ne kadar az şey bildiğimle

alakalı. Tuhaftır... birkaç hafta öncesinde bu soruya tamamen farklı bir yanıt verirdim.

BOB: bi hafta önce ne oldu

HILDY: Ailem patladı.

BOB: ne demek bu

HILDY: Kendi içine yıkıldı demek istiyorum.

BOB: KELİMENİN ANLAMINI SORMUYORUM. aptal değilim, tv izliyorum. ailene ne oldu

HILDY: İnsanlar birbirleriyle konuşmayı bıraktı.

BOB: nasıl oldu?

HILDY: Söylediğim bir şey yüzünden.

BOB: nedir? epey kötü bi şey söylemiş olmalısın

HILDY: Buna cevap verebileceğimi sanmıyorum. Seni gerçekten tanımıyorum ve söylersem dünya üzerinde yalnızca iki kişiye söylediğim bir şeyi sana da söylemiş olurum ve gerçekten yüzde yüz doğru olup olmadığından emin bile değilim, dolayısıyla ihanet ediyormuşum gibi gelir. Özellikle de artık ailemi tanıdığın için. Konuyu değiştirebilir miyiz? Beni yeniden ağlatmak istemezsin.

BOB: çevrimiçi ağlamalardan nefret ederim. bir sürü mutsuz emojiden daha kötüsü yok. Kong sana bi şey söylemek istiyο

HILDY: Bekliyorum

BOB: ona biraz zaman tanı. bu onun için de acı verici

BOB:

HILDY: King Kong dişileri yavrularını yiyor muymuş?

BOB: tahminimce. kısa sürede elimden gelen en iyi şey bu.
hâlâ ağlıyo musun?

HILDY: Hayır.

BOB: o zaman doğruluğu kimin umrunda

HILDY: Kadınlarla aranın neden iyi olduğunu
anlayabiliyorum.

SORU 24

BOB: Sıkı dur. "Annenizle olan ilişkinizle ilgili neler
hissediyorsunuz?"

HILDY: Bu soruları her kim hazırladıysa çok zalim biriymiş.
Eğer bu kadar *ısrarcı biri olmasam bırakırdım.

BOB: ben bırakmazdım. o 40 dolara ihtiyacım var

HILDY: Sana inanmıyorum. Bence bundan zevk alıyordun bile
olabilirsin.

BOB: yanlış. güven bana

HILDY: Bu sorunun eğlenceli olmadığına katılıyorum.
Ama geneli? Bence bunu seviyorsun. Bana nefret ettiği
halde sırf para için tüm buna katlanan biriymiş gibi
gelmiyorsun.

BOB: yakalandım

HILDY: O zaman neden yapıyorsun?

BOB: ben mazoşistim & kırbacım kırıldı

BOB: neden susuyosun

HILDY: Hayır gazetecilik dersinde öğrendiğim bir tekniği
uyguluyorum. Birinin bir soruyu cevaplamasını istiyorsan
sessizliğin tuhaflaşmasını bekle.

BOB: bilerek susuyosun yani

BOB: peki. tamam. hoşuma gitmiyo aslında ya da
*zevk almıyorum ama kimseyle böyle şeyler hakkında
konuşmuyorum artık o yüzden biraz özlemişim galiba

HILDY: Duygusal işkenceye maruz kalmayı mı özlemişsin?

BOB: biliyorum tuhaf

HILDY: "Kimseyle böyle şeyler hakkında konuşmuyorum
artık"? Eskiden kiminle konuşurdun?

BOB: annemle

HILDY: Ne oldu?

BOB: soruda annemle olan ilişkim hakkında nasıl hissettiğim soruluyodu, ben ilişkimin bittiğini hissediyorum. sen?

HILDY: Beni geçiştirdin, değil mi?

BOB: evvet & sen de beni geçiştirdin

HILDY: Bu ödeşme mi?

BOB: olabilir. bana annenle olan ilişkini anlat. kıvrınmanı izlemeye bayılıyorum <3

HILDY: Annemle olan ilişkim... bilmiyorum... biraz karışık.

BOB: kaçamak cevap. senin savaş tanrıçan ya da öyle bi şeyin değil miydi

HILDY: Evet... ama demek istediğim de bu. Karmaşık. Hem öyle, hem de değil. Belki bir çeşit Yunan tanrıçasıdır. Hem kusurlu hem de ölümsüz olmaları gerekmiyor muydu?

BOB: niye bana soruyosun?

HILDY: Pandora ile ilgili çok şey biliyor gibiydin.

BOB: tek bildiğim şey çantasında benim problemlerime yetecek yer olmadığıydı

HILDY: Daha büyük bir çanta alabilir.

BOB: o kadar büyüğünü alamaz

HILDY: Bitmeden önce annenle olan ilişkiniz nasıldı?

BOB: karmaşık

HILDY: HA HA. Sen kullandığında kaçamak cevap olmuyor yani.

BOB: aynen

HILDY: Nasıl biri?

BOB: kusurlu ama ölümsüz değil

HILDY: Biraz daha detay verebilir misin? Görünüşü? Karakteri? Hobileri, uğraşları?

BOB: uzun koyu renk saçlı güzel akıllı eğlenceli çılgın çabuk sinirlenir erkekler boyamak

HILDY: ????

BOB: sorularına cevap veriyorum işte. görünüşü? karakteri? hobileri & uğraşları?

HILDY: Erkekler boyamak mı? Hobisi bu mu?

BOB: hayır. erkekler virgül boyamak

HILDY: #imlanedenonemlidir

BOB: #herneyse. sıra sende. annen nasıl biri?

HILDY: Anneme güzel demezdim. Yani bilindik şekilde değil ama gerçekten hoş bir yüzü vardır ve güzel giyinir. Akıllıdır, kararlıdır ve hırslıdır. Aklına bir şeyi koydu mu yapar. Sorumluluk sahibi ve sadık diye devam ederdim ama artık bu kısımdan pek emin değilim. Birçok şeyden artık emin değilim.

BOB: büyüyosun küçük kızım

HILDY: Yani hayat bundan böyle bu şekilde mi devam edecek demek istiyorsun?!?

BOB: evet. kimse n'aptığını pek bilmiyo. sürprizler dışında. bazen aptal sorulara cevap verme nedenin 40 dolardır. çoğunlukla da kafana isabet eden bi balık

HILDY: Bu asla peşimi bırakmayacak değil mi?

BOB: evet

SORU 25

BOB: soru 25. ne demek istiyi anlamadım. "Üç tane *biz diye başlayan doğru cümle kurun. Örneğin, Biz ikimiz de bu odada..."

HILDY: *kafası karışmış hissediyoruz.

BOB: doğru.

HILDY: Biz ikimiz de bu odada...

BOB: yanlış ikimiz aynı odada DEĞİLİZ

HILDY: Tamam. İkimiz de bu sanal ortamda kendimizi...

BOB: foyası ortaya çıkmış hissediyoruz

HILDY: Gerçekten mi? Hiç senlik değil.

BOB: kim demiş?

HILDY: Öncelikle bu bir Bob sözcüğü değil ve "foyası ortaya çıkmak"? Sen bana foyan ortaya çıkacak kadar bir şey söylemedin.

BOB: herhangi birine söylediğimden çok daha fazla şey söyledim

HILDY: Gerçekten mi?

BOB: evvet

HILDY: Nasıl?

BOB: ben pek kimseye güvenmem

HILDY: Nasıl?

BOB: bozuk plak gibisin

HILDY: SCV

BOB: hayat işte

HILDY: Biraz daha açık konuşur musun?

BOB: insanlar geçmişte pek de yardımına koşmadı.
bugünlerde ise hayal kırıklığından uzak durmaya çalışıyorum

HILDY: Nasıl?

BOB: en bariz şekilde

HILDY: Nedir o?

BOB: kimseye & hiçbir şeye inanma. bunu bi tişörte de
bastıracağım

HILDY: Eminim çılgınlar gibi satar.

HILDY: Bana güveniyor musun?

BOB: daha sonra sor

HILDY: Teşekkür ederim.

BOB: iğneleyici olmana gerek yok

HILDY: Değilim. Birine bir şeyler anlatmak korkutucu.

Olabildiğince şeyi paylaşmak için beni seçmenden etkilendim.

BOB: ben seçmedim Jeff seçti

HILDY: Ortaya yem atıyorsun ve sonra kıvırıyorsun. Önce güzel bir şey söyleyip sonra ansızın darbe vuruyorsun.

BOB: söylemekten nefret ediyorum ama haklısın. üzgünüm. bu durumu tuhaf biçimde utanç verici buluyorum

HILDY: Sen? Utanç verici?

HILDY: Kızardın mı?

BOB: ben kızarmam

HILDY: Kesin kızardın.

BOB: bunun bi *biz cümlesi olması gerekiyordu. foyan ortaya çıkmış gibi mi hissediyosun?

HILDY: Evet. Ama ben zaten hep öyle hissederim.

BOB: hep?

HILDY: çoğu zaman.

BOB: yani bu genelde olduğundan daha az mı daha fazla mı?

HILDY: Daha fazla. Ve gittikçe kötüleşiyor.

BOB: kızarıyo musun?

HILDY: Evet. Ne olmuş yani.

BOB: sıra sende. bi başka *biz cümlesi

HILDY: İkimiz de deşifre olmuş gibi hissediyoruz

BOB: söylendi

HILDY: Bitirmedim ama. "İkimiz de deşifre olmuş gibi hissediyoruz... ama bu hoşumuza gidiyor."

BOB: doğru

HILDY: Şimdi kızardın mı?

BOB: hayır

HILDY: Gerçekten mi?

BOB: kızarsam da sana söylemezdim

HILDY: İşte yine bir maskülen hareket.

BOB: hoşuna gidiyo sanıyodum

HILDY: Bazen.

BOB: genelde olduğundan daha az mı daha fazla mı?

HILDY: Daha az.

BOB: gerçekten mi?

HILDY: Evet. Bana feminen yanlarını göstermeni seviyorum. Hiç kimseye açmadığın yönlerini bana açmanı seviyorum.

HILDY: Eyvah. Neden cevap vermiyorsun? Yine çizgiyi mi aştım?

BOB: hayır

HILDY: O zaman neden cevap vermedin?

BOB: canım istemedi. durabilir miyiz?

HILDY: Olmaz. Her birimizin birer cümlesi daha var. Hadi ama. Söz veriyorum maskülen yanına dil uzatan herhangi bir yorumda bulunmayacağım.

BOB: uuu, daha önce bana hiç dil uzatılmamıştı. bu tür süslü püslü lafları sevdiğin çok belli

HILDY: Evet... ama sadece münasip kullandığımda.

BOB: o kelime müsait bi kere ben bile biliyorum

HILDY: Hayır, aslında münasip de aynı anlama gelir. (Sadece seninle uğraşmak için kullandım.)

BOB: tebrikler! işe yaradı

HILDY: Sorudan saptık. Bir *biz cümlesine daha ihtiyacımız var.

BOB: geçen ilk ben kurdum

HILDY: Hayır. Onu sen kurmadın. Ben kurdum.

BOB: hayır ben

HILDY: Hayır.

BOB: OK tamam biz ikimiz de bu sanal ortamda diğerinin haksız olduğunu hissediyoruz

HILDY: HA HA. Zekice.

BOB: sıra sende

HILDY: Biz ikimiz de bu yerde ilginç bir şekilde mutlu hissediyoruz.

BOB: ciddi misin. *ilginç bi şekilde

HILDY: Bu kötü bir şey değil. Ben sürprizleri severim.
Kesinlikle sıkıcı biri değilsin.

BOB: beni o kadar uzun süredir tanımiyorsun. benim en büyük sürprizim aslında sıkıcı biri olduğum olabilir

HILDY: Bu sebeple ben de durum hâlâ böyleyken durmamız gerektiğini düşünüyorum.

BOB: yani

HILDY: Bence sohbeti bitirmeliyiz.

BOB: ben istediğimde durmadık ama şimdi durmak mı istiyosun?!?

HILDY: Evet. Ben de sıkıcılaşmak istemiyorum. Yarın aynı saatte konuşalım.

BOB: betty?

BOB: betty?

BOB: oooooof

BÖLÜM

11

Hildy tiyatro dersine geç kalmıştı. Her seferinde zamanında yetişebildiği tek şey bu dersti; babası geç gelenleri ağaç ya da sokak lambası gibi rollere sokması ile ünlüydü ama Hildy biyoloji dersinden sonra hayallere dalmış ve zaman kavramını yitirmişti. (Bob'un, aldığı berbat biyoloji notuyla ilgili esprisi. Bu onun aklını dağıtan nokta olmuştu.)

Odaya 16:06'da girdi. Herkes girene bakmak için arkasını döndüğünde sandalye gıcırtiları odayı doldurdu. Birkaç insan alkışladı. Duff Shankel gösterişle ördüğü atkısından bakışlarını kaldırdı ve "Vay, teşrif ettiniz ha Hildy! Biz de tam malzeme odasının kapısını kırmak üzereydik."

Bu bir şakaydı. Geçen yıl oynadıkları *Grease*'in kapanış gecesinde Evan ve Hildy, yanlarında telefonları yokken, yanlışlıkla kendilerini malzeme odasına kilitlemişlerdi. Üç saat boyunca onları kimse bulamamıştı. Hildy'nin üzerinde hâlâ Sandy'nin seksi straplez bluzu olmasına ve onu istediğini apaçık (özellikle de *Aah! Aah! Aah!* kısmında) belli etmiş olmasına rağmen, Evan onunla takılmayı reddetmişti.

Aşağılık herif.

"Merak etme. Önce kapıyı çalacaktık." Bunu söyleyen Sam Ar-

mstrong'du ve Hildy'nin bildiği kadarıyla onun da en az kendinin-, ki kadar üzücü bir hikâyesi vardı.

"Siz gençler çok eğlencelisiniz. Gerçekten. Geleceğin kome-di dehaları." Hildy her birine bir beşlik gönderdi ve Evan'ın hiç de umurunda olmadığını fark etti. Bob oradaki vakitlerini *Yirmi Soru* oynayarak geçirdiklerini öğrense gülmekten kırılırdı.

"Babanın da biriyle malzeme odasına tıkulmuş olma ihtimali var mı acaba?"

Duff'ın söylediğini anlaması biraz uzun sürdü.

Odaya baktı. Antika müzik çalardan yayılan ortam müziği yoktu. Renk kodlu replik desteleri yoktu. Tahtaya özenle yazılmış rekabetçi bir alıntı yoktu.

Babası orada değildi.

"Acayip komiksin Duff." Sesini enerjik tutmaya çalıştı ama içi erimişti âdeta. Bay Sangster tiyatro kulübüne asla gecikmezdi. İnsanların olanları anlamasının fazla uzun sürmeyeceğini fark etti Hildy. Herkes yakında konuşmaya başlayacaktı. Kızgın bile hisse demedi. Bir başkasının olayı olsa kendi de konuşurdu.

Max ve Xiu'nun oturduğu armut koltuklara yöneldi.

"Nerede?" diye sordu, Max'i iterek kendine oturabileceği kadar yer açtı.

Max gözlerini kapatmış, Hildy'nin ona Noel'de hediye ettiği kabartmalı rubik küpü çözmeye çalışıyordu. "Nereden bileyim? Ben yalnızca Gregorenko'nun hayatını anlatan oyundaki mızrak tutuculardan biriyim."

"Xiu?"

Xiu başını telefonundan kaldırmadı.

"Sana kızgın," dedi Max, hâlâ elindekini çevirirken. "Benim suçum değil. Beni ağzımı sıkı tutmam konusunda uyarman gerekiyordu."

Hildy, "Kızgın mı? Ne konuda?" diye sordu. Tam bu sırada anonslar devreye girdi ve herkes sessizleşti. Okul sekreteri Bayan Walsh, tizleri yüksek pürüzlü sesiyle mesajı okudu. "Son sınıf

tiyatro kulübü üyelerinin dikkatine, elinde olmayan bazı sebeplerle Bay Sangster kış dönemi sahnesinde yönetmen olarak yer almayacaktır. Geç bildiri nedeniyle özürlerini iletmektedir. Yeni yönetmenlik pozisyonu için aday arayışındadır. O zamana dek tiyatro kulübü etkinlikleri askıya alınmıştır.”

Herkes Hildy’ye döndü.

“Bana bakmayın,” dedi, ancak babasının elinde olmadığını iddia ettiği o sebeplerin neler olduğuna dair çok net bazı fikirleri vardı. Herkes eşyalarını toplamaya ve dağılmaya başladı.

Max gözlerini açtı. “Sence neler oldu... ya da bunu sormalı mıyım?”

Hildy parmaklarını iyice açtı ve başını salladı. Sözcükleri söyleyememişti. Max ona sarıldı.

Xiu, “Sanki tozlu bir sınıfta bir avuç inekle kocaman bir öğleden sonramı geçirmekten başka yapacak işim yokmuş gibi!” dedi. “Siz Sangsterlar çok düşüncesizsiniz.”

Hildy çıkıştı. “Biz Sangsterlar öyle mi? Ben ne yaptım?”

Max araya girdi. “Bu meseleyi kavga ederek çözenize izin ve receğim çocuklar. Saç baş yolma evresini geçtiğinizde beni ararsınız.” Akıl küpünü aldı ve Duff’la laflamaya gitti.

Xiu hışımila odadan çıktı. Hildy bir saniyeliğine durakladıysa da peşinden gitti.

“Neler oluyor? Söyle bana.”

“Hiçbir şey.” Xiu’nun kısa sivri topuklarının tık-tık sesleri koridorda yankılanıyordu.

“Yalancı.”

“Yalancı değilim ben.”

“Öylesin.”

“Yalan söylemiyorum. Hiçbir şey, senin bana söylemediğin o hiçbir şeyi ifade ediyor. Max’le Bob hakkında uzun uzun sohbetler, peki ya ben? Tamamen aradan çıkarılmış biriyim, sanki Iris ya da başka herhangi biriymişim gibi. Seni neden bırakıp gittiğine şaşmamalı.”

Xiu istediğinde zalim olabilirdi. Hildy'ninse şu an buna ihtiyacı yoktu. Xiu'yu kolundan kavradı. Xiu durdu ama bakışlarını onun üzerine dikmişti.

"Tamam. Özür dilerim. Bak. Seni incitmek ya da dışlamak istemedim. Ben bir ödleğim. Hepsi bu. Onu görmemem gerektiğini söylemeni istemedim. Gerçek bu."

Xiu solgun pembe renkte bir Jackie Kennedy kepi takmıştı. Cevap vermediğinde Hildy kepi parmağıyla geriye itti.

"Ee. Olanları duymak istiyor musun yoksa somurtmaya devam mı edeceksin?"

Hildy parmağıyla hafifçe kulağına dokundu ve Xiu eliyle ona karşı koydu, sonunda, "Ben çikolata almak için Freak Lunchbox'a gideceğim. İstersen bana eşlik edebilirsin," dedi.

Hildy, Xiu'nun arkasından bir yüz hareketi yaptı, sonra kendini gülümserken buldu. Şeftalinin yalnızca küçük bir kısmı bozulmuştu. Hildy'nin yaşamının geri kalanı hâlâ normal sayılırdı.

Sarıp sarmalandılar ve dışarı çıktılar.

Hildy, Bob hakkında konuşmaya başlamadan önce, Xiu'nın Bebek Surat James hakkında anlatacaklarını dinlemek zorunda kaldı. BSJ belli ki biraz kaprisli biriydi ama harika kokuyordu ve çok iyi öpüşüyordu. Hildy, Xiu'nun birkaç blok boyunca ondan bahsetmesini dinledi, ardından konuyu Bob'a getirdi.

"Konuşmayı seviyor."

"Ne?" Xiu caddenin ortasında durdu. "Seni son görüşünden bu yana imana mı gelmiş? Onu huysuz ve iletişim kuramayan biri olarak canlandırmıştım."

"Doğru kelime haşın olacak sanırım." Hildy güldü.

"Aa, tabii... kelimenin seksi bir alt metni var. Sanırım bunu hatırladım. Ama aniden dürüst ve bağışlayıcı ve acayip duygusal biri mi oldu?"

Hildy yeniden güldü. "Şey. Hayır. Pek sayılmaz, ama konuşuyor. En azından mesaj atıyor. Hatta bana biriyle konuşmayı öğlediğini çünkü artık buna pek şans bulamadığını söyledi."

“Belli ki kendini âşık olabileceği bir kadına saklıyor.”

“Ben de öyle düşünmek istiyorum.”

“Şey.” Xiu abartılı bir şekilde omuz silkti. “Düşündüğüm kadar kötü biri olmayabilir. Mesela ben de BSJ’yi ilk gördüğümde onun...”

Ve yine başlamıştı işte. Sorun yoktu. Xiu’nun erkeklerden konuşması Hildy’yi kendi problemlerinden uzaklaştırıyordu. Bu sürede o da bazı şeyleri yeniden düşündü.

Daha yalnızca 25. sorudalardı. On bir soru daha vardı. Ve sorular şimdiden acıklı hale gelmişti. Bu onun lafıydı. Bir başka Bobvari olmayan kelime. Bu bir espri miydi? Yoksa bu sözcükler utangaçlığını gizlemek için kullandığı bir çeşit kamuflaj mıydı? Utangaçlık? Bob gerçekten de utangaç biri olabilir miydi? Buna gülerdi işte ama sessiz bir şekilde.

Gece boyunca acıklı sorular, yanı başında ona sorular soran Bob, sonra Bob’un elleri ve dudaklarıyla dolu rüyalar gördü. Ona hemen şimdi evet demek ne kadar kolay olacaktı.

Ama hayır.

Bunu yapmayacaktı.

Onu yeniden görmeye hazır değildi. Babası, müdürü ya da o an için aynı evde yaşadığı bir yabancı değil de, eski tiyatro hocası olarak Bay Sangster, eskiden birçok aktörün bilinmeyen bir kalabalığın önünde sahne almayı bir insanla birebir iletişim kurmaktan daha kolay bulduğundan, mesafeden hoşnut olduklarından bahsedirdi.

Hildy de mesafeden hoşnuttu.

Freak Lunchbox’a vardılar ve Xiu yalnızca sakız çiğnemek istediğine karar verdi. Yeni bir aşkın filizlendiği her seferinde yemek yemeyi bırakırdı. Hildy ise yola çikolatayla devam ederdi. Grand Parade’de boş bir bank buldular ve paralel olarak oturdular.

“James mandolin de çalıyor.”

“Bob annesiyle epey yakın olmalı. Pek detay vermemekle birlikte ondan çok fazla bahsediyor. Annesine ne oldu acaba... belki çekip gitmiştir ya da çekip giden odur, bilmiyorum... Acaba öldü mü? Ya da hapiste mi? Sormaktan korkuyorum denebilir.”

“James bir yıl boyunca üniversiteye devam etmiş ama sonra müziğinin onun için, yaşlı beyaz insanların yazdığı bir yığın tozlu kitabı okumaktan daha önemli olduğuna karar vermiş. Epey ileri görüşlü bir tip, halbuki çalışmalarının çoğu klasik yetmişler rock parçaları.”

“Ondan resmen hayranlıkla bahsetti. Ona ‘güzel’ dedi. Annesi-ni seven bir erkek. Bunun iyiye işaret olduğunu söylerler.”

“Bana şarkı söylememi teklif etti. ‘Ben mi?’ dedim. Ve şey dedi, ‘Bu kadar şaşırma. Güzel bir sesin var. Dumanlı bir yanı var.’ Ona sesimin alerjiden dolayı böyle olduğunu söyleyemedim tabii.”

“Bob ‘foyası ortaya çıkıyormuş’ gibi hissettiğini söyledi. *Foyası ortaya çıkmak*. Halbuki ondan, ona kimsenin dokunamayacağını söylemesini falan beklersin.”

Üşümeye başlayana kadar böyle devam ettiler. Zaten gitme vakti de gelmişti. Xiu’nun buluşması vardı. Hildy’nin ise İngilizce dersi için yazdığı makaleyi gözden geçirmesi gerekiyordu çünkü hayatındaki her şey gibi bu da tepetaklak olmuştu.

Spring Garden yolundan yürümeye devam ederlerken Hildy’nin telefonu öttü.

Bob’dan yeni bir Facebook mesajı gelmişti.

BOB: 26. soru için biraz hazırlık yapman gerekebilir dolayısıyla şimdiden gönderiyorum. “Şu cümleyi tamamlayın: Keşke’yi paylaşabileceğim biri olsaydı.” boşluğu doldur. Kong bu soruya cevap vermek için sonsuza kadar düşünebilceğini söyledi.

BOB: bu arada bu akşam kaçta konuşuyoruz?

HILDY: ??

BOB: tamamdır

Yalnızca iki saat vardı.

Hildy, Xiu'yu otobüs durağına bıraktı ve eve yürüdü. Stratejisini planlaması gerekiyordu. Tam yedide, hazır olduğunu düşündüğü anda, bilgisayarı öttü.

SORU 26

BOB: ee, cevabın nedir? keşke'yi paylaşabileceğim biri olsaydı.

HILDY: Cevabıma odaklanmalıyım. Cümledeki "biri" yüzünden kafam dağıldı.

BOB: Keşke'yi paylaşabileceğim biri olsaydı...

HILDY: Patates kızartmamı.

BOB: bu benim verceğim türde bi cevap

HILDY: Çok rahatsız edici, değil mi?

BOB: sadece sen yaptığında

HILDY: Söyleyeceğim herhangi bir dürüst cevap seni eğlendirebilir.

BOB: o zaman bunu şimdiden ortaya koyuyosun?

HILDY: evet. klasik savunma mekanizması.

BOB: OK. söz dalga geçmicem

HILDY: Cevabım şu: Keşke gerçek cevaplarımı paylaşabileceğim biri olsaydı.

BOB: yine mi yapıyorsunuz?

HILDY: Hayır. Gerçek bu. Bunu isterdim. Dürüst olabileceğim birini. Senin cevabın ne?

BOB: benzer bi şey

HILDY: Neye benzer bir şey?

BOB: senin cevabına. keşke yanında ben olabileceğim biriyle olabilseydim

HILDY: Sen olabileceğin?

BOB: evet işte

HILDY: Evet. Ben de onu kastettim.

BOB: sence böyle birini nerden bulabilirim?

HILDY: Bilmiyorsun değil mi? Biliyor musun?

BOB: hayır

BOB:

HILDY: Her ikimiz de aynı şeyi aradığımıza göre belki de birlikte aramalıyız.

BOB: şu anda yaptığımız da bu değil mi?

HILDY: İyi noktaya değindin. Sıradaki soru.

SORU 27

BOB: Of hadi ama

HILDY: Ne oldu?

BOB: aptal soru. "Eğer partnerinizle yakın arkadaş olsanız onun neyi bilmesinin önemli olduğunu düşünürdünüz." buna cevap vermek zorunda mıyız yani? sen zaten benimle ilgili tüm önemli şeyleri biliyosun

HILDY: Ne gibi?

BOB: yalnız yaşadığımı. geçmişten konuşmayı sevmediğimi. bi şeyleri kendime saklamayı sevdiğimi.

HILDY: Bunların hiçbirini bilmiyordum ben!

BOB: e o zaman dinlemiyomuşsun

HILDY: Dinledim. Ailenle yaşamadığını anlamıştım ama yalnız yaşadığını bilmiyordum. Ve geçmişinden konuşmayı aslında sevdiğine dair bir izlenime kapılmıştım. Yani belki tam olarak <3 <3 <3 değil ama böyle şeylerden konuşmayı ne kadar özlediğinden bahsetmiştin. Ve annenden bahsetmeyi sevdiğini düşünmüştüm. Onunla ilgili çok hoş şeyler söyledin.

BOB: ben sorulara cevap verdim. zevk aldığımı anlamına gelmiyo

HILDY: Zevk aldın demedim. Ama acı tatlı? Böyle olmadı mı? Yoğun duygusal konulardan konuşmak çoğunlukla

hüznü ve mutluluğu beraberinde barındırır.

BOB: bilemem. bu emo işlerini anlayamayacak kadar
*erkeksi biriyimdir

HILDY: Yalancı.

BOB: bana yalancı demen hoş değil

HILDY: Pardon.

BOB: normalde seninle uğraşırdım ama nezle oldum &
zaten benim bu yönümü seviyosun bence. erkeksiliğimi yani

HILDY: Sadece bazen. Bunu zaten açıklamamış mıydım?
Çoğu zaman rahatsız edici olabiliyor.

BOB: dikkat et. tehdit edildiğimde tam bir pislik olabilirim

HILDY: Bilmediğim bir başka şey! (Tabii hergelenin teki
olabildiğini biliyordum.)

BOB: HA HA senin bu konuşmaların beni kırıp geçiriyor

HILDY: AHAHAHA

BOB: HAHAAHAHAHAA

HILDY: Üstü kapalı olsa da küfrettiğimde kendimi
dejenere olmuş gibi hissediyorum. Omzumun üstünden
gizlice annemin, anasınıfı öğretmenimin ve/veya tanrının
beni duyup duymadığına bakıyorum.

BOB: yakalasalar sana ne yaparlardı?

HILDY: En ufak fikrim yok.

HILDY: On sekiz yaşıma kadar kınanmama neden olacak
hiçbir şey yapmadım desem?

BOB: bunu düzeltebilirim

HILDY: Bunu teklif eden ilk insan değilsin.

BOB: kim teklif etti? Evan mı?

HILDY: O kadar yanılıyorsun ki tahmin bile edemezsin.

BOB: o zaman kim?

HILDY: Çeşitli zamanlarda herkes. Daha doğrusu, Evan dışında herkes. Max, Xiu, Iris, hatta ağabeyim Alec. (Tabii onun teklifleri genelde kaçak eşyalarını eve gizlice sokmasına ya da evden dışarı çıkarmasına yardım etmeye zorlamak şeklinde oluyordu. Aslında onun saçmalıklarına dahil olmamı istemezdi.)

BOB: peki neden hiç başkaldırmadın?

HILDY: Çünkü ben iyi kızların bayrak taşıyıcısıyım. Üniformamdan anlarsın diye düşünmüştüm.

BOB: sen mi? gerçekten mi?

HILDY: Hahaha. Bu arada, geçmişi nasıl silebilirim, biliyor musun? Annemin kullandığım kötü kelimeleri görmesini hiç istemem...

BOB: nasıl silindiğini biliyorum ama sana söylemem. biraz da karanlık taraflarını ortaya çıkar bakalım

HILDY: Kötü kelimeler kullanmak. Bu mu karanlık taraf?

BOB: yavaş yavaş, ufak adımlarla

BOB: bu arada neden soruya cevap vermiyosun?

HILDY: Soru? Ne sorusu?

BOB: sorudan kaçmak için kadıncıl cilveler yaptığından şüpheleniyorum

HILDY: Doğrusu *kadınısı olacak...

BOB: yine başladın işte. her zaman beni sorulan geçiştirmekle suçluyosun ama sende suçlusun

HILDY: *Sen de... (Bunu çok yapıyorsun. Dahî anlamındaki "de" ayrı yazılır, aitlik bildiren "-de" birleşik.)

BOB: SCV

BOB: dökül

HILDY: Bana biraz zaman ver! Tanrım. Soruya tekrar dönmem gerekti ve sonra da "eğer iyi arkadaşlar olsaydık" kısmına biraz takıldım.

BOB: yine saçma sapan bahaneler

HILDY: Hayır. Ciddiyim. Bunu yapma sebebimiz bu mu?

BOB: ben para için yapıyorum. sen de cevapları borçlu olduğun için

HILDY: Yaa. Tamam o zaman.

BOB: başka bahanen var mı?

HILDY: Hayır. Senin?

BOB: hayır o zaman scv

HILDY: Köpeklerden hiç ama hiç hoşlanmadığımı, çok çabuk yandığımı ve açken çılgına döndüğüm için düzenli olarak beslenmem gerektiğini bilmeni isterdim.

BOB: & başka?

HILDY: Başka bir şey daha olduğunu nereden biliyorsun?

BOB: facebook postlarını kurcalıyorum

HILDY: Tüm sırlarım sosyal medyada savunmasız bir şekilde duruyor. Ne utanç verici...

BOB: evvet hepsini biliyorum

HILDY: O zaman neden soruyorsun?

BOB: araştırma yaptığım için para almıyorum. tabii ergenlik çağına girişini görmek hoşuma gitti. Tanrım seneler sürmüştü. bu arada o başlıklı diş tellerini hâlâ takıyo musun?

HILDY: Birkaç sene önce bıraktım. Pluton'dan aldığım sinyaller sınıf arkadaşlarımın hormonal düzenini bozdu. Öyle ki favorilerini uzatmaya ve koridorlarda öpüşmeye başladılar.

BOB: kötü olmuş. başlık sana yakışıyormuş

HILDY: Bir gün senin gerçek Facebook profilini bulacağım ve tüm bunların hiçbirisi o kadar da komik olmayacak.

BOB: başarılılar

HILDY: Gelelim diğer şeye...

BOB: neymiş?

HILDY: Ben düşündüğüm gibi çıtkırlıdım biri değilim. Aslında epey sertimdir.

BOB: asla çıtkırlıdım olduğunu düşünmedim. Truva atısını sen. o kadar da zararlı görünmüyorsun ama içinde lanet bir ordu barındırıyorsun

HILDY: Sen Truva Atı'nı nereden biliyorsun? Onu da mı resimlere bakarak öğrendin?

BOB: hayır. bi çizgi filmde gördüm & anında aklıma sen geldin

HILDY: Hahaha

BOB: cidden

HILDY: Pekâlâ, ben senin hakkında neleri bilmeliyim?
Yalnız yaşadığın ve bebekleri seviyor olman (!!!!!!!)
dışındaki şeyler olsun.

BOB: hey! ünlem işaretlerini dikkatli kullan. binlerinin
gözünü çıkarabilir

HILDY: Hiç kulaklarının arkasına biraz bebek kokusu
sürmeyi düşündün mü? Dünyanın. En iyi. Parfümü.

BOB: Axe'tan daha mı iyi?

HILDY: Neden kendine bir şişe alıp denemiyorsun?

BOB: gerek yok

HILDY: Kendi bildiğini okumada üstüne yok.

BOB: bu bir sorun mu?

HILDY: Öyle bir şey mi dedim?

BOB: ses tonunla alakalı

HILDY: *Vurgumla mı? Bu kadar hassas olduğuna dair
hiçbir fikrim yoktu. "Kendi bildiğini okumada üstüne yok
 " Böyle daha mı iyi?

BOB: evet

HILDY: Peki. Yalnız yaşadığını, bebekleri sevdiğini ve
surat ifadelerine karşı derin bir psikolojik bağımlılığın
olduğunu biliyorum. Başka bir şey var mı?

BOB: kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var. pişmiş
havuçtan ve pijamadan nefret ederim. eşyalarımın ait
oldukları yerde durmasını severim

HILDY: Buna senin *kızlar da dahil mi?

BOB: beni her zaman bir domuzmuşum gibi göstermeye çalışıyosun. hayır benim kızlar dahil değil

HILDY: Nasıl kızlardan hoşlanırsın?

BOB: doğal

HILDY: *au naturel* mi yani?

BOB: fransızca mı?

HILDY: Evet. Çıplak demek.

BOB: ??!?!?!?!?!?

HILDY: Uups. Uygunsuz mu oldu?

BOB: hayır hiç de değil! çıplak fransız kızlar hoşuma gider

HILDY: İyi de doğaldan kastın da bu değil miydi?

BOB: hayır ama şimdi düşününce...

HILDY: Sen ne kastetmiştin ki?

BOB: kendi gibi davranan kızlardan hoşlanırım. yine doğal ama kıyafeti üzerinde olan. yapmacık kızlardan hoşlanmam

HILDY: Bu neden bana kendimi rahatsız hissettiriyor?

BOB: çünkü 417 numaralı odadaki tavırlarını hatırladığın için?

HILDY: Belki de.

BOB: 417'den DEFOLUP GİTTİĞİNDE senden daha da fazla etkilenmişim

HILDY: Eminim öyledir. Benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun.

BOB: hayır ondan değildi. nihayet normal davranmaya başlamıştın da o yüzden

HILDY: Birine bir şey fırlatmak sence normal mi?

BOB: evet. en azından o an öyleydi. Kong'u bana fırlattın çünkü canın öyle yapmak istedi. kendine uyacağını düşündüğün aptal bir hareket falan değildi

HILDY: Yanılıyorsun. Kong'u sana fırlattım çünkü kendime engel olamadım.

BOB: bunu diyorum. doğal. daha fazla kendine engel olamadığın şeyler yapmalısın. seni öldürmez & 417'deki kızı acılarından bi nebze uzaklaştırır

HILDY: Gerçekten de sana bir şeyler fırlatan bi insandan mı hoşlanıyorsun?

BOB: ne diyebilirim ki? erkekler her zaman annelerine düşkün olurlar

HILDY: Seni istismar mı etti?

BOB: HAYIR. aman tanrım sen gerçekten de tam bi güneylisin. sanki bi şeyler fırlatmak istismar sayılıyor. biraz hizaya gelmeniz lazım

BOB: & ayrıca belki zaman zaman bana bi şeyler fırlatmış olabilir ama senden daha fazla zevk alarak yapardı bunu

HILDY: Bunu çok iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun.

BOB: hayattan zevk alman lazım. hepsi bu

HILDY: Hayattan zevk alıyor musun?

BOB: bazı kısımlarından

HILDY: Hangi kısımlarından?

BOB: sana bahsettiğim kısımlarından. çizim yapmak davul çalmak uyumak

HILDY: Kızlar?

BOB: sende cinsel hayatıma kafayı takmışsın

HILDY: *sen de

BOB: güzel düzeltme & lütfen artık şu imla işini keser misin

HILDY: Hayır. Elimde değil. Hem seni öldürmez.

BOB: ha

HILDY: Hayatın hangi kısımlarından zevk almıyorsun?

BOB: sayamayacağım kadar çok şey var

HILDY: O zaman ilk beşini say yalnızca.

BOB: piç kuruları çamur elektro-müzik ıslak marul

HILDY: Dört oldu

BOB: Sayamıyor musun?

HILDY: "ıslak" da "marul"la birlikte.

BOB: hmm. doğru

HILDY: Ee? Devam et.

BOB: 5: bi şeyi yapacağını söyleyip yapmayan insanlar. pardon. bunu ilk sıraya koyalım. gerçekten nefret ediyorum

HILDY: Kimse bundan hoşlanmaz.

BOB: halbuki biçok insan piç kurularından ıslak maruldan ve elektro müzikten hoşlanır di mi?

HILDY: kısmen doğru. Ben elektro müziği severim (ideal dozda) ama p** kuruları ya da ıslak marula pek düşün sayılmam.

BOB: is**k marul demek istedin herhalde? kullandığın dili biraz saldırgan buluyorum

HILDY: Elektro müzikten daha mı az daha mı çok?

BOB: daha az ama nerdeyse aynı derecede. neyse sıra sende. sen hayatın hangi kısımlarından zevk alırsın?

HILDY: Sayamayacağım kadar çok şey var.

BOB: sana inanmıyorum ya neyse. bana ilk beşini söyle

HILDY: Okumak. Yazmak. Latte içmek. Koyun derisi terlikler, özellikle de ateşte hafifçe ısınmışsa. Saçlarımı örmek.

BOB: nelerden zevk almazsın?

HILDY: Elektro müziği çıkarırsak seninkilerle aynı.

BOB: sana daha kaç kez kopyalamak yok dicem. başka şeyler say

HILDY: Patlıcan. Egzersiz yapmak. Kaşlarımı almak, her ne kadar alnımda dev bir tırtıl geziniyormuş gibi görünmekten kaçınmak için aynı acıyı çekiyor olsam da.

BOB: onun yerine iki küçük tırtılı tercih ediyosun

HILDY: Haha

BOB: başka nelerden hoşlanmıyorsun

HILDY: Biyoloji. O konuda haklıydın. Kafam fen bilimlerine basmıyor, her ne kadar sen bunun kadın olmamla hiçbir alakası olmadığını söyleyecek olsan da (Bunu bir Barbie'nin matematiği anlamaması muhabbetine döndürmek istemiyorum) ve gey erkeklerin de bir bebeğin babası OLABİLECEĞİNİ biliyorum.

BOB: ama sana bunu ben öğrettim

HILDY: Nasıl öğrendiğimin önemi yok, biliyorum sonuçta.

BOB: hadi ama 1 tane daha söyle...

HILDY: Ebeveynlerimin kavga etmesi. Nefret ediyorum bundan. Eğer bunu bir an evvel bırakmazlarsa sonunda iskelete döneceğim. Seslerini yükseltmediklerinde bile –ki tabii ki yükseltmiyorlar, sonuçta ebeveyn onlar ve korumaları gereken bir imajları var– fark etmiyor. Yalnızca başka bir odada tartışıklarını duymak bile kusma isteği uyandırıyor. Hani uzun süre su altında kaldığında boğazın yanar ya? İşte ben de evdeyken sürekli böyle hissediyorum. Sanki çok uzun süre boyunca nefesimi tutmuşum gibi

BOB: benimkiler asla kavga etmezdi

#BirBabanOlmamasınınFaydaları

HILDY: Hayata daima pozitif yanından mı bakıyorsun?

BOB: deniyorum

HILDY: Benimkiler de kavga etmezlerdi ama artık sanki onları çıldırtan bir ilacın etkisi altında gibiler. Evlilik haptı ya da öyle bir şeyin.

BOB: sana bazı kurtuluş çareleri önerebilirim

HILDY: Neye dayanarak? Seninkilerin hiç kavga etmediğini söylemedin mi?

BOB: evet ama annem diğer herkesle kavga ederdi o yüzden bazı püf noktalarım var. kafanın üstüne yastık kapamayı denedin mi?

HILDY: Evet.

BOB: uzun duş

HILDY: Evet. Cildim kupkuru oluyor.

BOB: yürüyüşe çıkmak

HILDY: Hayır. Sana söylemiştim. Egzersizden hoşlanmıyorum.

BOB: sizinkilerin kavgasını duymaktan daha mı kötü

HILDY: Daha kötü değil ama zaten çok tembel bir insanım o yüzden pek fark etmez. Sürekli tartışmalarını dinliyorum VE kendimi koşuya falan çıkmadığım için suçlu hissediyorum. Önerilerin pek yardımcı olmuyor.

BOB: üzgünüm elimden gelen bunlar

HILDY: Senlik bir durum yok. Hiçbir şey fayda etmiyor. Aslında yüksek sesle kavgı ettiklerini duymuyorken bile, kafamda devam ediyorlar zaten.

BOB: ben de yaşadım. berbat bi şey

HILDY: Aslında yanıldım. Bir şey işe yarayabilir.

BOB: ne?

HILDY: Seninle konuşurken onları düşünmüyorum.

BOB: bir kaşıntıyı unutmak için kendine vurmak gibi

HILDY: Sanırım öyle.

BOB: bana istediğin zaman kafa atabilirsin

HILDY: Bu, hayatım boyunca bana söylenmiş en tuhaf şey.

BOB: iyi bi şey söylediğine inanmak istiyorum

HILDY: Ben de senin bana söylediğin şeyle ilgili aynı şeyi düşünüyorum.

BOB: düşünüyorsun di mi

HILDY: Evet.

BOB: sorudan biraz saptık sanki

HILDY: Bunu son zamanlarda çok fazla yapıyoruz. Soru neydi unuttum bile.

BOB: arkadaşlıkla ilgili bi şeydi

HILDY: Cevap verdik mi

BOB: vermemiz gerek

HILDY: Bu senin hükmün mü, sayın hâkim?

BOB: hakim demen neredeyse küfretmen kadar komik

HILDY: Düşündüğün kadar burnu havada biri değilim. Hâkim ne demek biliyorum.

BOB: çünkü okul müzikalinde oynadın di mi?

HILDY: HAHA. Yakalandım, senin deyiminle. Sana bir sorum var.

BOB: Buyurunuz, sizin deyinimle

HILDY: Virgülü güzel kullandın.

BOB: soru ne

HILDY: Buluşmak ister misin?

BOB: ne zaman?

HILDY: Önce soruya cevap ver.

BOB: OK ne zaman?

HILDY: Yarın?

BOB: OK nerede?

HILDY: Bilmiyorum. Konuşabileceğimiz ve
tıkınabileceğimiz bir yerde. (Ailedeki gerginliğin
avantajları: Kalori hesabına ihtiyacım yok.
Tıkınacak yerim var.)

BOB: o paltonun faydaları: kimse anlayamaz.

HILDY: #SatınAlmaSebeğim

BOB: kuzeyle agricola ya da bloomfield ya da adı her neyse
oranın kesiştiği yerde yeni bir mekan var. belki kasede
kahve de veriyorlardır

HILDY: Köprüye yakın mı? Siyah vitrinli ve sarı kapılı yer
mi?

BOB: evet. adını bilmiyorum

HILDY: Ben de ama olur. Denemek istiyordum zaten.
Kaçta?

BOB: 7'ye ne dersin? 8.30'da başka bir yerde olmam gerekebilir

HILDY: *başka bir yerde olmam gerekebilir. Ne kadar da gizemli...

BOB: ben gizemli bir adamım

HILDY: Kesinlikle öylesin. Eğer geç kalırsam diye numaranı verir misin?

BOB: geç kalınmasını listeme eklemeyi unutmuşum o yüzden geç kalma. nefret ederim

HILDY: Geç kalmam. Söz veriyorum. Ama ne olur ne olmaz, numaranı alabilir miyim?

BOB: böylece bana saçma sapan bahanelerle gel di mi? afedersin geç kalıyorum hamsterım üzüm yerken boğuldu sonra da büyükannem öldü bikaç saniyeye ordayım. imkanı yok

HILDY: Söz veriyorum. Saçma bahaneler yok. Sadece numaranı ver ki kendimi güvenceye alayım.

BOB: üzgünüm veremem. telefonum yok

HILDY: Ciddi misin?

BOB: evet

HILDY: Nasıl yani?

BOB: hükümetin konuşmalarımı dinlemesini istemiyorum

HILDY: Şaka yapıyorsun.

BOB: evet

HILDY: O zaman numaran ne?

BOB: hükümet kısmı şakaydı. telefon konusunda şaka yapmıyodum

HILDY: Gerçekten telefonun yok mu? Neden?

BOB: hükümetin konuşmalarımı dinlemesini...

HILDY: Oooff. Yine konuyu geçiştiriyorsun.

BOB: çok can sıkıcı olmalııııııııııı!! hiçbi geçit yokken eski dostumuz truva atını nasıl içeri sokacaksın bakalım? saat yedide o isimsiz kafede görüşürüz

HILDY: Biliyorsun sana şimdi soracağım soruyu...

BOB: başarılar. bu arada ödevin. Soru 28 "Partnerinize onunla ilgili neyi sevdiğinizi söyleyin. çok dürüst davranın, belki de henüz tanıştığınız birine söylemeyebileceğiniz şeyleri söyleyin."

HILDY: Bu soruların çoğu neredeyse aynı.

BOB: bu farklı. bu kez çok dürüst davranmalıyım .

HILDY: Bu kısmı özellikle çok sevdin herhalde.

BOB: meydan okumalara bayılırım

HILDY: Ben de.

BOB: iyi. ilki geliyor. geç kalma

BÖLÜM

12

“Dersin nesini bu kadar komik bulduğunuzu sınıftakilerle de paylaşmak ister misiniz Bayan Sangster?” Bay Goora elindeki kitapla Hildy’nin masasına vurdu.

Hildy irkildi. *Hay aksi.* Yine aynı şeyi yapıyor olmalıydı. Gün boyunca surat ifadesini bir türlü kontrol edememişti.

“Herhalde polinomları düşünmüyorsunuzdur diye tahmin ediyorum,” dedi.

“Yaklaştınız!” dedi Xiu en iyi Mae West taklidi sesiyle. “En azından *Paul* kısmını doğru bildiniz.”

Sınıftakiler fısıldaşmaya, alkış tutmaya ve Hildy’nin fantezi dünyasıyla ilgili yer yer kaba yorumlar yapmaya başladılar.

Bay Goora, “Yeter. Yeter,” diyerek sınıfı susturdu ama elbette bu Hildy için yeterli değildi. Kafayı çocuğa takmıştı.

Bobkolik. Yüzündeki sırıtmaya yeniden Bay Goora’nın dikkatini çekmesin diye denklemleri hızlıca yazmaya başladı.

Akşam için hâlâ bir yanıt bulamamıştı.

Partnerinize onunla ilgili neyi sevdiğinizi söyleyin;

dürüst davranın

belki de henüz tanıştığınız birine söylemeyebileceğiniz şeyleri söyleyin.

Soru onu hem güldürmüştü hem de yüzünün kızarmasına ve

karnında kelebekler uçuşmasına sebep olmuştu. Babasının Gabe'i her çarşamba sabahı yaptığı gibi yüzme kulübünün çıkışından almayı unutması bile bunu mahvedemeyecekti. Yalnızca biraz üzümüştü. Biraz aklını kurcalamıştı. Fakat mahvetmemişti.

Zil çaldı. Hildy çantasını topladı ve Citadel Klasik Filmler Topuluğu'nun aylık okul sonrası buluşması için her zamanki odaya yöneldi. Xiu birer smoothie içmeleri için aklını çelmeye çalıştıysa da Hildy gösterime katılması gerektiğini hissetmişti. Geçen ayın filmini kaçırmıştı ve Duff, üyeler düzenli olarak gelmediğinde alınganlık yapıyordu.

Xiu gözlerini devirdi. "Niye umurunda ki? Nasıl olsa karanlık bir köşeye oturup Bob'u düşüneceksin."

Hildy onu başından savdı, arkasından el salladı ve kendine odanın arkalarında bir koltuk buldu. Bugünkü gösterimde *Yurttaş Kane* vardı.

Hildy oturduğu karanlık köşesinde Bob'u düşündü.

Bir yanıt bulması gerekiyordu. Bariz olan şeyleri listeden çıkardı: kolları, gözleri, yere bakışı ve ciddi bir şey söylemeden hemen önceki minik dudak hareketleri.

Daha önce ona söylemiş olduğu şeyleri deeledi: sanatsal, erkeksi, ketum, esprili. Bunlar onu tembel gösterirdi. Öylesine bir cevap vermediğini ona göstermek istiyordu. Bu onun için anlamlıydı. (Ama o kadar da anlamlı değildi. Tüm mutluluğunu bu cevaba dayandıracak kadar anlamlı değildi. Yalnızca normal, dengeli bir anlam. Tutturması zor bir hedefti.)

Bob'u gözünde canlandırdı. Söyleyecek yeni bir şey bulmaya çalıştı. Daha cümlesini toparlayamadan, neden söyleyemeyeceğine dair nedenler belirliyordu. Hâlâ bir cevabı yoktu.

Saatine baktı. Şimdiden beşi çeyrek geçiyordu. Sırt çantasını kaptı ve Duff ışıkları kapamadan çıktı. Eve yürümesi on beş dakika sürecekti. Kendine gelmesi için on beş dakika daha. Otobüs durağına yürümesi beş dakika. Belki kafeye ulaşması yirmi dakika sürerdi. Daha bir sürü vakti vardı.

Cevabını düşünebilmesi için bir sürü vakti vardı.

Eve yürürken Bob'a ne söyleyeceğini bulmuştu. Ne söylemek *zorunda olduğunu*. Sorunun “dürüst” kısmı diğer her şeyi kenara atmasına yetiyordu.

Güldü, eliyle ağzını kapadı ve ardına baktı. Havada uçuşan kartaneleri dışında hiçbir hareket olmayan sessiz bir sokakta bile utanmıştı.

Heyecanlıydı ve utanıyordu. Annesinin ona Noel'de aldığı gri kaşmir atkısını çözdü ve soğuk havanın tenine değmesine izin verdi.

Hildy yolun devamını koşarcasına yürüdü. Mucizevi bir şekilde bir konsinye satış mağazasında bulduğu, sedef düğmeleri olan yosun yeşili bluzunu giyecekti. (O bluz sayesinde bir bel oyuğu varmış gibi görünüyordu çünkü aşağı yukarı bir çubuklu dondurmaya benzediği halde bel oyuğu yoktu.) Annesinin J'adore'unu aşırmayı da düşündü ancak Bob bebek kokusu dışında herhangi bir parfüm zevkinden bahsetmemişti, o da Bob'un bu özenini makyaj olarak değerlendirip değerlendirmeyeceğinden emin olamadı. Parfümler onda her zaman nezle tesiri yapardı, zaten çok mükemmel bir şey de değildi. Üzerine sıktığı litrelerce parfümün en azından Evan üzerinde bir etki yaratmadığı apaçıktı.

Ha!

Evan Keefe.

Küçük bir buz kütesine tekme attı ve sokağa dağılışını izledi. Romantizm geçmişindeki bu büyük, koca YENİLGİ artık neredeyse gülünesi bir anıydı.

Ön bahçelerindeki kar öğleden sonra gölgeyle birlikte buzlanmaya dönmüştü. Annesinin arabası ortada yoktu ama babasının ki garaj yolundaydı. İki haftadır neredeyse ilk kez, bu ona bir tehlike alarmı gibi gelmedi. Tüm gün boyunca ailesindeki problemlerin kafasını neredeyse hiç kurcalamamış olduğunu fark etti.

Botunu arka taraftaki paspasa sildi ve mutfağa girdi. Ev sessizdi ve henüz hiçbir ışık açılmamıştı. Bu durumu biraz garip buldu.

Akşam yemeği hazırlıkları şimdiye çoktan başlamış olmalıydı. Bir şey fark edeceğinden değil. Akşam dokuzdan önce eve dönmeyecekti zaten.

Bob sekiz buçukta ne yapacaktı?

Düzeltme: Bob sekiz buçukta *belki* ne yapacaktı?

Hildy botlarını çıkardı, paltosunu mutfak sandalyesine fırlattı ve kapıdaki aynadan yansımasını izledi. Yanakları kızarmıştı ve saçlarında ufacık kar taneleri vardı. Yoksa Bob onunla uzun süre kalmak zorunda olmaktan mı korkmuştu?

Xiu, Bebek Surat James'i gözetlemeye başlamadan önce birkaç online arkadaşlık sitesinde gezinmişti ve planlarında daima bir kaçış noktası bulundururdu.

Bu da bir kaçış noktası mıydı? *Tanrım, Betty, zgnm. Gerçekten kalmak isterdim ama gitmem gerekiyor. Belki bir ara yine görüşürüz.*

Yalnızca nazik bir bahane mi yaratıyordu?

Dudaklarını ısırdı ve küçük bir kakhaha attı. Bildiği bir şey varsa, o da Bob'un nazik biri olmadığıydı.

Mutfaktan ıktı. Belli belirsiz de olsa aklında olan şey, arabası dışarıdayken ışıkların kapalı olmasından ötürü babasının koşuya çıkmış olduğu düşüncesiydi. Ancak odasına çıkmak üzere salon-
dan geçerken bir tıkrtı yerinden sıçramasına neden oldu.

"Baba, beni korkuttun. Ne yapıyorsun?"

Babası elinde ufak metal bir süzgeçle akvaryuma yaslanmıştı. Süzgecin içinde bir balık zıplıyordu. Yere sular damlıyordu.

"şu lanet balıkları yakalamaya çalışıyordum." Babası asla lanet okumazdı.

"ışıklar açıkken denesen daha kolay olmaz mıydı?"

El yordamıyla ışığı açtı.

"Bu arada balıkları neden çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Bunu satın alacak olan adam balıkları istemiyor."

"Neyi satın alacak?"

"Akvaryumu."

Hildy'nin boğazı yanmaya başlamıştı. "Akvaryumu mu satıyorsun? Gabe biliyor mu?"

"Biliyor mu?! Hah!"

"Bu da ne demek oluyor?" Hildy, Gabe oralarda olabilir miş gibi etrafına bakındı. Kahve sehпасının üzerindeki viski şişesini fark etti. Ardından babasının ifadesine, saçlarına, yere saçılmış balık yemlerine, balıklara baktı.

Hâlâ canlı olan balıklar zeminde debelenmekteydi.

"Sen sarhoş musun?"

Cevap barıydı ama hayır. Bu mümkün olamazdı. Bir kadeh şarap? Olabilirdi. Sahilde günbatımında içilen kokteyl? Olabilirdi. Bu neredeyse bir Greg ve Amy geleneği sayılırdı. Ama sarhoş olmak? Asla.

Babası yanıt vermedi.

"Ne oluyor?"

"Sana söyledim ya." Babası yere bir başka balığı fırlattı ve akvaryumda diğerlerini aramaya başladı. "Craigslis'te" şu lanet akvaryumun bir ilanını koydum ve onu hayatımdan siktir ediyorum."

"Baba!"

"Ah, *seni* mazur göreyim, Mükemmel Hanımcık."

Hildy çıplak elleriyle halıdan debelenen balıkları aldı ve yenisinden akvaryumun içine koydu.

"Hey! Sen ne bok yediğini sanıyorsun bakiyim..." Babası durduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

"Baba. Gabe nerede?"

"Bana ne!" Bunu bir şarkı mırıldanır gibi söylemişti, Max de Xiu'yu delirtmek için arada bu şekilde konuşurdu.

"Lütfen. Bunu Gabe'e yapma. Gerçekten çok üzülecek. Hem..."

"Üzülecek mi? Suratındaki ifadeyi bir görebilseydin keşke." Uzun uzun, kişner gibi güldü. "Bir de söylediği şeyleri duysaydın. Eh, ben asla öyle demezdim!"

Yine akvaryumun içinde aranmaya başladı. Hildy elindeki

* Sahibinden.com gibi ikinci el eşyaların satılabildiği ilan sitesi. -yhn

süzgeci aldı ve odanın diğer tarafına fırlattı. Babası buna da güldü.

“Nerede o?” Babasını tişörtünden kavradı ve sarstı. “Gabe nerede?”

“Pekâlâ. Dur ben sana Gabe nerede hemen söyleyeyim.” Ellerini uzaklara doğru salladı. Şimdi kendini toparlamaya çalışıyordu. “Biliyor musun, Gabriel aslında bir meleğin adıdır.”

“Baba.”

“Öyle herhangi bir melek de değil. Burada, baş melekten falan bahsediyoruz. Mary’ye –o saf, *masum* Mary’ye– adamın biri bir bebeği olacağını söylemiş. Bizim bebek İsa. İnanabiliyor musun?” Öne doğru eğildi, çenesi titriyordu.

“Soruma cevap vermiyorsun.”

“Biliyorum. Yalnızca bu ironiyi hoş karşılayacağını düşündüm.”

Omuz silkti ve dikkatini yeniden akvaryuma verdi. Elleriyle bir balığı yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. “Küçük kaygan mah-luklar.”

Hildy ona vurmak istedi. Çenesini kapamasını söylemek istedi. *Büyü artık. Olduğunu sandığım insana dönüş yeniden.*

“Hey! Biliyorum ne yapacağımı!” Parmağını havaya kaldırdı. “Suyu boşaltacağım! Hildy. Bana bir kova ve boru getir. İşte benim cici kızım.”

Elini Hildy’ye doğru *hadi, hadi* der gibi salladı.

Hildy ayaklarına baktı, nefes aldı. “Gabe nerede?”

“Niye bana bunu sorup duruyorsun?” Babası alnına vurdu. “Kendini yollara atan her küçük lanet olası piçin derdine ben düşemem. Ne sanıyorsun burayı? Bir gençlik yurdu mu? Ben de buranın...”

Hildy tüm gücüyle suratının ortasına bir tane vurdu. Babası geriye doğru sendelerken yerdeki bir balığa bastı, ayağı kayıp yere düştü ve kahkaha attı.

Hildy bir elini göğsüne, diğerini ağzına götürdü. Dişleri birbirine çarpıyordu. Bir süre inanamayarak ona baktı. Babasına. Ha-

lının üzerinde, mezuniyet gecesi sızmış bir liseli gibi emekleyen adama.

Ona yardım etmedi.

Paltosunu, telefonunu ve arabanın anahtarını aldı ve Gabe'i bulmak üzere evden çıktı.

BÖLÜM

13

Xiu telefonunu açmadı. Muhtemelen BSJ ile bir yerlerdeydi ve o tutkulu ortamda telefonunun yerinden oynayacak kadar titrediğini ve çaldığını fark etmemişti.

Max telefonu açtı ama sesinin tonundan anladığı kadarıyla Hildy onun da biriyle birlikte olduğunu düşündü. “Gel beni al,” demişti yine de. “Bir on dakika kadar sonra Sportsplex’in güney kapısında olurum.”

Altı dakika sonra oraya vardığında Max hafif terli ama hazır ve nazır biçimde onu bekliyordu.

“Sen sür. Lütfen,” dedi Hildy. Max *bunu sen istedin* dercesine omuz silkti ve direksiyona geçti. Korkunç bir sürücüydü. Parmak eklemleri bembeyaz kesilerek direksiyona yapıyor, ayakları gaz ve pedal arasında tıpkı eski bir piyanodaki rasgele tuşlara basarcasına gidip geliyordu ama o an için tek alternatif buydu. Hildy bu durumdayken daha iyi olamazdı. Ayrıca yapması gereken aramalar vardı.

Gabe’in cep telefonunu aramayı denedi ama hiç çalmadan telesekretere yönlendirdi.

“Selam maymuncuk, benim.” Sesindeki paniği bastırmaya çalıştı. “Aç mısın? Max ve ben Il Cantino’da erişte yemeye karar verdik. Ben ısmarlıyorum. Ara beni. Öptüm!”

Aşağı yukarı aynı şeyleri yazdığı bir kısa mesaj da gönderdi, ardından tekrar onu aramaya girişti.

“Yeter. Biraz dur. Çocuğa biraz zaman ver,” dedi Max. “Yoksa gerçekten onu çıldırtmaya mı *çalışıyorsun*? Eğer mesajı alırsa seni arar zaten. Bunu biliyorsun. Oğlan hamur işine asla dayanmıyor.”

“Aşağılık herif.” Hildy başını ellerinin arasına aldı. Max lafı Gabe’e ya da kendisine söylenmiş bir şey olarak algılamadı. Hildy’nin babasını kastettiğini biliyordu.

“Craigslis.” Max başını iki yana salladı. “Yani, gerçekten oha. Öfke nöbeti. Greg’in nihayet zincirleri kıldığını düşünmüyorsun, değil mi? Bir gün mutlaka olacak demiştim sana. Tanrım, keşke Winton’la bunun üzerine girdiğimiz iddia hâlâ geçerli olsaydı.”

Hildy başını telefonundan kaldırıp öfkeyle ona baktı.

“Özür dilerim... Özür dilerim... Zamanlamam bu gece biraz sıktı.”

Hildy başını önce *kes şunu*, sonradan *affedildin* dercesine salladı. Max konuşmasını sürdürdü.

“Tamam, zincirleri kırmadı... ama yine de. *Ne kadar da* abartı bir hareket. Ne düşünüyordu ki? Baban eğer bir şekilde evliliğinin kurtarılabilirliğini düşünüyorsa –ne kadar adi bir insan olursa olsun– asla Gabe’in elinin altından akvaryumunu alıp satmaz, Gabe’in biricik japon balıklarının annenin biricik İran halısının üzerine fırlatmazdı.”

Bir süre sonra mahalledeki can acıtacak kadar yavaş üçüncü turlarını atıyorlardı. İnsanlar neyin peşinde olduklarıyla ilgili şüphe duyabilirlerdi ama en azından bu hızla gittiklerinde Max kimse için tehlike arz etmiyordu.

“Ve konusu açılmışken... dipnot! Müdür Sangster *sarhoş* ha? Gerginlik seviyeni artırmayı hiç istemem Hildy, inan ama Gregorenko von Stalin *bile isteye* kontrolü kaybediyor ha? Tedbirsiz bir sarhoşluk hiç onun tarzı değil. Bence bu kesinlikle bir imdat çağrısıydı.”

“Tanrı aşkına, Max. Gerginlik seviyemi *hakikaten de* artırıyor-sun! Neden geldin ki? Sence ailem parçalanırken ve küçük kardeşim kaybolmuşken ve sıcaklık eksiye düşmüşken ihtiyacım olan şey en büyük korkularımın doğrulanması mı? Bunun zamanlamayla ilgisi yok. Bu tamamen senin yargılama konusunda yeteksizliğiyle alakalı.”

“Ups.” Max kendi kafasına vurdu. “Sistemimden attım. Söz veriyorum. Aptal ben.” Arkasına yaslandı ve sıcaklık ayarını yükseltti. Bir süre diğer şeritten ilerledi, daha sonra doğrudan üzerlerine gelen bir otobüs korna çalınca sağa geçti.

“Bak. Gabe konusuna gelirsek. Endişelenmene gerek yok. Onu bulduğumuzda keyfi yerinde olacak. Ve bulacağız. Sen birilerini aramaya devam et. Ben sürmeye devam edeyim.”

Uzanıp Hildy’nin bacağına elini koydu. Hildy elini alıp tekrar direksiyona koydu ve Gabe’in arkadaşı Owen’ı aradı.

Owen telefonunu açmayınca Owen’ın annesinin telefonunu tuşladı ve ondan Owen’ın tekvando kursunda olduğunu öğrendi. Bayan Kutchner, Gabe’in nerede olduğunu bilmiyordu ama biliyor olabilecek bazı arkadaşlarının isimlerini ve telefon numaralarını verdi. Hildy hepsini aradı, hiç kimse bilmiyordu.

Max onları H2Eau’ya götürdü. Dükkân kapalıydı. Hildy dükânın camının önündeki kar yığınındaki bot izlerinin Gabe’e ait olabileceğini düşündü ama Max bu fikre ihtimal bile vermedi. “Benim ayak izlerim de olabilir. Ya da herhangi bir evsiz adamın da. Ya da buraya her gün gelen on binlerce adamdan birinin. Kendi kendini çaresizliğe sürüklüyorsun Hil.”

“Ee başka ne yapabilirim peki! Babam sarhoş, senin de az önce kibarca ima ettiğin üzere faşist diktatör bir psikopat gibi davranıyor, hayvanlara eziyet ediyor ve Gabe’in dünyada en çok kıymet verdiği şeyleri mahvediyor; zavallı çocuk da bu soğukta dışarıda, perişan, kafası karışık, umutsuz...”

“Orada bir dur bakalım. Söylediklerinin doğruluğundan emin olalım. *Sarhoş*: Bu dediğine lafım yok. *Faşist diktatör*: Gulag’da

hep birlikte dört sene geçirdik, bu yeni ortaya çıkmış bir şey mi? *Psikopat*: Ben asla böyle bir şey söylemedim, o yüzden benim ağzımdan çıkmış gibi davranma. Gabe'e gelince, o bir 'zavallı çocuk' değil. Küçük dağları yıkar da geçer. Canavar gibi çocuk o. O yüzden, belki üşüyor olabilir ama kolayca ölmez."

Ölüm kelimesini duymak biraz ağırdı. Hildy gözyaşlarını tutamadı. (O âna dek iyi bile idare etmişti.)

Max frene asıldı ve dönüp Hildy'ye baktı. "Hildegarde. Aşırı tepki gösteriyorsun. Gabe kocaman oldu artık ve üzgün olduğundan şüphem yok; yani, kim baban gibi bir mankafa yüzünden üzgün olmaz... ama onu bulacağız ve iyi olacak."

"Bulacak mıyız? Nerede? Her yere baktık."

Bu sırada arkalarındaki arabanın lastiklerinden korkunç bir ses yükseldi ve şoför onları geçerken Max'e orta parmağını gösterebilmek üzere yavaşladı. Max de mümkün olan en prenses tavrını takınarak karşılık verdi ve sonra tekrar konuya döndü.

"Hayır. Henüz her yere bakmadık. Bana bırak. İçimdeki on iki yaşındaki çocuğu ortaya çıkaracağım ve bulunma ihtimali olan her yere gideceğiz. Güven bana. Çok uzakta değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Max *lütfe* dercesine baktı. "Çünkü siz Sangsterlar oldukça yavaş hareket ediyorsunuz. Bu yüzden. Sevimli olmasına sevimli ama kocaman ve yavaşsınız. Yalnızca Gabe'in salya izlerini bulmamız ve takip etmemiz yeterli."

Hildy gece boyunca ilk kez güldü ve yüzünü manşetiyle sildi. Max haklıydı. Ebeveynleri neredeyse hayatları boyunca fit olmasına rağmen -daima, koşuya çıkar, kayak yapar, bisiklete biner ve yüzerlerdi- Gabe fiziksel olarak en az Hildy kadar yavaş ve tembel. Alec ise, İrlanda'da bile birasını kapısına getirecek birini bulmuştu.

Max bu kez gerçekten işe koyulmuştu. Yakınlarda, butik dersliklerinin ardında gençlerin sigara içebileceği kuytuları olan bir okulu kolaçan ettiler. Bir deniz feneri gibi görünen tırmanma du-

varının olduğu bahçeye, birkaç McDonald’s’a, dünyadaki en lezzetli akçaağaç fındıklı hamur işini yapan pasaklı bir donut dükkânına baktılar. (Max’in iddiasına göre lezzetinin sırrı üzerine fare kakası serpiştirilmesi idi.) Gabe’in dünyasında bildikleri her yere, defalarca dönüp dolaşarak baktılar.

Ondan iz yoktu.

Hiç kimseden iz yoktu.

Dışarısı buz gibiydi.

Bir yandan Hildy hastaneyi aradı. Santraldeki kadın annesinin hastalarıyla ilgilendiğini söyledi ve nitekim annesinin Gabe ile birlikte olmadığını anladılar. Hildy ismini vermedi ve annesini de cebinden aramadı. Şimdiden onu tedirgin etmeye gerek yoktu. Tüm olanlar –sarhoşluk, akvaryum, Gabe’in çekip gitmesi– bardağı taşıırdı. Hildy bunu çok iyi biliyordu ve bundan kaçınmaya kararlıydı.

Max direksiyonu yeni bir adrese doğru kırmadan önce her seferinde, “O iyiiiiii Hildy. Muhtemelen sadece şeyde oyalanıyordur...” diyordu, *fakat belli bir yer adı yoktu*. Sonra sonuç vermeyen bir başka yeri aramaya koyuldular. Hildy nihayet ona susmasını söyledi. İyimserliği artık işe yaramıyordu. Max arabanın uyarı ışıkları yanıp snmeye başlayınca dek gerçekten sessiz kaldı ve “Seni gezdirmekle ilgili bir problemim yok ama arabayı biraz fazla zorladık. Benzin için durmalısınız,” dedi.

Gördükleri ilk istasyona girdiler ve Max pompaların tam önünde frene bastı. Hildy’nin babasının torpido gözünde tuttuğu kredi kartını çıkardı ve depoyu doldurmaya başladı.

Hildy yolcu koltuğunda oturmuş, dümdüz önüne bakarak, Gabe’in birlikte olabileceği çocukların isim ve adreslerini hatırlamaya çalışıyordu. Hiç kimseyi hatırlayamadı. Onu ıslak, üşüyen, inleyen ve tir tir titreyen adamlarla etrafı çevrili olarak hayal etti; bir sürü “evden kaçmış” insanlardan sadece biriydi. Bir başka üzücü istatistik.

Sonra onu gördü.

Bu gerçekten *oydu*. İstasyon marketinden elinde kocaman bir peynirli cips paketi ve meyveli içeceklerle çıkıyordu. Hildy çılgılık attı, kapıyı açtığı gibi fırladı ve ona doğru koşmaya başladı. Gabe tıpkı çizgi filmlerdeki kocaman hantal ayılar gibi gözlerini kocaman açmış ve olduğu yerde donakalmıştı.

Hildy kollarını ona doladı ve çocuğun elindeki açık yeşil sıvının paltosuna, Gabe'in ceketine ve kirli gri kar üzerine dökülmesine sebep oldu. Gabe'in burnu akıyordu. Biraz da ter kokuyordu. (Onunla daha fazla banyo yapması için konuşmalıydı.)

Artık ondan çok daha uzun boyluydu. Hildy bunu unutmuştu. Gerçek dünyada onu ne kadar uzun aradırlarsa, hayalinde bir o kadar kısalmıştı.

"Hey! Sen ne... dur, bırak beni olur mu?" dedi ama yine de onu itmedi ki istese çoktan yapardı. Hildy onun da kendini gördüğü için sevindiğini anlamıştı.

"Gabe, nerelerdeydin?" Hildy'nin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve nihayet normale dönmeye başlayan soluğu gürültülüydü.

"Tanrım! Kütüphanede. Ne oldu ki? Sonuçta iki yaşında falan değilim."

"Sen, sen bir mankafasın." Max, Gabe'in ensesine ufak bir tokat attı. "Şimdi özür dile, seni ahmak! Ablanı çok endişelendirdin."

"Hadi ya. O neye endişelenmiyor ki?"

"Çok haklı." Max işaretparmağını yanağına dokundurdu. "Üzgünüm Hildy. Çocuk haklı."

"Evet. Yani, rahatla biraz olur mu? Saat daha sekiz bile olmadı."

Hildy de şimdi gülüyordu, ancak gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. Çocuklar onu pek umursamadı. (Sonuçta alışıktilar.)

"Neden kaçıp gittin?" dedi Hildy ve Gabe'in koluna girdi.

"Kaçmadım." Gabe kolunu çekti.

"Babam kaçtığını söyledi."

"Sen de ona inandın mı? Ben *dışarı çıktım*, bir yere kaçmadım.

Onunla aynı evde oturmamı beklemiyordun, değil mi? Ne yaptığını duydun mu? Hıyar herif. Akvaryumumu satmış! Bana sormadı bile. Beni resmen yok saydı. Bam. Gitti. Gabe'i siktir edelim.”

Elindeki içeceğinin kalanından büyük bir yudum aldı. Hildy bunun hıçkırığını gizlemek için olduğunu fark etti.

“Pipetin çıkardığı sese bakılırsa yenisini alman gerekebilir,” dedi Max. “Yeşil mi olsun mavi mi? Her iki rengin de tadı aynı. Açık konuşmak gerekirse ertesi sabah kakanın hangi renk olmasını istersen o renkten al. Sana kalmış.”

Gabe elindekini hafifçe kaldırdı. Max de başını salladı ve içeri girdi.

Hildy alnını Gabe'in göğsüne yasladı. Bu şekilde, fazla duygusal olmadan onu sevdiğini söylüyordu bir bakıma. Ağlaması Gabe'e yardımcı olmayacaktı ama bir başladı mı durması çok zordu.

“Babam bir pislik,” dedi Gabe.

“Evet, öyle.”

“Ve nedenini anlamıyorum. Ne sorunu var ki? Bir sabah uyanıp aniden balıklardan ve kendi en sevdiği hobisinden ya da ne bileyim, benden nefret ettiğine karar veren başka bir insan tanımıyorum ben, demek istediğim, insanlar böyle şeyler yapmaz. Normal insanlar yapmaz.”

“Senden nefret etmiyor,” dedi Hildy. Buna inanmak istiyordu da.

“Bilemiyorum artık, çünkü öyle davranıyor...” Gabe yeni bir hıçkırığı tekrar içeceğinden aldığı yudumla bastırdı. Orada göğsüne yaslanmış dururken ve Gabe aptal, boş plastik bir bardaktan hüpleme sesleri çıkarırken her ikisinin de durumla herhangi bir sorunu yokmuş gibi davranması Hildy için gerçek bir ıstıraptı.

Max nihayet ikişer litrelik içecekler ve içi abur cubur dolu kocaman bir alışveriş torbasıyla yanlarına geldi.

“Gregorinko bu ayki kredi kartı ekstresini gördüğünde biraz çıldıracak,” dedi arabaya binerken. “Tanrıya şükür benzinlik marketleri gerçekten kazıkçı yerler.”

“Biraz pasif-agresif bir tavrı olacak ama olsun,” dedi Hildy ve bademli bitter çikolata poşetini yırtarak açtı. Max’ın kendisinin neyi seveceğini bildiğini düşündü. Onu aklındaki problemlerinden nasıl uzaklaştırabileceğini biliyordu.

O anda, aklından uzaklaşan bir başka düşünce geldi ansızın aklına.

“Olamaz!” diye çılgık attı. “Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz!”

“Yine ne oldu?” dedi Gabe ağzı dolu halde; sıcacık arabanın arka koltuğunda keyifle oturuyordu ve aniden canı sıkıldı.

Max anında tahmin etti. “Bob?”

Hildy sızlandı.

“Sakin ol. Sözcükleri kullan.”

Hildy elini durmaksızın alnına vuruyordu.

“Bu ailede herkes kaçık,” dedi Gabe.

“Bob’u unuttum. Saat yedide Bob’la buluşacaktım!”

Max arabayı çalıştırdı. “Nerede?”

“Şu yeni kafede. Köprünün yanındaki.”

Max park alanından hızla çıkarak kuzeye yöneldi.

“Hey. Olmaz. Durun!” Gabe her ikisinin de koltuklarını kavradı ve kendini öne doğru çekti. “Eğer sokağa çıkma yasağını dersen senin başın derde girer. Ciddiyim. O yaşayanların üstüne azıcık özgürlüğümü de kaybetmeyeceğim.”

Hildy ona emniyet kemerini takmasını söyledi ve Max’e kafeyi tarif etti. Saat 7:43’tü. Hâlâ orada olma ihtimali neydi?

“Ara onu,” dedi Max. “Ara, seni beklesin.” Fakat Bob’un bir cep telefonu yoktu ve mekânın adını da bilmiyordu ve o an her şey tam anlamıyla umutsuz vakaydı ama fark etmezdi. Max’e yasak bir U dönüşü yaptırdı, birinin yolunu kestiler ve yol boyunca tüm sarı ışıklarda geçtiler.

Buna mecburdu. Bob’un nefret listesi şöyle başlıyordu: Onu yüzüstü bırakan insanlar.

BÖLÜM

14

Hildy hışımla kafenin kapısını vurduğunda Max de arabayı park etmişti. Kapı kilitliydi. İçeride masayı temizleyen garson kadın ona baktı ve başını iki yana salladı.

Hildy biraz daha kapıyı çaldı ve dudak hareketleriyle, *Lütfen*, dedi. Garson onu aynı şekilde, *Üzgünüm*, diye yanıtladı. Hildy kapıyı daha sert vurmaya başladı.

Kadın nihayet iç geçirerek kapıyı açtı.

“Bakın, tüm makinelerimiz kapandı. Kalan kahveyi döktük. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Kapandık.”

Hildy etrafına göz attı. Mekân boştu. Bob’dan hiçbir iz yoktu.

“Biliyorum. Ben de kahve istemiyorum. Burada biriyle buluşmam gerekiyordu da. Yalnızca nereye gittiğini biliyor olabilir misiniz merak ediyordum.”

Garson ağzını buruşturdu ve elini kalçasına koydu. Çok uzun bir mesai olmuştu ve evine gitmek istiyordu.

“Nasıl biriydi?”

“O mu, şey...” Hildy ellerini iki yana açtı, ardından avuçlarını göğsüne koydu ve kapının üstündeki ışığa baktı.

Hiçbir fikri yoktu. Günlerdir aklını ve tüm düşüncelerini dolduran bu çocuk, ona kendini açan çocuk, kaybolup gitmişti. Onu tarif edebilecek tek bir sözcük bulamamıştı.

“Uzun muydu?” diye sordu kadın, belki Hildy için bu utanç verici olduğundan, belki de evine bir an önce gitmek istediğinden.

Hildy anımsadı. “Bir seksen boylarında... Açık kahverengi saçlı...”

“Burnunda... şey, ufak bir sorun var mıydı?” Kadın elini kendi yüzünün üzerinde belli belirsiz salladı.

“Evet. Evet. O. Buraya geldi mi?”

“Evet. Beklediği kız arkadaş sen miydin?”

Hildy başını salladı. Kadın bir ıslık çekti. “Başın deritte o zaman.”

“Nereye gitmiştir? Biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki mekânın sahibi biliyordur. Onunla sohbet ediyorlardı.” Kadın omzunun üstünden geriye baktı ve seslendi. “Colleen. Birkaç saniyen var mı?” Hildy’ye geçmesi için işaret etti ve ardından temizlik işine geri döndü.

Yıpranmış kızıl saçları ve kaşında piercingi olan otuzlarında bir kadın ellerini üzerindeki önlüğe kurularak mutfaktan çıktı.

“Bekleyen çocuk. Nereye gittiğini biliyor musun?” Garson kadın bir masanın üzerindeki kahverengi servis kâğıdını buruşturdu.

“Paul mu?”

“Onu tanıyor musunuz?” dedi Hildy.

“Demek ki tanıyorum,” dedi kadın. “Beni o tanıdı. Annesinin Molly, imm, Bergman olduğunu, pardon, Durgan olduğunu söyledi. Kim olduğunu o âna kadar çıkaramamıştım.”

“Molly,” diye tekrar etti Hildy. Bahsettiği annesi. Bob’un annesi.

“Evet. The Uptown Grill’deyken birlikte çalışmıştık, belki on beş sene kadar önceydi. Paul’a o zamanlar Paulie derdim. Molly ve Paulie. Sevimli bir çocuktı.”

“Sevimli bir genç adam,” dedi garson kadın ve elini *seksi* anlamında salladı.

“Nereye gittiğini bilmiyorsunuz, değil mi? Hildy içine sonsuz bir umut dolduğunu hissetti. “Bana kızgındır. Geç kalmamdan

nefret ediyor. Telefonuna cevap vermeyecek.” Bütün hikâyeyi neden bu kadar süslediğini kendi de anlamamıştı.

“Üzgünüm. Bir süre muhabbet ettik ama işler yoğunlaştı ve ben de işime döndüm. Şurada oturuyordu.” Collen çenesiyle pencerenin yanındaki masayı gösterdi. “Annesini sorma fırsatım olmadı. İşimi bitirdiğimdeyse gitmişti.”

Hildy masada kırıştırılmış kâğıtlar olduğunu fark etti. Ne olduklarını anında anlamıştı.

“Ah,” dedi bulabildiği en doğal ses tonuyla. “Masadakiler kart mı? Onları benim için bırakmış olmalı. Almamda bir sakınca var mı?”

“Çöpe gideceğine sana gitmesi daha iyi.” Colleen başını hafifçe salladı ve saçlarındaki bukleler su altı bitkileri gibi sallandı. “Onu orada oturmuş çizim yaparken görmek tuhaftı. Küçükken de aynısını yapardı. Her zaman arka taraflarda bir masaya oturur, dili dudağının bir tarafından çıkmış halde bir şeylerle uğraşırdı. Annesinin işinin ya da flörtleşmelerinin bitmesini beklerdi, her neyse.”

Hildy hüznle gülümsedi. “Bir çocuk için zor bir yaşam.” Bir başka kafa sallama. “Molly. Molly Durgan. Vay be.”

Colleen ve garson kadın kafeyi kapama çalışmalarına geri döndüler. Hildy de soru kartlarını almaya gitti. Tam o sırada, kahverengi peçetenin bir sürü çizimle dolu olduğunu fark etti. Kong her yerdeydi, Bob’un çizmeyi çok sevdiği el ve Bambi de oradaydı, üzerine kremayla kalp deseni çizilmiş bir kâse cappuccino da vardı ve birkaç kez, kocaman dudaklı, küçük gözleri olan ve başında dev ortodontik bir başlık olan bir kızı çizmişti.

“Bunu da almamın sakıncası var mı?” dedi Hildy. Olmaz derlse yalvaracaktı. Gerçekten dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya hazırды.

“Senin olsun,” dedi Colleen. “Ama günün birinde değerlenirse kârı bölüşürüz ona göre.”

Hildy güldü, kahverengi kâğıdı yuvarladı ve mutluluktan sersemlemiş halde kapıya yöneldi.

Gabe ve Max'in de keyifleri yerindeydi. Greg'in arabasının her yerini parlak turuncu cips kırıntıları ve kırmızı solucanlı jelibonlarla süslemişlerdi. Soğuk bir kış gecesinde küçük bir Meksika barına rastladığınızı sanırdınız.

BÖLÜM

15

Hildy tanrıların yüzüne güldüğünü hissetti. *Çoğul* olarak tanrılar. İçinde bulundukları karmaşayı yoluna koyabilmek için birden fazla olmaları gerekiyordu zira. (Belki de bu yüzden Bob da *kızlara* –çoğul– ihtiyaç duyuyordu. Anlatamadığı sorunlarını çözmek için.)

Hildy, Max'i ön kapıdan içeri soktu ve bu sırada Gabe'in arka kapıdan gizlice eve sızabilmesi için şamata çıkarmış oldu. Gabe öfkeli fısıldamalarında da belirttiği gibi bunu kendi başına da çözebilirdi ama Hildy'nin bir sis perdesi yaratmaya ihtiyacı vardı. O an Gabe'in sarhoş babasını ve halıdaki ölü balıklarını görmesini istemiyordu. Yukarı çıkarlarken de dikkatini sürekli dağıttı.

Görünüşe göre salon korktuğu kadar kötü durumda değildi. Alkol etkisini göstermişti. Babası hâlâ onu bıraktığı yerde, daha çok komadaymış gibi yatıyordu. Kalan balıklar hâlâ hayattaydı. Craigslist'ten gelecek olan adam da ya Greg'i ekmişti ya da Greg kapıyı duymamıştı. Her iki durumda da, akvaryum hâlâ oradaydı.

O an için.

Ve bu iyiydi.

Max, Greg'i Amy eve dönmeden önce yukarı çıkarıp yatağına yatırabilecek kadar güçlü ve –en azından bu seferlik– saygılıydı. O

geri gelinceye dek Hildy de yerleri sildi ve tüm akvaryum teçhizatını ait oldukları yere koydu. Max'e içinde hâlâ içki olan şişeleri ve teşekkür olarak çeyreğine kadar doldurulmuş bir bardak viskiyi uzattı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi Max, bir eliyle bardağı tutup diğer eliyle şişeleri yerleştirmeye çalışırken. “Bugün ilginç bir şekilde eğlenceliydi. Yani, yüksek hızda kovalama. Kayıp çocuk. Zamana karşı yarış. Kendimi Liam Neeson'ın daha genç ve yakışıklı bir versiyonu gibi hissettim. En son bu kadar heyecan dolu hissettiğimde...”

“Fazla özele girme,” dedi Hildy.

“Ne? Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun bile.”

“Yanılıyor muyum peki?” dedi Hildy ve onu öperek uğurladıktan sonra dışarı gönderdi.

Gabe uyandığında balıkların eksildiğini fark edecekti. Amy ise eve geldiğinde içki kokusunu fark edecekti. Greg yarın dinç bir şekilde uyandığında tüm her şeyi yeniden başlatabilirdi ama bu yarının sorunuymdu.

Hildy umursamadı. Şimdilik tek derdi Bob'du. Bilgisayarını açtı ve ona mesaj gönderdi. Ona her şeyi açıklayabilirdi. Ve o da anlardı.

Bir uyarı aldı. “Bob Kişisi” profiline ulaşamadı.

Tamam. Kızmış. Bu kadarını anlayabiliyordu. Yalnızca başka bir yol bulmalıydı.

Ve bulabileceğini fark etti.

O Bob Kişisi değildi. Artık onun kim olduğunu biliyordu.

Bunu düzeltebilirdi.

BÖLÜM

16

Hildy bunun kolay olacağını düşünüyordu. Bob'u bulabilirdi.

"Ama bunu gerçekten istiyor musun?" Xiu hâlâ BSJ ile geçirdiği romantik buluşmanın sersemletici etkisi altındaydı. Hildy'nin telefonuyla uyanmıştı. "Hâlâ onun senin için doğru kişi olduğuna ikna olmadım."

Hildy yatak odasının penceresinden dışarı baktı. Annesinin arabası yoktu. Babası da kendi arabasının içini gördüğünde kafayı yiyecekti. "Evet, istiyorum ve bu senin değil benim sorunum," dedi tatlı tatlı.

"İyi o zaman. Eğer onun için bu kadar yanıyorsan git peşinden."

Hildy rahatça giyinebilmek için telefonu kulağı ve omzu arasına sıkıştırdı. "Biraz kalın kafalı olabilirim ama neden benle Bob'un birlikte bir felaket olacağını düşünüyorsun?"

"Cevap sorunun içinde gizli. 'Benle Bob.' Onunla sadece birkaç saat geçirdin ve gramerin şimdiden acınası halde."

En son konuşmaları düşünülürse bu seferki aslında bir bakıma komik sayılırdı.

"Ben ve Bob. Affedersin. Yorgunum. Ayrıca konumuz bu değil. Ben sadece asıl sebebi bilmek istiyorum. Onunla tanışmadın

bile.” Hildy önce taytını, üzerine de jean pantolonunu giydi, kalın yün çoraplarını ayağına geçirdi.

“Onunla senin gözlerinin içinde tanıştım ve bana yansıttığın kadarıyla bu çocuk tam olarak senin zıttın.”

“Ne olmuş? Zıt kutuplar birbirini çeker.”

“Elbette. Yine de çok sevgili vegan dostumun kocaman ve kanlı bir kaburga etini tıkmak üzere olduğu hissini üzerimden atamıyorum. Kendimi, yiyeceği şeyin bünyesine ağır geleceği konusunda onu uyarmak zorunda hissediyorum.”

Hildy üzerini de giyinebilmek için Xiu’yu hoparlöre aldı. “Bak, Paul Durgan diye birini tanıyor musun tanımıyor musun? Bu yüzden aradım seni.”

“Paul ne?” Xiu fırçalanmamış dişleri anımsatan pürüzlü bir sesle öksürdü.

“Durgan. D-U-R-”

“Hayır, tanımıyorum. En azından sabahın şu saatinde tanımıyorum. Belki çayımı içtikten sonra hatırlayabilirim.”

Daha sonra konuyu BSJ ile olan buluşmasına getirmeye çalıştı ama Hildy, “Daha sonra konuşuruz,” dedi ve kapadı. Yapacak işleri vardı.

İnternete girdi. Birkaç Paul Durgan buldu ama eğer inanılmaz bir hızla saçını, yaşını ya da ırkını değiştirmediyse, gördüklerinden hiçbiri o değildi. Eski bir telefon rehberini karıştırıp Molly Durgan, M. Durgan ya da Paul ve P. Durgan’ları aradı. Bulabildiği en yakın sonuç Oxford Caddesi’nde oturan bir E. M. Durgan’dı. Kalbi tekledi. Bulmuştu. Her nasılsa biliyordu.

Telefon etmeyi düşündü ama bu ona ümitsiz geldi. Telefonu yüzüne kapayabilirdi.

Buna hakkı vardı.

Onun yerine oraya yürümeyi düşündü. Romantik komedilerdeki gibi. Elinde üç yumurtalı McMuffin, bir Donkin’ Donuts kahvesi, içten bir özür ve onun mükemmel gününü tamamlayan kızın

kendisi olmasıyla ilgili bir şaka ile kapısında belirecekti. (Eğer şakayı anlamazsa ona dördüncü soruyu hatırlatacaktı.)

Kendini toplardı ve yazılı adrese gitmek için hazırlandı. Gabe'in odasına bir göz attı. Hâlâ uyuyordu. Babası onu genelde cumartesi sabahları markete götürürdü ama anlaşılan artık bu rutinlerinin bir parçası değildi.

Ebeveynlerinin odasının kapısı aralıktı. Yatak dağınıktı. Kimse içeride ya da merdivenlerde değildi, rahatladı. Toparlanıp çıktı. Alacağı şeyler için yol üzerindeki bir alışveriş merkezinde durdu ve ardından 2012 Oxford Caddesi'ne yöneldi.

Evi gördüğünde şaşkına dönmüştü: Önündeki çalılıklar hoş şekillerde budanmış ve park yolunda bir Mercedes duran eski, büyük bir Victoria dönemi evdi bu.

Zihinsel olarak silkelenip ön kapıya yürümeden önce birkaç saniye durup öylece eve baktı. Artık durmayacaktı. Zile bastı. Kapanan televizyonu, ardından ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Boynuna astığı gözlüğü ve sık bukleleri olan yaşlı bir hanım kapıya çıktı ve gülümseyerek, "Buyurun?" dedi.

Hildy onu rahatsız ettiği için özür diledi ve bu evde yaşamakta olan bir Paul Durgan olup olmadığını sordu. Kendini yalan söylemek zorunda hissederek cep telefonunu kaybettiği için ona ulaşması gerektiğini söyledi.

"Kahvaltısı soğumadan önce mi?" Yaşlı kadın güldü. "Affedersin hayatım. Paul mu dedin? Benim tanıdığım Durgan soyadlı böyle birisi yok." Hildy'yi içeri davet etti. "Dur da görümcemi arayayım. Kendisi aile tarihçisidir. Biliyor olabilir."

Bir saat sonra Hildy, Bayan Durgan ve büyükannesinin hemşirelik okulundan arkadaş olduklarını ve görümcesi nihayet çağrısına yanıt verdiğinde de bu ailede hiçbir Paul ya da Molly bulunmadığını öğrenmişti.

Hildy'ye kapıya kadar eşlik ederken Bayan Durgan, "Peki bu çocuğa kahvaltı getirmenin gerçek sebebi nedir?" diye sordu.

Ve büyükannesinin arkadaşı olduğu için Hildy ona anlattı.

Bayan Durgan yüzünde nazik ve sempatik bir hemşire gülümsemesi ile onu dinledi, aynı zamanda hikâyeyi hiç saçma bulmadı.

Anlatmayı bitirdiğinde Hildy yüzünü ekşitti. “Biraz saçmaladığımı hissediyorum. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Hiç de bile!” Bayan Durgan, Hildy’nin omzuna sevgiyle dokundu. “Seksen iki yaşında dul bir kadınsan, her türlü insani iletişim hoşuna gider. Hem bu harika bir hikâyeydi. Ben de sana benimkini anlatabilir miyim?”

“Elbette.”

“Senden biraz daha büyüktüm, Don adında biriyle çıkıyordum. Etkileycilik? Hem de nasıl. Yakışıklı mıydı dersen? Ona yalnızca baktığımda bile dizlerim titriyordu. Ama bana çok korkunç davrandı. Beni hep ekerdi, her zaman benden uzak dururdu ya da beni eleştirirdi. Nihayet canıma tak etmişti. Ona her şeyin bittiğini söyledim. ‘Boşuna arama zahmetine girme.’ Bunu söyledikten sonra fırlayıp gittiğimi ve sonrasında harika hissettiğimi hatırlıyorum. Ertesi gün, eşyalarımı toplayıp bir trene bindim ve yeni bir hayat kurmak üzere yeni bir şehre doğru yola çıktım. İstasyondan ayrılalı yirmi dakika kadar olmuştu ki bir anda kıyametler koptu. Sirenler çalıyor, frenler ciyaklıyor, insanlar çığlık atıyordu. Bizim vagona ulaştığı kadarıyla, aptal adamın biri köprüden, hareket halindeki trenin üzerine atlamıştı ve tepeden mutfğa kadar emeklemişti. İki dakika sonra koşarak, yanında sinirden kuduran makinistle birlikte Don belirdi. Zavallı çocuk dizinin üstüne çöktü ve bana kodeste bir gece geçirmek üzere trenden atılmadan hemen önce evlenme teklifi etti.”

“Eeeee onunla evlendiniz mi?”

“Evet... ama yola geldiğine emin olmadan değil. Ona ‘Evet’ demeden önce bu evliliğin yürüyebilmesi için ne yapması gerektiğini *bildiğinden* emin olmam gerekliydi.”

“Başardı mı peki?”

Bayan Durgan güldü. “Çoğu zaman. Önce içindeki kibri yok et-

meliydim. Erkekler eskiden yerlerini pek iyi bilmezlerdi. Ve Tanrı biliyor ya, ben de mükemmel değildim, sonuçta ikimizin de iyi ve kötü yanları vardı. Ama en kötü zamanlarımızda, onun mankafalılığından neredeyse bıktığım anlarda, onun beni bir trenin tepesine atlayacak kadar çılgınca sevdiğini hatırlardım ve işte, sanırım bu birlikte geçen kırk altı yılımızın habercisiydi.”

“Yani, bir diğer deyişle, yumurtalı McMuffin paketimi yanıma alıp Paul’un peşinden koşmam o kadar da çılgınca değilmiş.”

“Hayır! Asla vazgeçme! Bugünlerde böyle diyorlar değil mi?”

Bayan Durgan vedalaşırlarken ona kocaman sarıldı. “Ama lütfen trenlere atlamayın. Bu çok aptalcaydı. Ama işte, Don’um da öyleydi. Kim olursa olsun, iyiyle birlikte bazı kötü şeyleri de hayatına alıyorsun.”

Hildy eve döndüğünde Gabe uyanmıştı ve yiyecek bir şeyler bulabilmek için mutfakı karıştırıyordu. Aldığı yumurtalı McMuffinleri Gabe’e uzattı.

“Bunlar nereden çıktı?” dedi Gabe ağzını doldururken. “McDonalds’tan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum ama ben yemiyorum zaten.” Mutfak masasında oturmuş, bütün arkadaşlarına Paul Durgan adında birini tanıyıp tanımadıklarını soran mesajlar gönderiyordu bir yandan.

“Daha önce bunlardan yememe izin vermezdin.”

Hildy omuz silkti. “Şuranda peynir kalmış...” neredeyse *bıyığında* diyecekti. Gabe’in üst dudağında beliren siyah kılları fark etmişti. Onun yerine sadece yüzünde yerini işaret etti.

Gabe peyniri aldı ve yemeye devam etti. Hildy de bir şey söylemedi. Telefonu birkaç kez titredi. Gelen her iki mesajda da, *Bu ismi hiç duymadım*, yazıyordu.

Gabe, “Senin de işlerinin ters gitmesine neden olduğum için özür dilerim Hildy,” dedi.

“Ne? Nasıl?”

“Şu çocukla ilgili. Buluşacağın. Adı neydi.”

“Sen bir şey yapmadın.” Hildy kendine biraz kahve doldurdu. Dunkin’ Donuts olanları çoktan atmıştı. Bob’un da nasıl olup bunları içebildiğini anlayamıyordu. “Geri dönecek.”

“Doğru ya. Sana nasıl karşı koyabilir ki?”

Avucunun içiyle Gabe’in başını hafifçe itti. “Aferin.”

“Aslında biraz ciddiym.”

Hildy, “Yaaa...” dedi ve ona sarıldı. “Bir duş alsan iyi olur Gabe. Her gün. Duş alman gerekiyor.”

Gabe tişörtünü çekiştirip burnuna götürdü ve kokladı. Kendisi bile yüzünü buruşturmuştu. Son McMuffin’in de yarısını ağzına attı ve banyoya yöneldi.

Altı mesaj daha geldi.

Hayır.

Hayır.

Üzgünüm.

Yardımcı olamayacağım.

Hayır.

Paul Durgan adında bir çocukla birlikte çalışmıştık.

Emmeline Mitchell. Flüt çalan, şiir yazar Emmeline Mitchel. Bu dünyada Bob’u tanıma ihtimali olan en son insan olduğunu düşüneneği biri.

Nerede?

Walmart’ta. Orada birkaç yaz önce yarı zamanlı olarak çalışmıştım.

Acaba aynı kişi midir? Benim aradığım davulcu ve yüzünde dövmesi var.

Kulağa aynı kişi gibi geliyor. Davul mu çalıyordu hatırlamıyorum ama bir dövmesi vardı ve bir grupta çaldığını biliyorum. Birkaç kez sahne alabilmek için bana vardiyalarımızı değişmemizi teklif etmişti.

Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun?

Bende mail adresi var ama hâlâ kullanımda mıdır bilemiyorum. Pau.durg@sympatico.net. Ona selamlarımı iletirsin. Gerçekten iyi

biridir. İlk gördüğünde hakkında düşündüğün şeylerin hiçbirine benzemez.

Biliyorum. Tşkler!

Kahve hazırdı ama Hildy içmek istediğinden emin değildi. Kalbi göğüs kafesinde kalmakta zorlanıyordu.

Odasına gitti ve ona bir mail yazdı.

Paul (Sana böyle seslenmemin bir sakıncası var mı?)

Mail adresini bana Emmeline Mitchell verdi. Bana senin hakkında tam da tahmin ettiğim gibi bir bilgi verdi: Aslında çok iyi biri olduğunu. Seninle cidden konuşmam gerekiyor. Buluşma ihtimalimiz nedir? İstedğin takdirde Dunkin' Donuts'ta bile buluşabiliriz. Bu öğleden sonra oralarda olacağım. Yalnızca saati söyle ve geleyim.

Hildy

Neredeyse anında cevap geldi. Sade ve doğrudan bir cevaptı.

OK. Saat 2 gibi nasıl? Riverview Walmart'ın yanındaki Dunkin Donuts'ta?

Harika. O zaman görüşürüz!

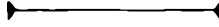
Hildy saat 10'dan, saat 2'ye kadar oradaydı. En son istediği şey geç kalmaktı. Her iki kapıyı da görebileceği ortalarda bir masa buldu.

İkiyi beş geçe telaşa kapılmaya başladı. Bir sürü insan büyük boy kahveleri ve kutu donutlarını almak için girip çıkıyordu ama Bob yoktu.

Belki o kadar iyi bir çocuk değildi. Belki de bunu ona bilerek yapmıştı. Ekilmenin nasıl bir his olduğunu ona tattırmak istiyordu.

On beş dakika kadar sonra birinin ona adıyla seslendiğini duyduğunda, gitmek üzere sırt çantasını toplamaya başlamıştı bile. Başını kaldırıp baktı. Tüm yüzü dövme ve kulağında kulak memesini genişleterek takılan küpeleri olan, uzun, dazlak kafalı, zayıf bir oğlan karşısında dikiliyordu.

“Sensindir diye düşündüm.” Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu ve ona güzel bir gülümsemeyle baktı.

Dürüst bir hataydı. Bu Paul Durgan bir grupta çalışıyordu –*Bozulan Artıklar*– ve küçük ama sadık bir hayran kitleleri de vardı. Hildy’nin de hayranlarından biri olduğunu düşünmüştü. Kendisiyle iletişime geçtiği için sevinmişti.

Hildy blöfünü devam ettirebilecek durumda değildi. Ne olursa olsun. Ona gerçeği söyledi.

Tıpkı Emmeline’in dediği gibi, Paul gerçekten de çok iyi bir insandı.

Hildy’ye kara üzümlü bir muffin ve kendine de hamur kızartması aldı, Hildy de ona detayları anlattı. “Bunda utanacak bir şey yok,” dedi Paul, Hildy sustuğunda. “Sonuçta aşk bu.”

“Ne?”

“Bu işte.” Bulundukları yeri işaret etti. Hildy etrafına bakındı ve ayrı ayrı masalarda oturan iki yaşlı adam ve çöp kovasının yanında yumuşatıcı satın alma sırasının kimde olduğunu tartışan orta yaşlı gotik bir çift dışında kimseyi göremedi.

“Aşk,” dedi Paul yeniden. “Orada. Burada. Nerede olursa olsun. Gerçek. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Şunu görüyor musun? İskeletin yanındaki yazıyı?” Öne eğildi ve alnını işaret etti. “Okuyabiliyor musun?”

Yazılanı çözebilmek zordu. Derisinin neredeyse tamamı koyu yeşil renkte bir dövmeyle kaplıydı ve kelimenin etrafında bir beşgen ile öfkeli bir aslan da vardı.

“Jocelyn?” diye tahmin etti Hildy.

“Jodilyn. Altı senelik kız arkadaşım. Onu dünyadaki her şeyden daha çok severdim.”

“Âşık mıydın? Ne oldu?”

Sandalyesine sırtını yasladı ve iç geçirdi. “Her zamanki şeyler.

Hayranlarımdan biriyle fazla ‘yakınlaştım’. O da en yakın arkadaşım la takıldı. Hikâyenin sonu.”

“Ve şimdiyse alnında sonsuza kadar taşıyacağın bir dövmede onun adı yazıyor. Bu bana çok da iyi bir şeymiş gibi gelmedi.”

Başını iki yana salladı ve güldü. “Ben de öyle düşünüyordum ama sonra Kit ile tanıştım. Şu sıralar görüştüğüm kişi. Ona bir kez baktım ve... vay canına. Aydınlanmışım âdeta. İlk görüşte aşktı. Ertesi gün dövme salonundan randevu aldım. Jodilyn’i bir yilana çevirtecektim ama Kit bana izin vermedi. Bir tutku insanı olmamı sevdiğini söyledi. Hiç âşık olmamaktansa âşık olup kaybetmek daha iyidir. Bu onun felsefesi.”

Elini göğsüne koydu. Her parmağında kocaman kafatası figürlü yüzükler ve birkaç dövme vardı. “Bu sözümü unutma: Aşk başka hiçbir şeye benzemez. İşleri yoluna sokmadan önce birkaç kez çuvalalayacaksın. Yalnızca gerçekten çuvaladığına emin ol. Diğer türlü buna değmeyecektir.”

“Evet, eh. Bunu çoktan yaptım.”

“Harika. O zaman dışarı çık ve yeniden çuvala. Pişman olmayacaksın. Ya da aslında pişman olabilirsin de. Ama eğer denemezsen bir anlamı olmayacaktır.”

Bir saatten fazla aşk ve hayat üzerine konuştular, sonra da Paul, Hildy’yi evine bıraktı. Hildy’nin babası kapı önündeki kolları kürerken kafasını kaldırıp da bu kocaman, dazlak ve dövmeli oğlanın kızına sarıldığını görünce küçük bir kalp krizi geçirmiş olmalıydı ama elbette, yorum yapabilecek pozisyonda değildi.

BÖLÜM

17

Hildy başlarda, bu Paul Durgan ile olan buluşmasından sonra cesaretlendiğini hissetti. Çocuk haklıydı. Eğer denemezse pişman olacaktı. Uzaktan tanıdığı arkadaşlarına ve hatta rasgele ortak arkadaşlara bile ulaşarak diğer Paul Durgan'ı tanıyıp tanımadıklarını sordu ama şansı yaver gitmiyordu.

Birkaç gün geçti. Hayat devam etti. Babası sıkılgan ve ketumdu ama akvaryumu satmaktan bir daha bahsedememişti. Gabe hâlâ eve geç döndüğü için heyecanlıydı ve pis kokulu odasında bu zaferinden gizlice keyif duyuyordu. Hastanede yıl sonuydu, bu yüzden Amy raporlamalarla fazlasıyla meşguldü ya da en azından, kendi gösterdiği sebep buydu. Her biri köşelerine çekilmişlerdi. Her biri kendi odasında, bilgisayarlarının karşısında yalnız yemek yiyen üzücü ailelerden biri olmuşlardı ama en azından kavga edilmiyordu.

Bob olayı ise farklıydı. Hildy'ye nasıl ulaşabileceğini biliyordu ama ulaşmamıştı.

Kızgındı.

Ondan artık nefret ediyor olmalıydı.

Belki de Hildy ona çoktandır âşıktı ve onu kaybetmişti ve arada bu yaşananlardan zevk almaya fırsatı bile olmamıştı.

Her geçen gün işleri daha da kötüleştiriyordu. Aralarındaki kapı artık aralık bile sayılmazdı. Ne kadar zaman önce kapılarını tamamen kapamıştı ona? Ne zaman arkasından kilitlemişti?

Hildy lise birinci sınıftaki geziden sonra duvarına astığı Barcelona posterini indirdi ve yerine kafeden aldığı kahverengi kâğıdı astı. Tıpkı bir Mısır bilimcisini hiyeroglifleri incelediği gibi o da çizimleri inceledi. Kısa ömürlü Bob ve Betty Hanedanı, sembollerle betimlenmişti. Sembollerin korkuyu, mutluluğu, öfkeyi ve belki de fiziksel çekimi simgelediğini düşündü ama hangi tarafa ait olduklarını anlayamadı.

Bob sürekli aklındaydı; ders çalışmaya çalışırken, yemek yemeye çalışırken, telefon kulübelere asılı kayıp kedi ilanlarını her görüşünde de. Ona dair hisleri özlemenin acısından saf bir acıya dönüşmüştü. Tıpkı kendi acısı gibi, onun acısı. Onu yüzüstü bırakmıştı. Onu incitmişti. Colleen'in, "Bir çocuk için zor bir yaşam," deyişi sürekli kulaklarında çınliyordu. Colleen başına yeterince kötü olay gelmiş bir kadının yüzüne sahipti ancak onu bu olanlar üzmüştü.

Ve şimdi Hildy de onu yüzüstü bırakanlardan biriydi.

Xiu birlikte öğle yemeği yemek için mesaj attığında Hildy kütüphanede bu tür düşünceleri kafasından atmaya çalışıyordu. O an en son istediği şey kafeteryadaki Xiu'nun yanına gitmekti ama yemek yemek zorundaydı ve Xiu aklını dağıtabilir ya da en azından pancarlı salatasını paylaşabileceği biri olabilirdi.

Hildy gülümsemeyi başardı ve öğle saati kalabalığının arasından ona el salladı, ancak o anda BSJ'nin okulunu asıp onlara öğle yemeklerinde eşlik etmek üzere uğradığını fark etti. Arkalardaki bir masada o ikisini birbirlerine dolanmış halde görünce zihinsel bir acı duydu. Hiç kimseyle tanışabilecek bir ruh halinde değildi. Saçları yağlıydı ve üşütme belirtileri gösteriyordu. Beyaz yakalı bir suçlunun çok kötü çekilmiş bir sabıka fotoğrafı gibi görünüyordu.

Xiu yerinden zıpladı ve onu her iki yanağından öptü. "James. Bu o! Efsanevi Hildy Sangster."

James ağzının kenarını hafifçe yukarı kıvrıyarak gülümsedi. Hildy onun utangaç ya da havalı bir tip mi yoksa yalnızca öyle görünmekten hoşlanan bir hergele mi olduğunu anlayamadı. Fakat yakışıklıydı, ona şüphe yoktu. Xiu kendini onun hemen yanına bıraktı, o da elini kızın kalçasına koydu.

Bu gerçek bir ısırap olacaktı. Xiu harika görünüyordu ve ışılıyordu. Mutluluğu Hildy'ye ciddi anlamda fiziksel bir acı veriyordu. Bir masaj terapistinin gerçekten işe yarayacakmış gibi düğümlenmiş bir kasına parmağını sertçe bastırmasına benzer bir acı çekiyordu tam olarak.

"Hildy çok güzel şarkı söyler."

Hayır. Lütfen. Olmaz. Hildy buruk bir gülümseme ile karşılık verdi ve başını salladı. "Hiç de değil. Gerçekten. Okul korosu iyi diyim. O kadar yani."

BSJ iç geçirmeyle gülümseme arasında bir yerlerde kalan, onaylamaz bir hareket yaptı. Her ikisi de bu muhabbet bitsin istiyordu.

"Tek kelimesine inanma hayatım. Gerçekten çok müziktir. O yüzden ikinizi tanıştırmaya can atıyordum. Çok ortak yönünüz var." Xiu çocuğun ekoseli tişörtünün kırışmış yakasını düzeltti. "Bana olan, karşılıklı, aşkınızdan bahsetmiyorum bile."

BSJ burnundan güldü. Hildy onu bile yapmadı.

"Aa, hey!" Xiu aniden aydınlanarak doğrudan Hildy'ye baktı. "Belki James biliyordur."

Neyi biliyordur? Bu iyi bir şey olamazdı. Xiu'nun parlak fikirlerine heves duyuyormuş gibi yapmak zorunda kalma fikri Hildy'ye kendini dağılıyormuş gibi hissettirdi.

"Paul Durgan'ı tanıyor musun?" BSJ ile tanıştığından beri Xiu'nun sesi kalıcı olarak boğuk çıkmaya başlamıştı. Bu da söylediği her şeyi hafif seksi kılıyordu.

"Durgan?" BSJ başını iki yana salladı.

"Tüh. Biliyor olabilirsin diye düşünmüştüm. Davul çalıyor."

"Paul *Bergin* demeye çalışmadın, değil mi? B-E-R-G-I-N?"

İkisi de aynı anda Hildy'ye baktı.

“Hmm. Olabilir?” Colleen’in kafedeyken Molly’nin soyadını hatırlamaya çalışırken zorlandığını hatırladı.

“Bizimle birkaç kez çaldı. Benim boylarımda. Gözünün altında minik bir dövmesi var.”

Hildy dimdik oturdu. “Evet. Gözyaşı dövmesi.”

James telefonunu çıkardı ve fotoğraf klasöründe biraz aşağılara indi. “Bu o mu?”

Bir konserde çekilmişti. BSJ önde gitarıyla durmuş, mikrofona eğiliyordu. Bob arkadaydı; başı arkada, bağırtıları havadaydı.

“Evet.”

Xiu parmak uçlarını birbirine çarptı. Hildy havaya uçacakmış gibi hissediyordu.

“Ona nasıl ulaşabilirim?”

“Üzgünüm. Bir telefonu yoktu sanırım. Dostum George ayarlardı daima.” BSJ kayıtlı telefon numaralarına göz attı. “Onu bir arayayım. Bakalım biliyor mu.”

Xiu, Hildy’ye döndü ve ağız hareketleriyle, “Ne kadar da hoooloo!” dedi ve ardından dudağını ısırp gözlerini kapadı.

Hildy sandalyesinin ucunda oturuyordu, ellerini kucağına koymuştu ve kalbi küt küt atıyordu. Bob’un tutturduğu ritim gibi. Belki de Bob’u bulmuştu. BSJ birkaç benzer replikle konuştu ve ardından teşekkürler deyip telefonu kapadı.

“Adresini bilmiyor ama Young&Cork’un kesişiminden iki sokak üstte, mor kapılı, beyaz boyalı bir evmiş. Paul’un evi de arka taraftaymış. Kapısı çöp konteynerinin arkasında kalıyor. Kapıdan bodruma iniliyor. George ona ihtiyacımız olduğunda posta kutusuna bir not bırakırdı. Genelde dönüş yapıyormuş. İyi davulcudur. Hâlâ buralarda olmasına şaşırdım. Gittiğini sanıyordum.”

“Neden? Nereye?”

BSJ omuz silkti. “Bu şehirden gitmek istediğini söylüyordu. Fazla buralarda takılmadığını düşündürmüştü bana. Biraz yalnız bir tip. En azından benim gözlemlediğim kadarıyla. Pek sosyalleşme taraftarı sayılmaz.”

Hildy'nin BSJ'ye onun hakkında sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Bob'un annesi. Arkadaşları. oğul olarak *kızlar*. Ama Xiu atıldı. "Ne bekliyorsun ki? Koş! Koş!"

Hildy çantasını kavradı ve koşmaya başladı.

"Doğru kararlar ver!" diye seslendi Xiu arkasından, ardından BSJ'nin boynuna geri döndü.

BÖLÜM

18

Hildy şehrin bu taraflarını pek bilmiyordu ama bahsi geçen evi bulmak zor değildi. Köşeyi dönünce iki sokak geçecekti, tıpkı BSJ'nin tarif ettiği gibi. Bodrum katma giden kapıya çöp konteynerinin arkasına geçilerek varılıyordu.

Hildy saçlarını yıkamış ve belli belirsiz makyaj yapmış, bir de Bob'un hoşuna gittiğini düşündüğü minik küpelerini takmıştı, yine de kapıyı çaldığında ve açan kimse olmadığında rahatladığını hissetti.

Kimse kapıyı açıp ona boş gözlerle bakmadı.

Kimse ona defolup gitmesini söylemedi.

Kimse ona gülmedi.

Rus ruleti oynamak gibiydi. Tetiği çektikten sonra hayatın devam ettiğini fark etmek. Bir şansı daha vardı.

Kapının yanındaki pencereye yöneldi. Daire minicikti. Yalnızca ocak ışığı yanıyordu, ışık minik bir tencereyi aydınlatıyor ve düzgünce kapatılmış bir yatağın kenarında ince, mavimsi bir şerit görölüyordu. Hildy birkaç saniye sonra masadaki hafif pırıltının balık fanusundan geldiğini anladı. En azından Kong hâlâ iyiydi.

Çöp konteynerine yaslandı ve arka bahçeye bakındı. Karanlık ama yan binanın park alanındaki güvenlik lambaları alanın

sınırlarını belli ediyordu. Kar birikintilerinin yüzeyi kirlenmişti, bir köpeğin işediği ve sahibinin onu takip ettiği yerlerde kar yoktu yalnızca. Bir bisikletin parçaları hâlâ çite zincirlenmiş haldeydi. Yaz aylarında çöp kokuyor olmalıydı.

Burada yaşıyordu demek. Paul Bergin. Bunu üzücü bulmama-ya çalıştı. (Bunu yapmasından kesin nefret ederdi.)

Onu burada yakalamasını istemiyordu. Xiu'nun BSJ'ye "hayatım" değişini ve kendini ona dolamasını düşündü.

Çantasındaki zarfı çıkardı, ön kısmına *Paul Bergin/Bob Kişisi* yazdı ve posta kutusuna hızlıca, fikrini değiştirmeden önce bıraktı.

BÖLÜM

19

Sevgili Bob,

Bu, eğer anlayamadıysan, sana aşağıdaki satırları okumanı istirham ettiğim bir resmim. (Tüm o pahalı derslere rağmen hâlâ çok kötü çiziyorum ama çaresizdim.)

Biliyorum, buluşmamıza neden gelemediğimle ilgili herhangi bir bahane duymak istemiyorsun, o yüzden ben de denemeyeceğim bile. Onun yerine, geriye kalan sorulardan birkaçını yanıtlayacağım ki bana olan güvenini bir ihtimal de olsa geri kazanabileyim. (Önceden bana biraz olsun güvenin vardı, değil mi?)

O zaman başlıyorum.

SORU 29: Partnerinizle hayatınızdaki utanç verici bir anıyı paylaşın.

Of of. O kadar çok var ki. Fakat bence şunu sevebilirsin. Birkaç gün önce North&Agricola'nın köşesindeki bir kafede bir çocukla buluşmam gerekiyordu. (Belki mekânı biliyorsundur, adı Groundskeeper.) Oraya vardığımda kafe çoktan kapanmış ve o da gitmişti ama oradakilere bu çocuğun kız arkadaşı olduğum yalanını söyleyerek biraz bilgi edinebilirdim. Verdiğim yanlış bilgiye dayanarak, mekânın sahibi bana onun ardında bıraktığı kâğıtları verdi. Bu kısım özellikle

utanç verici bulmamış olabilirsin ama bu, kafasının içinde (annesi, çeşitli öğretmenleri, bir önceki kız izci lideri ve birçok dünyevi dinin ilahları gibi) tarihteki önemli kişilerden oluşan ruhani bir heyetle gezen Uslu Kız olmadığın içindir. Hepsini yalan söylediğim için hayal kırıklığı yaşıyordun (elbette Eros hariç ama Yunan tanrılarını bilirsin. İlah olmazlar. . .).

Kendimi, en başta aradığım çocuğu stalklayarak daha da utanç verici bir konuma soktum. İnsanları, onun hakkındaki ufakık bir bilgi uğruna taciz ettim. Yaşlı bir hanımın kapısına dayandım. Alışveriş merkezlerinden birindeki Dunkin' Donuts'ta bu çocuğa olan hislerimin "çok özel" detaylarını Bozulan Artıklar isimli bir death rock grubunun otuz dört yaşındaki vokaliyle paylaştım çünkü ismi çarpıcı derecede onunkine benziyordu.

Bir korku filmi klişesine dönüştüğünden endişe duyuyordum: Kendisiyle ilgilenmeyen bir çocuğun peşine düşmüş histerik kız. Ama *o kadar da* endişeli değildim. Beni durdurabilecek kadar değil. Günün birinde yeni tanıştığım biri, bir davulcu –çok iyi bir davulcu– tanıdığını söyleyinceye dek devam ettim. İsmi Paul "*B ile Bergin*"di ve bana onun adresini verdi. Bu da beni şu an yapmakta olduğum utanç verici şeye getirdi. Kendimi tamamen açıyorum. Kendimi deşifre ediyorum. Ama sen –bahsettiğim, sorudaki çocuk– buna çoktan alışmışsındır bence.

SORU 30 (KORKUNÇ İKİ PARÇALI SORU): A) En son ne zaman birinin önünde ağladınız? B) En son ne zaman tek başınıza ağladınız?

A) Yukarıda bahsetmiş olduğum olayın hemen öncesiydi. Bu çok önemli insanla olan buluşmama gecikmemin sebebi, babamla olan tartışmasından sonra erkek kardeşimin kaybolmuş olmasıydı. Dışarıya buz gibiydi ve kaçmış olabileceğini sandım. Bu bir insanın önünde ağladığım en son zamandı. (Aslında birden fazla insan vardı orada. Ama bu da sayılır.)

B) Tek başıma ağladım çünkü o gece erkek kardeşimin hâlâ kayıp olduğunu sanıp panikle uyandım. Ardından onu bulduğumuzu ve iyi olduğunu hatırladım ve tekrar ağladım. (Ben hem iyi hem de kötü nedenlerden ağlayabilirim... ve aynı zamanda, bazen ikisinin arasında kalan durumlar için de.) Bir süre boyunca da

sonsuza dek iyi olmayacağını düşündüğüm için ağladım ve hayatımda ilk kez yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için ağladım.

Olumlu bir not düşmek gerekirse, buluşmayı kaçırdığım için ağlamadım. Bu da beni gerçekten üzdü ama erkek kardeşimin kaybolması kadar değildi. Nihayet hayatıma dair bir bakış açısı kazanabilmişim. Bence sen de bakış açısına ne kadar önem verdiğimi biliyorsun.

SORU 31: Partnerinize onun hakkında şimdiden sevdiğiniz bir şeyi söyleyin.

Bu soruya zaten yanıt vermiştik gibi hissediyorum. (Hassas, komik, yakaşıklı, falan filan...) Bu yüzden ben de sana GÜNÜN BİRİNDE sende bulmayı ümit ettiğim şeyi yazacağım, o da şu: Affedici yanın. Gerçekten geçerli nedenlerim olduğunu fark etmeni umuyorum. Benim, seni yüzüstü bırakan bir başka insan olmadığımı anlamanı umuyorum. Bana bir şans daha vereceğini de.

Keşke senin de bu sorulara nasıl yanıtlar vereceğini bilebilsem.

Ve Kong'u da geri alabilsem, tabii ki.

SORU 32: Size göre neler, hakkında dalga geçilemeyecek kadar ciddidir?

Max'e sorsan, bu soruya "zip" (ya da belki bu aralar İspanyolca modunda olduğundan *nada*) diye cevap verirdi. Saygısızlığı onda en çok sevdiğim şeylerden biridir. Bana sorarsan, "birçok şey," derdim, bunlardan birçoğu da seni şaşırtmazdı.

- Irk ilişkileri
- Toplumda kadının yeri ve çeşitli kabiliyetleri
- Psikolojik rahatsızlıklar
- Güzel sanatlar lisesi bölümlerindeki garantili devlet bursları
- Soyu tükenmek üzere olan türler (ve her ne kadar dünyanın onlarsız daha iyi bir yer olacağına inansam da, yılanlar da bu türlere dahil)
- Kadın sunneti
- Doğru gramer
- Güvenli bir iş yeri hakkı
- Ailemin yaşadığı sorunlar
- Jane Austen, Emily Brontë ya da Taylor Swift hakkında herhangi bir şey
- Dudaklarımın büyüklüğü

Öte yandan, sen bu savlarımla, yanlış fikirlerimle ya da günün birinde kısa, beyaz, kadın bir Nelson Mandela olabilmek üzerine zavallı, zavallı hayallerimle istediğin gibi dalga geçebilirsin. Hatta, keşke dalga geçsen. Kendime gülmemi sağlamandan hoşlanıyorum.

SORU 33: (Eğer buraya kadar okuduysan, açık konuşmak gerekirse bu kesinlikle bir mucize ve aynı zamanda senden beklenmeyen bir hareket olurdu. Ya da senin bildiğim halinden. Ya da bildiğimi sandığım halinden.) A) Eğer bu gece, kimseyle iletişime geçmeden öleceğinizi bilseniz, en çok kime, ne söyleyemediğiniz için pişmanlık duyardınız? B) Neden bunu ona hâlâ söylemediniz?

A) Sana 28. sorunun cevabını vermediğim için pişmanlık duyardım. (Eminim onu tamamen unuttuğumu düşünmüşsündür.) Herhangi bir alkol ya da uyuşturucuya başvurmak zorunda kalmadan sana dürüst bir cevap verebilmek için buluşacağımız günün öncesindeki gece boyunca o sorunun cevabını düşündüm. Sonunda bir tane buldum (ama onu söyleyebilmek için biraz içkiye ihtiyacım olabilir).

B) “Neden bunu ona hâlâ söylemedin?” Çünkü yüzüne söylemem gerekiyor. Ancak o şekilde mümkün olabilir/olmalı. Kendimi de düşünmem gerekiyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer beni görmek istemezsen, muhtemelen bu cevabı duymayı hak etmiyorsun demektir, bu durumda cevabım mezara dek götüreceğim bir sırrım olur.

O zaman, sana bir sorum var: Beni görmek istiyor musun?

Eğer istiyorsan, bana nasıl ulaşabileceğini biliyorsun.

Kalan tüm umudumla,

Betty

Not: Öpücük de eklemem uygun olur mu? Eğer uygun olmayacaksa lütfen bunu yok say.

BÖLÜM

20

Günler geçti. Hildy beynini tamamen kapamıştı. Bu onun derslerine gidebilmesi, makalelerini yazabilmesi, uyuyabilmesi ya da nefes alıp verebilmesi için tek yoldu. Max ona deniz tuzlu ve karamelli bitter çikolata alıp yedirdiyordu. Xiu ise yatağında sabırla oturarak Hildy'nin saçlarını minicik örgülerle doldurmuştu. "O aşağılık herifin teki," dedi. "Sen ona kalbini ve her şeyi açmışken sana cevap bile vermemesi çok kaba." Yine de dayanamayıp ekledi. "Ama BSJ onun harika bir davulcu olduğunu ve aslında konuştuğu zaman çok komik biri olduğunu söylüyor, öyle işte."

Hildy şiir sunumunu sömestr tatilinden önce değil de sonra yapabilmek için bir kızla yer değişmişti. Onun evine yakın bir yerlerde durmamak için üç farklı otobüse binerek dışı randevusuna gidiyordu. Bir dövme, karalama, bir soru işareti ya da bir balık gördüğü her an anksiyeteye kapılmamak için özel bir çaba sarf ediyordu. Hayatta kalma savaşı veriyordu âdeta.

Okula her gün, sonunda eve dönebilmek için gidiyordu. Bombaşken bile, ev mutsuzlukla dolup taşıyordu, sanki keder kötü bir floresan ışığıydı ama aydınlanmak için tek çareleri oydu. Ebeveynleri önündeyken kuklalar gibi iletişim kuruyor, kapalı kapılar ardında ise kızgın arılar gibi homurdanıyorlardı. Ya Gabe? Ergenli-

ğ e girmişti. Huysuz, öfkeliydi ve hiçbir şeyden yüksek sesle nefret edebilecek enerjiye sahip değildi.

Eğer Gabe olmasa Hildy eve bile gitmezdi. Artık kimse yemek hazırlamıyor ya da Gabe'in ödevlerini kontrol etmiyordu, klarnet çalışmasını ya da kişisel temizliğini umursayan kimse yoktu. Onu bu şeylerle bunaltmak istemiyordu; artık tavsiyeye açık değildi ama en azından ona yemek hazırlayabilirdi. Ona biraz olsun normal hissettirebilirdi.

Bir pazartesi günüydü. Bob'a mektubu bırakalı altı gün geçmişti. Umudunu keseli tam olarak dört gün geçmişti. Otuz iki beden kot pantolonlarını giyebilmeye başlayalı üç gün geçmişti. Okula, tanıdığı birileriyle karşılaşmayacağı kadar uzak ve Paul'un da gelmeyeceği kadar havalı bir yerdi. Bilgisayarını açtı. *Brideshead'e Son Gidiş* makalesine dört saat boyunca yalnızca üç paragraf yazabilmişti. Kahvesinin yüzeyinde ince bir tabaka oluşmuştu. Pencereden dışarı baktı. Saat neredeyse beş olmuştu ve yoğun kar yağışı vardı. Mekân boşalıyordu. Kafein bağımlısı müdavimler bile gitmek için toplanmaya başlamışlardı. Söylenene göre otobüsler çalışmayabilirdi ve kimse bu hiçlikte kalakalmak istemiyordu.

Hildy dışında. Onun pek de umurunda olmazdı.

Fakat Gabe'i düşünmesi gerekiyordu. Eğer eve dönmez ve en azından bir şeylerin anlamı varmış gibi davranmazsa, Gabe çirkin birkaç paket ramen yiyip sokak kıyafetleriyle uyuyakalırdı.

Eşyalarını topladı ve kar fırtınasına yöneldi. O gün şapka takmayı unutmuştu. Kulakları donuyordu. Binalar arasından geçen kar saçlarına dolmuş, alnını yakmış ve ona bir Antarktika gezginininkiler gibi beyaz kalın kaşlar vermişti.

Kwik-Way'de durdu ve üç dondurulmuş akşam yemeği aldı. Bir onun için, ikisi Gabe içindi. Aldıklarını çantasına koydu. (Çantasını bir kitap çantası olarak düşünmek istemiyordu, her ne kadar dünyanın bütün yükünü taşıyor olsa da.) Yağan karda gözlerini kısarak, yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Eve vardığında her

iki araba da park yerindeydi, demek ki insanlar evdeydi ama gelen postaları aldıklarını düşünmüyordu. Bugünlerde bu tür şeyler çok sık oluyordu.

Büyükanneleri Gabe'e *Tropikal Balık Meraklıları* dergisi üyeliği almıştı. Hildy posta kutusunun üstündeki karları sildi ve derginin gelip gelmediğine baktı. Gabe balıkları ya da büyükannelerini ya da herhangi bir şeyi artık umursamıyormuş gibi davransa da durum böyle değildi

Dergi yoktu. Yalnızca ebeveynleri için birkaç fatura gelmişti. Ve ilan bırakmayın uyarısına rağmen birkaç el ilanı. Ve bir mektup.

Onun adına yazılmıştı.

Hildy ansızın el yazısını tanıdı. Düzgün ve köşeliydi, karikatürlerdeki yazı tipleri gibi.

Damga yoktu.

Mektubu buraya kadar kendi getirmiş olmalıydı.

Bob buradaydı. Onu aramaya gelmişti.

Hızla evin arkasına doğru dolandı ve kapıya koştu.

Babası mutfak masasında oturuyordu. Annesi de mantar panonun önünde, kollarını birbirine bağlamış halde ayakta dikiliyordu. Her ikisi de belli belirsiz selam verdiler ama Hildy umursamadı bile. Kwik-Way torbasını tezgâha fırlattı ve ayağında botlarıyla odasına koştu.

Kapısını çarptı. Paltosunu çıkarıp bir yana fırlattı. Zarfı yırtarak açtı. İçinde dört sayfa vardı.

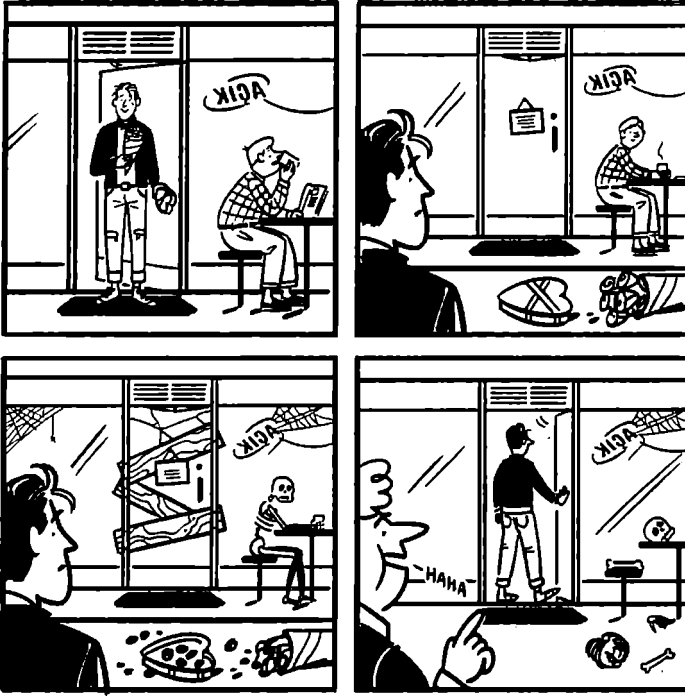
Kimse size bir daha sizi görmek istemediğini dört sayfada anlatmazdı.

Kalbi hayata döndü.

Kaşları eridi.

Okumaya başlamadan önce oturması gerekti.

SORU 29 "Partnerinizle hayatınızdaki utanç verici bir anıyı paylaşın."
Gerçekten mi? Sormak zorunda mısınız?

SORU 30 "A) En son ne zaman birinin önünde ağladınız? B) En son ne zaman tek başınıza ağladınız?"

Altı yaşındaydım. Pookie'yi kaybetmiştim. Okuldaki büyük çocuklar benimle dalga geçmişlerdi. Bir daha da kimsenin önünde ağlamadım.

(Not: Pookie kaybolduktan sonra hayatım değişti. Kimseye güvenemeyeceğimi öğrendim, pembe kalpli & üzerinde "İnsanın En İyi Dostu" yazan bir rozeti ve sarı tüyleri olan köpeciklere bile. O günden sonra hep peluş oyuncaklarla -çoğul- oynadım yalnızca.)

B) En son ne zaman tek başına ağladın?

Mektubunu aldığım gün. Dairemin zemininde gördüm, almak için eğildim & şifoniyerimin köşesine kafamı çarptım. Hüngür hüngür ağladım. Kafamdaki morluğu görmem gerekirdi.

SORU 31 "Partnerinize onun hakkında sevdiğiniz şeyi söyleyin."

Birden fazla şey söyleyebiliyor muyuz?

Cevap evet çünkü ben hâkimim & kararları ben veririm.

Betty'de sevdiğim şeyler

1. Kendini, beni bulmaya çalışırken rezil etmen. Seni fuşyaya dönmüş & panik olmuş halde hayal ediyorum ve nedense bu gururumu okşuyor. Mektubunda söylediklerinden de fazla üstelik.

2. Erkek kardeşine ağlaman ama benim için ağlamaman gerektiğini bilmen. Zeki kızlardan hoşlanırım (& çıplak kızlardan da & Fransız kızlardan da gerçi günün birinde bir tanesiyle tanışıncaya kadar görüşümü bildirme hakkımı saklı tutacağım.)

3. Kendine gülmeni sağlamamdan hoşlanıyormuşsun. (Ben de gülün kızlardan hoşlanırım.)

4. Beni 28. sorunun cevabı için bekletmen. Bana aniden çok iyi davranman beni çok gererdi zaten.

SORU 32 "Size göre neler, hakkında dalga geçilemeyecek kadar ciddidir?"

Dudaklarının büyüklüğü

Bu kadar.

SORU 33 "Eğer bu gece, kimseyle iletişime geçmeden öleceğinizi bilseniz, en çok kime, ne söyleyemediğiniz için pişmanlık duyardınız?"

Ben & Kong'un bu akşam 7'de Groundskeeper'da olacağımızı.

["Neden bunu ona hâlâ söylemediniz?"

Söyledim ya işte]

BÖLÜM

21

Yedide.

Aman Tanrım.

Bu akşam yedide.

Hildy saatine baktı. Yatağından fırladı.

6:22. Saçları kirliydi. Kıyafetleri kirliydi. Dişlerini fırçalamamıştı. Kalan soruların cevabını düşünmemişti. Dışarıda uğuldayan bir kar fırtınası vardı. North End'e varmak için otuz beş dakikası vardı.

Asla yetişemezdi.

Ellerini çalgıncasına salladı. Aşağı yukarı zıpladı. Odanın içinde birkaç kez döndü. Ardından düşündü: *Dur.*

Toparlan.

Groundskeeper'ın telefon numarasını Google'dan arattı ve aradı. Telefonu çaldırırken koltuk altlarını kontrol etti. Bu sırada temiz sayılabilir bir tişört buldu. Telefon çalmaya devam ederken saçlarını yeniden ördü. Pes etti.

Zamanlama müthişti. Cevap veremeyecek kadar yoğunlular muhtemelen.

Banyoya gidip yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Gözaltlarına bir miktar kapatıcı, kirpiklerine biraz rimel sürdü. Onun sevdiği küpelerini buldu.

Derin bir nefes aldı ve korkunç bir görüntüyle karşılaşacağından neredeyse emin olarak aynaya döndü. Ama Paul'un mektup yazdığı düşüncesiyle gülümsedi ve gözleri kısılıp kirpiklerinin altında kaybolduğunda, *İyiyim*, diye düşündü. *Ben iyiyim*.

Mutluyum.

Yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Paltosunu giydi ve sırt çantasını kaptı, ardından son dakikada kalan soru kartlarını da aldı. Onlara ihtiyaçları olabilirdi. Ne zaman bir sorun yaşasalar –gergin hava, yanlış sıra, yanlış anlamlar– sorular onlara yardım etmişti.

Kapısı çaldı.

Gabe.

Ona akşam yemeği getirdiğini söylemeyi unutmuştu.

Bir gün yemeğini mikrodalgaya kendi koysa ölmezdi herhalde. Artık daha fazla sorumluluk almaya başlaması gerekiyordu, en azından bu gece.

Kapısını açtı. Annesi ve babası kapısında, birbirlerinden birkaç santim mesafeyle duruyorlardı. Yüzleri ifadesizdi ve gülümsemiyordu. Ebeveynimsi insanlar.

"Hayatım," dedi annesi ve Hildy o anda bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu. "Seninle konuşmamız gerekiyor."

Hildy ne söyleyeceklerini biliyordu. Her ikisine de baktı. Başları eğik, gözleri hüzünlü ve büzüşmüştü.

Bob'un cep telefonu yoktu.

Kafeye de ulaşamamıştı.

Bu onun son şansıydı.

Onlarsa yılları olmuştu. Buna onlar sebep olmuştu. Onun sorunu değildi.

"Gitmem gerek."

"Korkarım bu önemli." Babası müdür ses tonuyla konuşmuştu.

"Gitmem gerek." Geçerken onları itti.

"Nereye?" diye sordular aynı anda, her ikisi de dönüp onun merdivenlerden inişini seyrederken.

“Dışarı.”

“Bu fırtınada mı?” Annesi tırabzanlardan eğilerek sordu. “Dışarı mı?!”

“Volvo’yu alıyorum.”

“Hayır, almıyorsun. Bu havada olmaz. Polisler yola çıkılması gerektiğini söylüyor. Greg. Tanrı aşkına. Sen de bir şeyler söyle sen.”

Söyledi ama Hildy duymadı. Çoktan çıkıp gitmişti.

BÖLÜM

22

Arabayı almayı yine de düşündü. Ne yapacaklardı ki? Onu tutuklayacaklar mıydı? Fakat park yolunu kar kaplamıştı ve arabanın önü kapalıydı. Zamanında boşaltması da mümkün değildi.

Şalını başına başörtüsü gibi sardı ve Robie Caddesi'ne doğru koştu. Bir taksi. Bir otobüs. Otostop. Yolunu bir şekilde bulmalıydı.

Köşeyi döndüğünde kar fırtınasının içinde ağır ağır hareket eden otobüsün silüetini gördü. Ona doğru kollarını başının üstünde sallayarak koştu, çantası koşarken sırtına vuruyordu.

Otobüs geçip gitti. Hildy küfrederek arkasından koştu. Dört-yol ağzında otobüs durdu ve şoför başını çıkarıp ona seslendi. "Hadi kızım! Gördüm seni." Işıklar yeşile dönmüştü ama otobüs yine de bekledi.

Hildy nefes nefese otobüse bindi ve şoföre teşekkür etti. Otobüsteki diğer iki kişi de onu neşeyle alkışladılar.

"Böyle lanet bir gecede nereye gidiyorsun bakalım?" dedi şoför, Hildy bilet ücretini çıkarmaya çalışırken.

"North&Agricola'ya."

Adam başını iki yana salladı. "Yanlışı otobüs. Senin dokuz numaraya binmen gerekiyor. Fakat ne zaman geçer bilmiyorum."

“Siz nereye kadar gidiyorsunuz?”

“Chebucto’ya.”

“Oraya kadar gideyim. Geri kalan yolu yürürüm.”

Otobüs şoförü dilini şaklattı ve ona göz kırptı. “Antarktikalı Scott’ seni. İşte motivasyon!”

Hildy oturmadı. Kapının yanındaki demirlere tutundu ve saati kontrol etti. On iki dakika vardı. Bob ona böyle bir havada biraz daha zaman tanırdı herhalde. Buna mecburdu.

Bu çocuk günümüzde nasıl olur cep telefonu kullanmazdı?

Bu çocuğun derdi neydi?

Hildy hiçbir şey düşünemiyordu.

Öyle mutluydu ki.

Ebeveynlerinin ve verdikleri ölüm emrinin bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

“İşte geldik kızım.” Şoför başıyla ona işaret etti ve kapıyı açtı. “Dikkatli ol bakalım. Yerler çok kötü buzlanmış.”

Yine de koştu. Kaydı da. Ayağa kalktı. Daha hızlı koştu. Tekrar kaydı. Üç sokak kuzeye, dört doğuya koşacak ve orada olacaktı. Burnunu eldivenine sildi ve dizden yukarı, bel yüksekliğindeki karda koşmaya devam etti, nihayet Groundskeeper’ın karşısındaki caddeye çıktı.

Bob sokak lambasının önünde dikiliyordu. Işığın altında görünen beyaz kar taneleriyle birlikte bir kar küresinin içinde gibiydi. Kulaklarının üzerinde kalan bir şapka takmıştı ama daha önce giydiği ceketini giymişti. Atkı veya eldiveni yokken yeterince sıcak olamazdı. Kollarını kavuşturmuştu ve elleri koltuk altlarındaydı. Onu görmedi.

“Bob!” diye bağırdı.

Yanıt gelmedi.

“Bob!” Hildy kollarını iki yana salladı. Bob başını kaldırıp bakmadı.

* Robert Falcon Scott adlı bir kâşifin Antarktika’daki macerasını ele alan film. -yhn

Hildy şansını yeniden denemeden önce caddenin ortasına kadar gelmişti. Bu kez, Bob elini kaldırdı, ona doğru döndü ve kısaca gülümsedi.

Hildy köşede birikmiş kar yığınına geçebilmek için çırpındı.

“Bob. Beklemişsin.”

“Paul,” dedi. “Artık bana Paul diyebilirsin. Zaten istesem de saklayamam artık. Yaşadığım yeri bile biliyorsun.”

“Paul. Tamam.” Hildy gülümsedi. Tabii ya. Adı Paul’dü. “Seni kaçıracığımı sandım. Mektubunu çok geç gördüm. Bugün okulda biraz oyalandım. Gabe’in yemek yemesi gerekiyordu. Kwik-Way’e uğradım. Araba da biraz...”

“Rimelin...” dedi Paul.

“Ha.” Hildy elini yüzüne götürdüğünde ne kastettiğini anladı – ya da nasıl görüldüğünü – ve sırt çantasında bir ıslak mendil, eski bir peçete ya da bir kâğıt parçası aramaya başladı.

“Al,” dedi Paul. Cebinden hafifçe ıslanmış bir mendil çıkarıp gözünün altını sildi.

Hildy yerinden sıçradı. Ona dokunmuştu.

“Sakin ol. Tamamdır. Sildim.”

Başını salladı.

“Kapanmışlar.”

Hildy anlamadı.

“Kafe. Kapiya not bırakmışlar. Havadan ötürü sanırım.”

“Ha. Olabilir.”

“Her yer kapanıyor galiba. En azından bu çevrede.”

Bir cevap vermeliydi, bunu biliyordu ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sokağa baktı, beyninin ona bir cevap türetebilmesi için zaman kazanmaya çalışıyordu.

O bir tiyatrocuydu.

Oyun devam etmeliydi, falan filan.

Derin bir nefes aldı.

“Nereye gidebiliriz?” diye sordu.

Paul boynunu kaşıdı. Parmakları kırmızı ve ıslaktı. Donuyor olmalıydı.

“Düşünebildiğim tek yer var, biraz tırmanmamız gerekecek ama sahibi üst katta yaşıyor, bu yüzden de hiç kapalı olduğunu görmedim. Denemek ister misin?”

“Ne kadar tepede?” Bir fark yaratacağından değildi ama doğaçlama takılmaya çalışıyordu. Daima cevap ver. Sahne devam etsin.

“Bu havada bir yarım saat kadar yürürüz.”

“Olur.” Sanki kendisi için bu yürüyüş çok alışıldık bir şeymiş gibi omuz silkti.

“Tamam. O zaman bu tarafa yürüyelim.” Eliyle solunu işaret etti.

Yürümeye başladılar. Kollarını koltuk altlarına sıkıştırmıştı.

“Eldivenlerimden birini ister misin?”

“İyiyim.”

“Bu kadar maço davranmayı bırak.”

“Böyle davranmamdan hoşlandığını sanıyordum.”

“Aptalca olan maçoluklarından hoşlanmıyorum.”

Kahkaha attı.

“Al. ciddiyim. Tak.” Hily sol eldivenini ona uzattı.

“Vaay. Kuzu derisi. Siz güneyliler nasıl yaşayacağınızı biliyorsunuz.”

“Ya da en azından alışveriş yapmayı biliyoruz.” Çıplak elini cebine soktu.

Paul yeniden güldü. “Eh, alışveriş merkezine bir sonraki gidişinde belki kendine suya dayanıklı rimel de almalısın.”

Hildy homurdandı. “Ne kadar kötü durumdayım?”

“Heavy metalciler hakkında nasıl hissettiğine bağlı.”

Hildy elleriyle yüzünü kapadı. Paul elini cebine sokup tekrar ıslak mendilini çıkardı. “Bak. Çoğu burada.” Ardından, “Hey! Dur!” diye bağırdı ve Hildy onun neyi gördüğünü anladı.

Bir taksi. Onların gittiği yönde gidiyordu. Her ikisi de zıplama-

ya ve kollarını sallamaya başladılar; ardından Paul, Hildy'nin elini kavradı ve arabanın arkasından cadde boyunca koşmaya başladı- lar, nihayet araba yavaşladı ve yarım blok ötelerinde manevra ya- parak durdu.

“Yaşasın!” Dönüp Hildy'ye kocaman gülümsedi, sanki bunu birlikte başarmışlar gibi. Sanki bir çeşit mucizeyi başarmışlar gibi. Kar fırtınasında bir taksi, yalnızca onlar için durmuştu.

Taksiye atladılar.

Arabanın içi sıcaktı, taze çam esintileri ve senelerdir içilmiş olan sigaraların kokularını taşıyordu. Taksici fazlasıyla uzun, be- yaz saçları olan, parlak turuncu avcı ceketi giymiş yaşlı bir adam- dı. Halk müziğı dinliyordu.

“Nereye çocuklar?”

“Cousin's restoranına,” dedi Paul, arka koltuğına yerleşirken. Taksici başını salladı ve cadde boyunca sürmeye başladı.

“Cousin's mi?” Hildy, Paul'a baktı ve gülümsedi. “Oraya bayı- lırım.”

“Cousin's'i bildiğıine inanamıyorum.”

“Bir de hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun... sürprizlerle doluyum.”

“Eh, ben de öyle.”

“Öyle mi? Mesela?”

“Gözlerini kapa da sana göstereyim.”

“Affedersiniz.” Ses tonuna bakılırsa taksici günde birkaç paket sigara içiyor olmalıydı. “Dikkatinizi yolcu kurallarına çekmem için uygun bir fırsat olabilir, koltukların arkasında asılı du- ru- yorlar. Bir sonraki hareketinizden önce onları okusanız iyi olur. Özellikle de üç numarayı.”

Hildy ve Paul birbirlerine *başımız belada* surat ifadeleriyle baktılar ve ardından kuralları okudular.

1. İÇKİ İÇMEK VEYA YASAL OLMAYAN MADDELER KULLANMAK YASAKTIR.
2. KÜFRETMEK YASAKTIR.
3. HER TÜRLÜ FİZİKSEL ETKİLEŞİM YASAKTIR.
4. ANİ SESLİ ÇIKIŞLAR YASAKTIR. ŞOFÖRÜN DİKKATİNİ DAĞITABİLİR.
5. KUSAN YA DA ÇİŞİNİ YAPAN İNSANLARIN ARAÇTAN İNMESİ İSTENECEKTİR. VÜCUT SIVILARININ ARAÇTAN TEMİZLENMESİ İÇİN 75\$ TUTARINDA ARAÇ TEMİZLEME ÜCRETİ DE İSTENECEKTİR.

Anlayışınız için teşekkürler,
Lloyd Meisener, Bağimsız Taksici

“Anlaşıldı mı?” Lloyd dikiz aynasından onlara baktı.

“Bize uyar,” dedi Paul. “Tabii arkadaşımın başka bir planı yoksa. Betty?”

Hildy güldü, bu ışıktaki kızardığının fark edilmemesini umdu.

“Hayır. Benim için de uygun.”

“İşbirliğiniz için teşekkürler çocuklar. Eğer gerekli görmesem bu kuralları koymazdım. Devam edelim.”

Hildy, Paul’a baktı. “Ne diyordun? Sürprizler mi?”

“Evet. Gözlerini kapa.”

“Benden faydalanmayacağını bildiğimden kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Eh, boynumun borcu. Hazır mısın?”

Başını salladı. Paul ceketinin iç ceplerini karıştırdı ve ona bir şey verdi. Hildy çılgılık attı. Lloyd boğazını temizledi. “Kural dört. Ani sesli çıkışlar yok.”

“Affedersiniz,” dedi Hildy ve ellerindeki şeye baktı. Paul ona soğuk, ıslak bir poşet vermişti. Kong. Hâlâ hayattaydı. Hâlâ yüzüyordu. Kahkaha attı.

“Seni özlemişti.”

“Eminim özlemiştir.” Hildy poşeti ışığa doğru tuttu. Kong birkaç tur attı. Üzerindeki neon rengi şeritler parıldadı. “Görünüşe göre ona iyi bakmışsın.”

“İkimiz de birbirimize iyi baktık. Harika bir oda arkadaşı. Ne desem kabul ediyor.”

“Onun gibi bir kız bulmak istemez miydin?”

“Pek sayılmaz.”

Hildy camdan dışarı baktı. Kırılan kalpler ve yıkılan hayallerle ilgili bir şarkı çalıyordu radyoda. Lloyd şarkıyı mırıldanıyordu. Eriyen karlar alnını kaşındırmaya başlamıştı. Patlayacağını sandı.

“İşte geldik,” dedi Lloyd ve aracı Cousin’s’in önünde durdurdu. Mekânın ışıkları çıktı ve camlar içerdeki sıcaklıkla buğulanmıştı. “Sekiz yetmiş beş tutuyor çocuklar. Kredi kartıyla da ödeyebilirsiniz.”

Hildy ödemek için cüzdanına eğildi ama Paul çoktan bir onluğa uzatmıştı bile.

“Hayır hayır,” dedi Hildy. “Senin paraya ihtiyacın var.”

“İş buldum,” dedi Paul ve başıyla *hadi inelim* der gibi bir işaret yaptı. “Geçen gece gideceğim diğer yer orasıydı.”

“Şu *belki* sekiz buçukta olan mı?”

Lloyd’a el salladı ve Hildy indikten sonra kapıyı kapadı.

“Evet, aynen. Meğer kesin olarak sekiz buçuktaymış.”

“Nasıl bir iş akşam sekiz buçukta başlar ki?”

“Çizim. Biri beni partilerde çizim yapayım diye işe aldı.”

“Böyle bir şey mi varmış?”

Cousin’s’e girdiler. Mekân gürültülüydü ve içerisi ıslak kıyafet ile sosis karışımı bir şeyler kokuyordu. Sıra yoktu ama neredeyse tüm masalar doluydu. Eriyen kirli kar damalı zeminde birikmişti.

“Evet. Havalı bir bağış gecesinde. Herkes şık giyinmişti. Aralarında bir yere oturup herkesin birer hızlı çizimini yaptım. Adamın biri gecenin sonunda hepsini açık artırmayla aldı.”

“Vay be. Hayatını kazanmak için çizim yapmak. Bu tam senlik bir şey.”

“Hayatımı kazandığım söylenemez ama saati otuz beş dolar ve tekrar birlikte iş yapmak istiyor. Önümüzdeki hafta sonu bir konferans varmış. Şehirdeki tüm plastik cerrahlar toplanıyormuş.”

“Bu harika!” Hildy burnuyla ilgili bir şeyler söylemeyi düşündü ama hoş bir şaka olmazdı. Hem zaten, onun burnunu seviyordu.

“Hemen heyecanlanma. Daha yeni başlıyorum. Ne sipariş edeceksin?”

Kâğıt servis altlığındaki menüyü okudular. Hildy açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti.

“Kahvaltı. İyi pişmiş yumurta, jambon, ev yapımı patates kızartması, fasulyesiz.”

“Fasulyesiz mi? Seni ‘fasulyeli, kızartmasız’ tarzı bir insan sanıyordum. Alınma.”

Hildy eldivenini ve şalını çıkardı ve kahkaha attı. “Neden alınamayım ki? Patates kızartmasını sipariştten çıkaran bir insan tipinin var olduğunu bile bilmiyordum.”

“Biliyordundur. Kendilerine sipariş etmezler ama seninkinden yerler. Beni çıldırtır.”

“Benimle güvendesin ama kesin Xiu’dan hoşlanmazdın.” *Ama sonuçta ona da alışırsın*, diye düşündü Hildy. O olmasaydı ikisi burada oturuyor olmazdı.

Paltolarını çıkardılar, Hildy bile.

Paul, “Vay be,” dedi. “O şeyin altında gerçek bir insan varmış.”

“Ya da insana çok yakın bir şey. Ne bekliliyordun?”

Elini çenesine götürdü ve omuz silkti. “Bu da senin olayın. Senden ne geleceğini asla bilemiyorum.”

“Yaa, sanki sen Bay Tahmin Edilebilir falansın da. Bebek kokusu falan seviyorsun.”

Kollarında diğer masanın siparişleriyle bir garson geldi.

“Selam Paul. Size ne getireyim?”

İkisi de aynı şeyi sipariş ettiler, yalnızca Bob’unkinde fasulye de vardı. Garson başını salladı ve gitti.

“Buraya sık geliyor musun?” diye sordu Hildy.

“Hmm. Çok zayıf bir tavlama girişimi. Elinden bu kadarı mı geliyor?”

“Seni çoktan tavladım. Daha fazla taktiğe ihtiyacım yok. Garson sana Paul dedi. Sanırım seni tanıyor.”

“Annem burada çalışırdı.”

“Epey iş yapıyormuş yani.”

“Aynen öyle.” Uzağa baktı. Hildy’nin söylediği şey, kastettiği şeyden farklı anlaşılmıştı ama özür dilemesi de çok tuhaf olurdu.

Masalarının yanındaki pencerede asılı olan neon renkli AÇIK tabelası cızırdadı. K harfinin bir kısmı kopmuştu.

“Soruları getirdim.” Neşeli bir ses tonu takınmaya çalışmıştı. “Bugün tamamlayabiliriz diye düşündüm. Sadece üç sorumuz kaldı.”

Paul yüzünü tekrar ona çevirdi. Üzgün görünmüyordu. “Beş.”

“Hayır, otuz dördüncü sorudayız.”

“Evet ama on sekizinci ve yirmi sekizinci de cevaplamadık.”

“Sanırım bu yüzden hâkim sensin.”

Garson onlara sormadan birer kahve ile ağzına kadar dolu reçel ve fındık kreması getirdi. “Siparişleriniz bir dakika içinde hazır olacak.”

Hildy kartları çıkardı. Sırt çantasının fermuarı üzerinde kartlar birikmişti ve şimdi eriyorlardı. Kartlar da ıslanmış ve hamurlaşmıştı. “Önce hangisi?” diye sordu. “On sekiz... aman Tanrım. Bu soruyu unutmuştum. *En korkunç anınız nedir?*”

Mutfaktaki o günü düşündü. Bir ay ve aynı zamanda yüzyıllar önceydi. Hildy ekranında beliren şeyi okuduğunda annesinin yüzünde beliren ifade. Okuduktan sonraki sessizlik. Ansızın ocağa dönen ve arkasına bir daha bakmayan babası. Şaşkın Gabe. Tamamen masum. Bir çatışma anında oradan geçen görgü tanığı gibi.

“Önce bunu cevaplamak zorunda mıyız?” diye sordu.

“Eninde sonunda ona da geleceğiz.”

“Ama boş mideyle mi?”

“O zaman soru yirmi sekize ne dersin?”

“Partnerinize onunla ilgili neyi sevdiğinizi söyleyin; çok dürüst davranın, vesaire.”

Paul kaşlarını kaldırdı ve başını ileri geri salladı. “Bunu cevaplamadan önce biraz ısınmam gerekebilir.”

“Otuz dördüncü soru epey zararsız. Bir oyunda duyabileceğin türden bir şeye benziyor. *Eviniz, içindeki tüm eşyalarınızla birlikte yanıyor. Sevdiklerinizi ve evcil hayvanlarınızı kurtardıktan sonra tek bir şeyi daha yanınıza almanız için sınırlı bir vaktiniz var. Neyi alırdınız? Ve neden?”*

Hildy garsonun yiyeceklerini servis edebilmesi için kartları sorunun yarısında masadan kaldırmak zorunda kaldı.

“Tamam. Bununla başlayalım.” Paul yemeğine başlamadan önce Hildy’nin ilk ısırtığını almasını bekledi. Şaşırtıcı biçimde görgü kurallarını uyguluyordu. Örneğin mendilini kucağına koymuştu. Hildy onun restoranlarda büyüdüğünü anımsadı. Hakkında ne kadar az şey biliyordu.

SORU 34

HILDY: Ee. Sanırım ilk ben başlıyorum. Yanan evimden neyi çıkarırdım? Gerçekten tek bir cevabım var. Annemin geçen sene Milano’daki bir konferanstan dönerken benim için aldığı İtalyan ayakkabılarımı.

PAUL: Çok komiksin.

HILDY: Ciddiyim....Affedersin, ağzım doluydu. Hayır, ciddiylim. Aklıma ilk gelen o.

PAUL: Kötüymüş. Ya da üzücü. Ya da her ikisi de.

HILDY: Biliyorum ama burada dürüst olmaya çalışıyorum.

PAUL: Ve olmuyorsun.

HILDY: Dürüstüm. Yani, normalde kurtarmak için hayatımı riske atacağım her şey önceden düşünülmüş. Fotoğraflarımız

bulutta. Büyükannemin madalyaları ve ailevi belgeler vesaire annem ve babam tarafından güvenli kasalara kaldırılmış. Soruda da sevdiklerimiz ve evcil hayvanlarımız hariç denilmiş. Başka ne umurumda olabilir ki? Başka *neyim var* ki? Kıyafetler? Bilgisayarım?

PAUL: Cımbızın?

HILDY: Gerçekten hiçbir şeyi unutmuyorsun.

PAUL: Bu yüzden bana iyi bir cevap vermek önemli. Söylediğin şeyleri sonsuza kadar saklayacağım. Ee. Gerçekten mi? İtalyan ayakkabılar mı? Onları mı alırdın?

HILDY: Üzerimde çok baskı var.

HILDY: Hmm.

PAUL: Vereceğin hiçbir cevap az öncekinden daha kötü olamaz, o yüzden artık bir cevap ver.

HILDY: Tamam. Küçükken tuttuğum günlüğümü alırdım. Tüm arkadaşlarımda vardı. Minik bir kilidi olan pembe tüylü, plastik kapaklı. Onları biliyorsundur.

PAUL: Kilitlemen mi gerekiyordu? Tanrım. Altı yaşındayken nasıl korkunç şeylerin peşindeydin sen?

HILDY: Hiiiç. Eminim ki sıkıcı, sıkıcı ve sıkıcıydı; içinde sadece *My Little Pony* çizimlerim ve teneffüslerde yaptığım şeyler var. Yine de onu kaybetme fikrinden nefret ederdim. O defter – bilmiyorum– artık var olmayan bir şeylerin kaydı gibi.

PAUL: Eh, ne yaparsın, herkes büyüyor.

HILDY: Hayır. Çocukluğumdan bahsetmiyorum. Sanırım bahsettiğim şey daha çok... mutluluk. O zamanlar mutlu bir ailem vardı. Hatta annemle babamın gerçekten de mutlu bir

aile olduğumuzu ve “kutsanmış” olduğumuzu söylediğini hatırlıyorum. O aptal günlüğün içindekiler bana mutluluğu hissettiriyor... Sende ne var?

PAUL: Bende?

HILDY: Neyi kurtarırdın? ... Hayır. Söyleme. Çizimlerini.

PAUL: Yangına ilk fırlatacağım şeyler olurdu onlar.

HILDY: Gerçekten mi? Neden?

PAUL: Çünkü bini bir para. Ne zaman istersem yeniden yapabilirim.

HILDY: Ya da eğer istersen. Daha önce hiç yumurta sarısı ile çizim yapabilen birini görmemiştin. O Lloyd'un arabası mı?

PAUL: Evet. Affedersin. Tik gibi bir şey.

HILDY: Ya da sorudan kaçmanın bir yolu.

PAUL: Evet. O da var.

HILDY: Ee, neyi kurtarırdın?

PAUL: Bir kaset.

HILDY: Bir kaset mi?

PAUL: Evet. Evde bizimkilerin ilk buluşmasının bir video kaseti var.

HILDY: Öyle mi? Gerçekten mi? Vay canına. Nereden gelmiş?

PAUL: Tuhaf şeylerden bir başkası. Ben doğmadan önce annemle arkadaş olan bir kadın, birkaç ay önce posta ile yolladı. Her nasılsa izimi bulmuş. Bende kalması gerektiğini düşünmüş.

HILDY: Bu inanılmaz. Nasıl bir şey?

PAUL: Epey grenli. O zamanki teknolojiyi biliyorsun. İzleyebilmek için bir DVD'ye aktarmam gerekti. Bunu kaydetmiş olan kadın, kaydı Korsanlar İni adlı bir yerde çektiğini söyledi. Eskiden rıhtımın yanında olan çirkin bir barda. Sahne o gece

herkese açkımış ve annem de mikrofonu kapıp şarkı söylemeye başlamış, kadın da kayda almaya karar vermiş.

HILDY: Annenin şarkıcı olduğundan bahsetmemiştin.

PAUL: Değildi de. Onu bir duysan. Dünyanın en kötü sesi ama öyle bir coşkuyla söylüyor ki. "Proud Mary"yi söylemiş. O şarkıyı biliyor musun?

HILDY: Elbette biliyorum.

PAUL: Her neyse, mikrofonun ardındaki adam onu tanıtıyor ve o da kalkıp dans etmeye ve sanki Tina Turner falanmış gibi yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor. Muhtemelen birkaç kadeh içmiş ama eğleniyor ve çok güzel ve derken bir adam da sahneye fırlıyor ve onunla birlikte şarkı söyleyip dans etmeye başladığında bardaki herkes çılgına dönüyor. Adam şarkı söyleyebiliyor. Onunlayken de kulağa gerçekten hoş geliyorlar. Ardından şarkı bitiyor ve öpüşüyorlar, mikrofonlu adam tekrar araya giriyor ve "Molly Bergin, baylar bayanlar! Ve Deep Blue'dan Steve Hardiman ile sürpriz bir performans!" diyor. Sonra görüntü biraz bozuluyor çünkü görüntüleri kaydeden kadın kamerayı masaya koyuyor ve annem, daha doğrusu annemin yarısı ekranda görünüyor: Steve de var. Birtakım, "Harikaydınız," lafları etrafta uçuşuyor, sonra annem Steve'i Caroline ile tanıştırıyor –arkadaşının adı Caroline– ama ona Scott diyor ve adam adının Steve olduğunu söylediğinde, "Sende Scott tipi var," deyip gülüyor, ona nereli olduğunu soruyor. Sonra Caroline'ın, "Eyvah," dediğini duyuyorsun ve kamerayı açık unuttuğunu fark ettiğini anlıyorsun ve sonra kaydı bitiriyor. Bu kadar.

HILDY: Steve baban.

PAUL: Evet.

HILDY: Evlenmemişler diye tahmin ediyorum.

PAUL: Birlikte bile yaşamamışlar.

HILDY: Büyürken onu tanıyor muydun?

PAUL: Hatırlamıyorum.

HILDY: Kim olduğunu biliyor muydun?

PAUL: Aa, evet. İsmi biliyordum. Müzisyen olduğunu biliyordum. Aşağılık herfin teki olduğunu biliyordum. Evli pisliğin teki olduğunu biliyordum.

HILDY: Bunu annen mi söyledi?

PAUL: Pek çok kez hem de. Onun konusunu her açtığımda. Grubunun bir posterini saklardı. Ben küçükken o poster yatağının altından çıkarır ve ona, jöleli saçlarına ve güneş gözlüklerine bakar, *Babam bir rock yıldızı!* diye düşünürdüm. Onu görmeyi çok istiyordum ama annem bana daima onun turnede olduğunu söylerdi.

HILDY: Onunla tanışmanı istemiyor muydu?

PAUL: Evet. Ama muhtemelen zamanının çoğunda turnede ydi gerçekten. Hayatını kazanabilmesinin tek yolu o çemberi sürdürmekti. Aptal bir cover grubundaydı sonuçta. Bunu çok sonra öğrendim.

HILDY: Ne kadar süre birliktelermiş? Annen ve baban yani.

PAUL: Hah! İyi soru. Ben ortada büyük bir aşk ilişkisi olduğunu sanıyordum ama sonra bu kaydı aldım. Muhtemelen tarihe bakıp hesap çıkarmadan önce beş kez falan izlemiştir. Tahminimce birbirlerini yalnızca o gecelik tanıyorlardı. Belki bir iki gece daha görüşmüşlerdir. Dokuz ay sonra da ben doğdum. Caroline'ın notunda şöyle şeyler yazıyordu, "Klasik Molly. Her zamanki gibi çok şanslı. Karaoke yapmaya gidiyor ve işe bak ki o gece ünlü bir şarkıcı da şehre inmiş." Yani adam buralardan değilmiş. Muhtemelen üç yüz dolarlık en iyi performans ödülünü aldılar ve hepsini bir Courvoisier'e harcadılar.

HILDY: Hiç ona ulaşmayı düşündün mü?

PAUL: Elbette. Ben bebekken beni görmüş, dolayısıyla varlığını biliyor. Adını söyleyecek kadar büyüdüğümde onu Google'da

* Bir konyak markası. -çn

aratmıştım. Deep Blue'nun Vikipedi'de iki satırlık bir tanımı var. Eğer istesem onu muhtemelen bulurdum. Günün birinde yine bulurum belki ama şu anda pek de istemiyorum. Benim için bir sperm donöründen fazlası değil. Önemli biri değil.

HILDY: Yine de saklamayı tercih ettiğin şey bu. O kaset.

PAUL: Aynen. Hiç İtalyan ayakkabım yok.

SORU 35

HILDY: Sıradaki kötü bir soru.

PAUL: Gönder gelsin.

HILDY: Pekâlâ. *Ailenizden en çok kimin ölümü sizi mutsuz ederd?*
Neden?

HILDY: Buna cevap vermek zorunda değiliz.

PAUL: Buraya kadar geldik. Artık duramayız.

HILDY: O zaman ilk ben mi cevap vereyim?

PAUL: Neden olmasın.

HILDY: Benim cevabım basit. Gabe. Yani, ebeveynlerim mükemmel değil ve onlara herhangi bir şey olsa mahvolurdum. Ya da Alec'e... her ne kadar fazla ortak noktamız olmasa ve beni çoğu zaman yok saysa da. Annem daima yaşlandıkça ilişkilerin geliştiğini ve karşılıklı hoşgörünün arttığını söyler ve eminim öyledir de ama Gabe, yani... Gabe işte. Ondan yalnızca altı yaş büyüğüm ama o benim bebeğim gibi! Benim bir tanem. Tüm hayatımı ona göz kulak olarak geçirdim. Ona bir şey olsa ben ölürüm... Yani, ımm, geçen gece? Sana yetiemediğimde? Sebep oydu. Kayboldu ve onun için çok endişelendim. Ki aslında saçma. Gabe iri ve güçlü. Benden çok daha uzun. Ama sanırım anne olmak da böyle bir şey. Endişe duymayı asla bırakamıyorsun. Eğer yapabilsem onu hâlâ kucağında taşırdım.

PAUL: Tuhaf biçimde tatlıymış.

HILDY: Tuhaf biçimde sinir bozucu.

PAUL: Aynen. Biraz.

HILDY: Bana katılmak zorunda değilsin.

PAUL: Pardon.

HILDY: Ee. Sen.

PAUL: Evet, ben?

HILDY: Soruyu diyorum.

HILDY: Cevap vermek istiyorsan, işte sırası.

PAUL: Kimin ölümüne en çok üzülürdüm? Basit. Hiç kimsenin.

HILDY: Hiç kimsenin?

PAUL: Evet. Çünkü kimse kalmadı. Yani benim için.

HILDY: Ya.

PAUL: Şimdi on sekizinci soruya cevap vermek istiyorum.

SORU 18

HILDY: Tamam. Tabii. On sekiz? Hmm... Bekle, bulayım.

PAUL: Aramana gerek yok. *En kötü anınız nedir?*

HILDY: Ha.

PAUL: En kötü anım 3 Temmuz'daydı, iki sene önce. Eğer istersen daha fazla detay verebilirim.

HILDY: Eğer istiyorsan.

PAUL: Akşam 9:36'da.

HILDY: Anlatmak istediğine emin misin?

PAUL: Başladım bile. Artık bitirelim.

HILDY: Mecbur değilsin.

PAUL: Hayır. Mecburum.

PAUL: Pekâlâ.

PAUL: Her neyse.

PAUL: Annemle birlikteydik. Şehirden dönüyorduk. Çocuğun biri davul setini satıyordu ve ben de bir bakmak istemiştim. Üzücü olan şu ki, satın almadık bile. Yağmurda bütün o yolu bir parça hurdaya bakmak için tepmiştik. Her neyse, dönüş yolunda kavga etmeye başladık. Birbirimize bağırarak ama. Annem internetten biriyle tanıştığını ve onun “doğru kişi” olduğunu söyledi, dolayısıyla yine toplanıp bir yere taşınacaktık. Liseyi bitirmek üzereydim. Gerçekten iyi bir resim öğretmenim vardı ve bir grup çocukla birlikte bir grupta çalışıyordum. Bunun imkânı olmadığını söyledim ve o da buna benim karar veremeyeceğimi ve bencil davrandığımı ve yalnızca bir çocuk olduğumu, hiçbir şey bilmediğimi ve bunun mutlu olabilmesi için gerçek bir fırsat olduğunu söyledi. Bir virajı dönerken bu şekilde atıp tutuyordu. Çok hızlıydık. Yağmurda. Ve yola değil, bana bakıyordu. Kaydık, bir telefon direğine çarptık ve takla attık. Kendime geldiğimde her yer kan içindeydi ve annem ismimi sayıklıyordu. Çoktan 911’i aramıştı. Burnum çılgınlar gibi kanıyordu ve onun yüzü de kan

içindeydi ama sürekli, “Ben iyiyim, ben iyiyim. Baş yaraları fazla kanar. Sadece biraz üşüyorum,” diyordu. Beni şimdilerde en çok yaralayan şey bu. Bana göstermeye çalıştığının aksine çok kötü durumda olduğunu anlamalıydım. Demek istediğim, hava soğuk değildi. Yağmur yağıyordu falan ama aylardan temmuzdu. Gidip yoldan birilerini durdurmak istedim ama bana, “Hayır. Yanımda kal. Ambulans birazdan burada olur,” dedi, neşeli gibiydi. Sonra, “Neden bana bir şarkı söylemiyorsun?” dedi. Dünyanın en saçma şeyi. Ona asla şarkı söylememiştim. Hiç kimseye şarkı söylememiştim ama istiyordu işte, ne yapayım? O an aklıma gelen tek şarkı “My Bonnie Lies Over the Ocean”dı*, ben de onu söyledim. Sonra bana, “Bu şarkıyı hep çok sevmişimdir,” dedi, ki bu da bir yalandı ama “*Bring back, bring back my Bonnie to me*”,** kısmında bana katıldı. Sonra, “Çok yorgunum. Sanırım yorgunluk bastı,” dedi. Şaka yapar gibi. Ben de, “Yakında burada olurlar anne. İyi olacaksın,” dedim. O da, “Biliyorum, iyi olacağım. Sen de iyi bir çocuk ol,” dedi. Ben de sanki küçük bir çocuk falanmışım gibi, “Tamam,” dedim. Sonra bir kahkaha attı ve “Hayır. Unut bunu Paulie. Hepsinin canı cehenneme. Hepsine günlerini gösterecek kadar cesur ol,” dedi. Bu beni biraz güldürdü, sonra elini kaldırdı ve dizime koydu, parmakları içe dönüktü, ve ben de onun eline bakıyordum çünkü sanırım yüzüne bakamayacak kadar çok korkuyordum ve o anda, hayatının kayıp gittiğini gördüm. Başımı kaldırdığımda gözleri yarı kapalı ve ağzı kısmen açıktı, öldüğünü biliyordum. Arabadan çıktım ve kollarımı sallayıp çılgılık atmaya başladığımda sireni duydum ve ışıkları gördüm. Gelebilmeleri on iki dakika sürdü. Anneme bu oldu işte. Ve burnuma.

HILDY: Ben...

PAUL: Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.

HILDY: Ben gerçekten çok üzgünüm.

PAUL: Sorun yok.

* Bir çocuk şarkısı. -yhn

** Bonnie’i bana geri getirin. -yhn

HILDY: O el. O yüzden o eli çiziyorsun.

PAUL: Evet. Düşündüm de belki sürekli onu çizersen, rüyalarım artık girmez. Hani, bazı fobileri de böyle iyileştirirler ya? Bir insanı onlardan korkmayı bırakacağı âna dek örümceklerle dolu bir odaya koymak gibi. Ben de bunu yapmaya çalışıyordum.

HILDY: İşe yarıyor mu?

PAUL: Belki örümcekler olsa işe yarardı ama bende yaramadı.

PAUL: Hayır, bu doğru değil. Artık eskisi kadar çıldırmış halde değilim. Sonuçta onun yaşayan elini çiziyorum, ölmüş olanı değil. Bana hâlâ yanımdaymış gibi hissettiriyor. Kıyafetleriyle olduğu gibi. Kazadan sonra uzun zaman boyunca kıyafetlerinden onun kokusunu aldım. Neredeyse, bir yere kadar gittiğine ve yakında döneceğine inanıyordum her seferinde. Ama o öldükten sonra bir süreliğine dayım Hugh'nun yanına taşınmam gerekti ve o da boşanmıştı ve şu tek yatak odalı zavallı yerde yaşıyordu, dolayısıyla hiçbir şeye yer olmadığından annemin tüm eşyalarını elden çıkarmak zorunda kaldım. Aynı zamanda bir ucube gibi görünmek de istememiştim, ölen annemin kıyafetlerini koklayarak falan. Ama şimdi ondan kalan hiçbir şeyi almadığım için üzülüyorum, yalnızca çizdiğim şey var ondan hatıra.

HILDY: Dayınla hâlâ görüşüyor musun?

PAUL: Pek sayılmaz. İyi bir adamdır ama muhtemelen benden de kötü durumda. Ve daha da parasız. Eğlenceli biridir ama dünyadaki en sorumluluk sahibi insan değil. Annem gibi işte. Ailenin genetiğinde var sanırım.

HILDY: Aileler... Hepsinin karmakarışık olduğunu düşünmeye başlıyorum.

PAUL: Ölüm raporunu annen imzalamıştı.

HILDY: Annem. Doktorunuz o muydu?

PAUL: Evet, biliyorum. Ben de ilk fark ettiğimde şaşırmıştım. İsmi tanıdık geldi. Ve sanırım gözleri. Hoş bir kadın. Senin gibi. Burnumu da düzeltmek istedi ama ona izin vermedim.

PAUL: Şakaydı.

HILDY: Çok üzgünüm. Gerçekten elinden hiçbir şey gelmediği için çok...

PAUL: Hayır. Kimsenin elinden bir şey gelmezdi. Annem hastaneye vardığımızda çoktan ölmüştü. Annen sadece oradaki ölüm raporunu imzalayan kişiydi. Bir tesadüf. Kimsenin suçu yok.

PAUL: Benim bile.

HILDY: Kendini suçluyor muydun?

HILDY: Bu yüzden mi...

HILDY: Yani, o dövmenin anlamı...

PAUL: Evet. Biraz zavallıca. On yedi yaşında olup dünyanın senin etrafında döndüğünü sandığın zaman yapılacak bir şey.

HILDY: Ama *senin* dünya senin etrafında dönüyor. Tıpkı benim dünyamın benim etrafımda döndüğü gibi. Sevdiğin birini kaybetmişsin. Gözyaşı dövmesi yaptırmak için tüm haklı nedenlere sahipmişsin.

PAUL: “Sevdiklerinizin ölümleri ile beraber birer ücretsiz dövme yapıyoruz. Yalnızca bu hafta.”

HILDY: Özür dilerim.

PAUL: Hayır. Ben özür dilerim. Gerçekten bir aşağılık gibi konuştum. Demek istediğini biliyorum. Sadece annem öldüğü için bir yabancıнын gözlerinin dolmasına ihtiyacım yok. *Gösterdiğin sempati için teşekkürler ama şimdi yolumdan çekil lütfen.* Şu anda biraz böyle hissediyorum.

PAUL: O kadar kaba olmak istemedim.

HILDY: Sorun değil.

PAUL: İşte böyle. Onu her gün düşünüyorum ama insanların bunu bilmesine gerek yok.

PAUL: Senin dışında. Sen bildiğin için mutluyum. Sana anlattığım için mutluyum. Ve ağlamadığın için *gerçekten* mutluyum.

HILDY: Şey, ben...

PAUL: Tabii, öte yandan, biraz da şaşkınım. Yani, nasıl bir kalpsiz canavar, birinin annesinin trajik bir kazada öldüğünü duyduğunda ağlamaz?

PAUL: Tanrım. Şimdi de gülüyor. Rezalet.

HILDY: Gülmüyorum.

PAUL: Basbaya gülüyorsun.

HILDY: Komik olduğu için gülmüyorum. Sen komik olduğun için gülüyorum.

PAUL: Yaa, komiğim demek. Kurban.

HILDY: Ben de komiğim. Dinle. Benim en kötü anımı duyana kadar bekle.

PAUL: Zar zor sabrediyorum.

HILDY: Benim korkunç bulduğum bu hikâyeyi duyduğunda gülmekten kırılacaksın. Demek istediğim, senin yaşadıklarından sonra...

PAUL: Seninle tanışmadan önce *girizgâh* kelimesi nedir onu bile bilmiyordum. Şimdiyse bunun stresini yaşıyorum. Dökül artık, olmaz mı?

PAUL: Ve gülmeyi bırak. Bunun korkunç bir anı olması gerekiyor. En azından yarı travmatik olması gerekiyor yoksa sinirleneceğim.

HILDY: Öyleydi. En azından benim için. Ama her şey bakış açısıyla alakalı, değil mi?

PAUL: Anlat artık.

HILDY: Tamam... Yaklaşık, bir ay kadar önceydi. Büyükanнемin doğum günü yaklaşıyordu ve ben de onun için bir şeyler yapmayı düşündüm. Pinterest'te şu fotoğraflardan yüzleri keserek

soyağacı yaptıkları el işlerini görmüştüm. Biliyorum. Klişe. Ama büyükannem sayfiyesi için böyle bir şeyden çok hoşlanacaktı. Her neyse, annem bana birkaç aile fotoğrafını mail ile göndermişti. Hepimiz mutfaktaydık. Bir pazar günüydü. Babam yemek yapıyordu. Annem de nöbetten yeni gelmişti ve bulmaca çözüyordu. Bilgisayarım önümde, fotoğrafları yedekliyordum ve bir özellik fark ettim. Bilgisayarın bir yüzü gördüğünde otomatik olarak “Bu şu-kişi mi?” diye sorduğu özelliğini biliyor musun?

PAUL: Yüz tanıma. O kadar da yabancısı değilim.

HILDY: Şey, annem ve benim fotoğraflarımız için bunu yaptım. “Bu Hildy mi?” Hayır, bu Amy. Ya da tam tersi. Hepimiz gülüyorduk çünkü annem neredeyse elli yaşında. Sonra Gabe’in fotoğrafı ile de denedim ama bu kez “Bu Greg mi?” ya da “Bu Alec mi?” yerine, “Bu Rich Samuels mı?” diye sordu.

PAUL: O kim?

HILDY: Annemin acilde birlikte çalıştığı doktorlardan biri.

PAUL: Sizin aile fotoğraflarınızdan birinde neden etiketli olsun ki?

HILDY: Bir süre önce hastanedekilerle evimizde bir parti vermiştik. Annem benden fotoğraf çekmemi ve onun yerine insanları etiketlememi istemişti. Her zaman böyle şeyleri beceremediğini iddia eder.

PAUL: Birilerinin bacağına kesebiliyor ama insanları etiketleyemiyor.

HILDY: Evet. Onun için fazla “teknolojik”miş. Her neyse. O gün baktığım Gabe’in tüm fotoğrafları aynı şekilde uyarı verdi. Ben de, “Vay be. Program haklı. Rich ve Gabe’in birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmiş miydiniz?” demiş bulundum. O anda âdeta odadaki tüm hava çekildi. Babam yüzünde gerçekten korkunç bir ifadeyle, “Ver bakayım,” dedi. Annem, “Ben sanırım biraz koşacağım,” dedi. Sonra Gabe, “Ben açlıktan ölüyorum,” dedi. Tipik bir Gabe yorumu. Ama bu babamı çıldırtmıştı. Ona günün yirmi dört saati hayvanlar gibi tıkındığını söyleyip bağırmaya başladı ve Gabe ne olduğunu anlamaya çalışarak

bana baktı. O an anlamıştım. Sanki biliyordum. Garipti. Daha önce asla şüphelenmemiştim. Yani, insanlar daima buna dair şakalar yaparlardı. Dördümüz aynı satranç takımının taşlarıydık da, Gabe eksik bir taşın yerine konulmuş bir G.I. Joe idi âdeta. Annem büyük-büyükbabasının uzun, esmer, kıvrırcık saçlı ve yakışıklı bir adam olduğuna dair bir hikâye anlatırdı hep. Olabilir. Mantıklı. Ya da en azından bir ihtimal var. Ama şimdi düşününce babamın önceden beri şüphelendiğini anlıyorum...

PAUL: Nasıl?

HILDY: Bilmiyorum. Babam ve Gabe'in eski, iyi günlerini hatırlıyorum ve babamın fazlasıyla uğraştığını hissetmeden edemiyorum. Aynı ilgiler. Aynı kitaplar. Bir de elbette tropikal balıklar. Sanki babam Gabe'in kendi oğlu olmasını o kadar istiyordu ki bunu doğru kılabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Yüz tanıma âdeta DNA sonucunu almış gibi bir etki yaratmıştı. Artık rol yapamıyordu. Ben Dr. Samuels ile ilgili o yorumu yaptıktan sonra, aralarındaki her şey bitmişti. Sonsuza kadar. Babam o andan itibaren Gabe ile bir şeyler yapmayı bıraktı ve bugünlere geldik.

PAUL: Yani Kong'u Gabe daha iyi hissetsin diye aldın.

HILDY: Sen öyle san; bu aslında yalnızca parlak planım "günü kurtar"ın ilk aşamasıydı.

PAUL: Açıkla.

HILDY: Tanrım. Gerçekten sıradışı bir şey beklediğin sesinden anlaşılıyor.

PAUL: O noktayı çoktan geçtim ben. Devam et.

HILDY: Çok aptalca ama bunu gerçekten düşünüyordum. Babam ve Gabe daima bir King Kong satın almaktan bahsediyorlardı ama çok pahalıydı ve anlaşmaları babamın ekipmanı, Gabe'in de balıkları alması üzerine kurulu olduğu için bu hiç olamamıştı. Dolayısıyla ben de çıkıp bir tane aldım. Düşündüm ki belki de çok heyecanlırlar ve... bilmiyorum... unuturlar ya da babam geçmişi unutur ya da idare eder ya da bir anda -şok şok şok-

ailenin kan ve kemikten daha fazlası olduğunu farkına varırdı... Bak, biliyorum çok aptalca bir fikirdi ama başka ne yapabilirdim biliyordum. Her şey kontrolümün dışındaydı ve... Ne?

PAUL: Aman Tanrım. Kong.

HILDY: Evet?

PAUL: Sende mi?

HILDY: Hayır, sende.

PAUL: Ben sana verdim ya. Unuttun mu?

HILDY: Neden güldüğümü anlamıyorum. Komik bile değil bu.

PAUL: Ben de onca şeyin üstüne Kong'u takside unuttuğumuza inanamıyorum. Çıkıp arasak mı?

HILDY: Şimdi mi? Nerede? Onu asla bulamayız. Unut bunu. Taksici gerçekten çok ama çok iyi bir bahşiş aldı. Yüz yirmi iki dolarlık bir balık ve sekiz dolarlık yol ücreti.

PAUL: Yüz yirmi iki dolar mı! Bana hemen şaka yaptığını söyle.

HILDY: Hayır.

PAUL: Nefes almakta zorlanıyorum.

HILDY: Biliyorum, biliyorum. Hiç hatırlatma.

PAUL: Bir sardalyaya.

HILDY: King Kong balon balığı, lütfen, diğer adıyla ailemin mutluluğunun anahtarı. Ne şaka ama.

PAUL: Kendine bu kadar yüklenme. İşe yarayabilirdi. Belki de babanın yaşadığı şoktan çıkma şansı olur, her şeyi kabullenir ve yoluna devam eder.

HILDY: Daha ziyade yolları ayırır gibi.

PAUL: Yani?

HILDY: Ebeveynlerim de ayrılıyor.

PAUL: Nereden biliyorsun?

HILDY: Uzun hikâye.

PAUL: Başka bir planım yok.

HILDY: Vaay. Yeni sen. Gerçekten uzun bir hikâye dinlemek *istiyor*.

PAUL: Yalvarırım bile.

HILDY: Peki. Seninle Groundskeeper’da buluşacağımız geceyi hatırlıyor musun? O sırada evde büyük bir trajedi yaşıyorduk. Babam akvaryumu Craigslist’ten satmaya çalışmış. Zilzurna sarhoştuk ve balıkları alıp *gerçekten* yere fırlatıyordu. Gabe de bunun üstüne çıkıp gitmişti ve ben de bu yüzden geç kaldım. Onu arıyordum. Bir süre için panikten ölecektim ama sonra her şey yoluna girebilirmiş gibi göründü. Gabe’i buldum. Akvaryumu satın alacak adam gelmedi. Babam akvaryumu satmaktan vazgeçti. Balıkların çoğu yaşıyor. Bu yüzden içten içe insanların olanları içlerinden atabilmeleri için böyle bir kriz yaşanması gerektiğini ve sonra her şeyin normale döneceğini düşündüm ama belli ki o kadar kolay olmayacak. Bir başkasının çocuğunu büyütmenin verdiği zehirli duyguları, görünen o ki dökülen meyve suyunu temizler gibi temizleyip öylece unutamıyorsun.

PAUL: Birçok çocuğun onları çok seven üvey ebeveynleri var.

HILDY: Bu farklı. Kimse seni evlat edinirken kandırmıyor. Babam kandırıldı ve şimdi sinirli ve kararlı.

PAUL: Emin misin?

HILDY: Evet. Bugün evden çıkmadan hemen önce, annemle babam kapıma geldiler ve şu bilindik, “Seninle konuşmamız gereken bir şey var,” konuşmasını yaptılar. Suratlarındaki ifadeyi görmeliydin. Birbirlerine katlanamıyorlardı. Gabe’e ne olacağını düşünmek istemiyordum bile. Özellikle de olanlardan kendini suçlu bulursa diye.

HILDY: Şimdi fark ettim de, en kötü anım şu anda hâlâ evde beni bekliyor olabilir.

PAUL: Benimki de. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

HILDY: Üzgünüm.

PAUL: Ne için?

HILDY: Söylediğim şeye inanamıyorum. Bana annenin ölümünü anlattın ve ben de burada hâlâ çok büyük bir şeymiş gibi bundan bahsediyorum. Bakış açısı bu kadar uzun boylu değil. En azından benimkiler hâlâ hayatta.

PAUL: Bu bir yarışma değil.

HILDY: Biliyorum ama...

PAUL: Dinle. O gece hastanede, acilde yanımda oturan bir kadın vardı ve her yeri çok fena yanmıştı. İki çocuğu yangında yanarak ölmüştü ve sahip olduğu her şeyi de kaybetmişti. Ben sadece annemi kaybettim. Herkes er ya da geç annesini kaybeder. Çocuklarını kaybetmenin ne kadar korkunç bir his olacağını düşün. Dolayısıyla şükret. Sen ucuz kurtulmuşsun. Sana da sıra gelecek.

PAUL: Güldüğüne inanamıyorum.

PAUL: Gülüyorsun? Gerçekten mi ya?

PAUL: Hastasın sen, biliyorsun değil mi?

HILDY: Sen de gülüyorsun.

PAUL: Şimdi evet çünkü beni sen güldürdün. Sen *neye* gülüyorsun böyle?

HILDY: Sana. Beni neşelendirmek için kalkıştığın saçma sapan şeye. "Sana da sıra gelecek." Ölümden bahsediyoruz burada. Kederi nasıl savuşturacağını biliyorsun.

PAUL: Ve tüm İtalyan ayakkabılar yangında kül oluyor.

HILDY: Dur artık. İnsanlar bakıyor. Gerçekten yoruldum. Tanrım. Gülerken bir anda ağlamaya başlayabilirim. Gözlerimin altında hâlâ rimel kalıntısı var mı?

PAUL: Kımıldama... Şurada. Neden rimel sürme gereği duydun ki? Rimele ihtiyacın yok.

HILDY: Erkekler çok saf. İnan bana. Rimele ihtiyacım var.

PAUL: Benim kahveye ihtiyacım var. İster misin?

HILDY: Hayır. Beni bu hale getiren şey muhtemelen kafein.

PAUL: Bu halin hoşuma gidiyor. Jerry! Fırsat bulunca bize iki tane daha getirir misin?

HILDY: Buna pişman olacaksın. Sıradaki soruya geçmek ister misin?

PAUL: Hadi gelsin.

HILDY: Bu son soru.

PAUL: Hâlâ yirmi sekizinciye cevaplamadık. Önce onu halledelim. Teşekkürler, Jerry.

HILDY: Ben istemiyorum, teşekkürler.

PAUL: Emin misin?

HILDY: Evet. Yirmi sekizinci soru için kahveye değil, alkole ihtiyacım var.

PAUL: Onu tekrar çağırayım mı? Jerry'nin muhtemelen tezgâh altında bir zulası vardır...

HILDY: Hayır. Zorlukların tek başıma üstesinden gelebilmeliyim.

PAUL: Pekâlâ. Duyalım o zaman.

SORU 28

HILDY: “Partnerinize onunla ilgili neyi sevdiğinizi söyleyin; çok dürüst davranın ve belki de henüz tanıştığınız birine söylemeyebileceğiniz şeyleri söyleyin.”

PAUL: Bunu yanıtlamak için alkole neden ihtiyaç duyarsın ki? Daha demin tüm aile skandallarını bana anlattın.

HILDY: Bu farklı.

PAUL: Nasıl?

HILDY: Bilmiyorum. Beni ailemin karıştırdığı işlerden ötürü istememen farklı. Fakat eğer senden ne kadar hoşlandığımı sana söyledikten sonra beni istemezsen, eh, bu biraz kişisel olur. Biraz da, özümü reddetmen demek olur.

PAUL: Özünü mü?

HILDY: Benimle dalga geçmeyi bırak.

PAUL: Dalga geçmiyorum. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Haydi cevabını duyalım.

HILDY: Sen de cevap vermek zorundasın, biliyorsun.

PAUL: Nasıl yürüdüğünü biliyorum. İlk benim mi cevaplamamı istersin?

HILDY: Hayır. Yine çok iyi bir cevap verdiğin için benim söyleyeceğim her şeyin kulağa aptalca gelmesini istemiyorum.

PAUL: Bu ne zaman oldu?

HILDY: Şu korkunç anı sorusunda.

HILDY: Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

PAUL: Gerçekten inanılmazsın. Hırsla bak.

HILDY: Bunu söylediğime inanamıyorum.

PAUL: Yaşasın! Ölen anne yine kazandı! Tebrikler bana!

HILDY: Gerçekten çok üzgünüm. Gülecek kadar anlayış gösterdiğin için de teşekkür ederim.

PAUL: Sen neden bahsediyorsun? Anlayış falan göstermiyorum. Gülüyorum çünkü komik. Ve soruya ilk ben cevap versem ve bu seni yıkmayacak olsa, söyleyeceğim şeylerden biri de bu olurdu. Sen biraz komiksin. Derinlerde. Yüzeysel bir şeyden bahsetmiyorum. Özünden bahsediyorum. Histerik biçimde komik, lanet bir karmaşa senin özün.

HILDY: Bu kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Bu senin cevabın mıydı?

PAUL: Hayır. Önce sen. Bende hoşlandığın şeyler nokta nokta nokta...

HILDY: Tamam. Senin de eminim hiç şüphelenmediği gibi, ben dünyadaki en deneyimli kız değilim, bu yüzden aslında bariz şeylerle başlamak daha kolay olurdu ama...

PAUL: Hangi bariz şeyler?

HILDY: Fark etmez. Oralara girmek zorunda değiliz.

PAUL: Affedersin. Bana kartı ver. Hayır. Soruda diyor ki... Bak? Gördün mü? "Partnerinize onunla ilgili neyi sevdiğinizi söyleyin; çok dürüst davranın falan filan..." Burada seçerek söylemek yok. Bariz şeylerden başla.

HILDY: Sana inanamıyorum.

PAUL: Cevabı borçlusun...

HILDY: Çoğunu zaten sana söyledim.

HILDY: Tabii söylenmesine de ihtiyacın olduğundan değil.

PAUL: SCV

HILDY: Sen harika çiziyorsun. Akıllısın. Esprilisin. Yakışıklısın. Hatta dürüst olmak gerekirse inanılmaz yakışıklısın. Bazen o kadar yakışıklısın ki sana bakmak bile zorlaşıyor. Seni düşünürken yüzünü düşünmemeye çalışıyorum ki dikkatim dağılmasın.

PAUL: Bu iyi bir şey mi?

HILDY: Hayır. Aslına bakarsan, yazmam gereken ödevler varken ya da her yeri su basmasın diye banyodan çıkarken suyu kapamayı hatırlamam gerektiğinde hiç iyi olmuyor.

PAUL: Yani yüzümü düşünmediğin sürece sorun yok mu?

HILDY: Sayılır.

PAUL: Onun yerine nereleri düşünüyorsun?

HILDY: Kes şunu.

PAUL: Gördün mü? Özünün komik olduğunu söylerken bunu kastediyordum. Boynunun şu an aldığı rengi görmelisin.

HILDY: Şunu yapmayı lütfen keser misin.

HILDY: Teşekkürler. Diyeceğim şuydu, bu saydığım bariz şeyler senin dış görünümünle ilgili. Ve ben de başta etkilendiğim şeylerin onlar olduğunu itiraf etmeliyim.

PAUL: Başta?

HILDY: (İç geçirir)

PAUL: “Çok dürüst ol.”

HILDY: Oluyorum. Ama... Dış görünümün yalnızca bar kapısındaki fedai gibi. Bilirsin hani, çalım atan, kash, göz kırpan adamlar. İnsanları uzaklaştıran. Sende en çok hoşlandığım şey ise içerideki insan. Fedainin görmemi engellemeye çalıştığı sen.

PAUL: Kafam karıştı.

HILDY: Bu bir metafor.

PAUL: Duymayı umduğum şey bu değildi.

HILDY: Demek istediğim dışarıdan bakınca kocaman, küstah bir adam gibi görünüyorsun ama aslında hoşlandığım kişi...

PAUL: İçeride saf saf burnunu çekiyor.

HILDY: Evet. O daha ziyade benim tipim. Brad kadınları etkiliyor olabilir ama...

PAUL: Brad kim?

HILDY: Fedai.

PAUL: Bir de adı mı var?

HILDY: Az önce taktım.

PAUL: Adının Bob olması gerekmez mi?

HILDY: Haklısın, öyle olması gerekir. Ama bu durumda içerideki burnunu çeken kişi Paul olur. Bununla bir sorunun var mı?

PAUL: Bunu kaldıracabilecek bir erkeğim.

HILDY: Her neyse, hoşlandığım asıl insan Paul. Hassas olan. Gerçeği söyleyen, resimler çizen, bana ikinci bir şans veren.

PAUL: Bu hoşmuş.

HILDY: Ve işte yine ortaya çıktı.

PAUL: Ondan kurtulamıyorum. Tanrılar biliyor ya, denedim.

HILDY: Ama şu da var. Henüz bitirmedim. Sanırım burnunu çeken çocuk da benden hoşlanıyor.

PAUL: Öyle mi dersin?

HILDY: Evet. Bob dışarıda kaslarını göstererek kalabalığı uzaklaştırırken ben Paul’u gördüm; pencereye vuruyor, “Hildy, gel beni kurtar! Kurtar beni!” diye bağıırıyordu.

PAUL: Sesi o kadar yüksek çıkıyor muydu?

HILDY: Onu terk edeceğimden korkmuştu.

PAUL: Küçük hanımının parlak zırhıyla gelip onu kurtarması mı gerekiyormuş?

HILDY: Evet. Aşağı yukarı.

PAUL: Pek erkeksi değilmiş.

HILDY: Yani evet.

PAUL: Ama ondan yine de hoşlanıyor muydun?

HILDY: Hâlâ hoşlanıyorum. Evet.

PAUL: İyi bir cevaptı. Biraz da tuhaf.

HILDY: Teşekkürler.

HILDY: Peki. Sıra sende. Sen de bariz şeylerle başlamalısın. Ve belden aşağı imalarda bulunma. Daha düz iltifatlarla devam et. Kızlar öyle şeylerden hoşlanır.

HILDY: Neden bu kadar bekliyorsun?

HILDY: Bana neden öyle bakıyorsun?

PAUL: Ânın tadını çıkarıyorum.

HILDY: Yapma o zaman.

PAUL: Bu huyunu seviyorum. Başta güvensiz gibi görünüyorsun ama aslında tuhaf biçimde özgüvenlisin.

HILDY: Üzgünüm. Bir süreliğine durabilir miyiz? Hiçbir sözde iltifatın “tuhaf” kelimesini ya da aynı anlamı veren diğerlerini

içermemeli. Etkisini biraz azaltıyor.

PAUL: Gördün mü? Bundan bahsediyorum. Akıllısın, komiksin, hassassın, şöylesin, böylesin.

HILDY: Şöylesin, böylesin de yok lütfen.

PAUL: Bununla yırtamayacağımı biliyordum. Sen... aradığım kelime ne acaba? Bir şeyi gördüğünde? Aslında işler pek öyle görünmüyor olsa da sen ne olduğunu anlarsın ya... Bakış açısı değil de...

HILDY: Algı.

PAUL: Evet. Aynı zamanda geniş bir dağarcığın var. Bir de seksisin. Seninle konuşmak da güzel. Gerçekten dinliyorsun.

HILDY: Heeey. Dur. Geri al. Seksi mi? Ben.

PAUL: Evet. Sen.

HILDY: Benim neyim seksî?

PAUL: Detay mı vereyim?

HILDY: Evet. Sonradan bu bilgilere ihtiyacım olabilir.

PAUL: Saçların. Dudakların. İnce, zarif parmakların. Genel olarak dış görünümün. Evan Keefe'in beyin ölümü gerçekleşmiş. Ya da başka bir şeyinin ölümü.

PAUL: Bir de utanınca kızarman var.

HILDY: Bana böyle şeyleri daha önce sanırım Max dışında kimse söylemedi ki o da en iyi arkadaşım ve aynı zamanda gey, dolayısıyla... bilirsin işte.

PAUL: Belki o kadar seksisindir ki söyleyememişlerdir.

HILDY: Şimdi de benimle oyun oynuyorsun.

PAUL: Senin bu huyunu da seviyorum. Önce alınıyorsun ve içerliyorsun ama sonra kendine gülüyorsun.

HILDY: Ağlamaktan iyidir. Ki onu da yapıyorum.

PAUL: Ve ben de ağlamandan pek hoşlanmıyorum.

HILDY: İyi şeylere odaklanalım.

PAUL: Safsın.

HILDY: Tanrım.

PAUL: Ne?

HILDY: Sanki alnımda BAKİRE falan yazıyor.

PAUL: SEKSİ BAKİRE. Parıldayan harflerle.

HILDY: Daha da kötüsü. Sabahın üçünde takıldığıın televizyon programları gibi.

PAUL: Saftan kastım bu değildi. Demek istediğim...

HILDY: Evet?

PAUL: Bilmiyorum. Saf işte. Ne anlarsan. Kötü şeyler tarafından dokunulmamış.

PAUL: İltifat ettim.

HILDY: Biliyorum. Sadece pek anlamlandıramadım.

PAUL: Ben de öyle. Sen, saçların ya da tenin ya da rimelsiz kirpiklerin, her şeyinle sensin. Olman gerektiği gibisin. Her şeye rağmen.

PAUL: Affedersin. "Her şeye rağmen"ın üstünü çizelim. Sen safsın.

HILDY: Teşekkür ederim.

PAUL: Anlatmak istediğim şey buydu.

SORU 36

HILDY: Bu son soru.

PAUL: Sonra ne olacak?

HILDY: Bilmiyorum. Kırk dolarlarımızı alacağız ve sonrası bize kalmış sanırım.

PAUL: Kırk dolar. Balığın fiyatının resmen üçte biri kadar. Bu kadar çalışmaya değen bir ücret almıyoruz.

HILDY: Kimse bir ödeme yapacağına dair söz vermedi. Hatırladığım kadarıyla Jeff yalnızca bir ilişki “oluşturabilirler mi” bunu araştırıyordu.

PAUL: Ne?

HILDY: Bir “ilişki oluşturmak”. Birbirimize âşık olacağımıza ya da aslında birbirimizden etkileneceğimize dair de bir söz vermediler.

PAUL: Neden bahsediyorsun sen?

HILDY: Çalışmanın amacından.

PAUL: Neymiş ki? Kimse bana söylemedi.

HILDY: O zaman neden katılmıştın ki?

PAUL: Kırk dolar için.

HILDY: Aman Tanrım. Ne çiftiz ama. Sen amacını hiç umursamadın ve ben de parayı hiç umursamadım... İyi misin?

PAUL: Sadece biraz sersemledim. Bu zihin kontrolü gibi bir şey.

HILDY: Yani eğer beni sokakta görsen doğal olarak ne kadar saf ve seksi olduğumu düşünmezdin demek istiyorsun.

PAUL: Hayır, düşünürdüm ama...

HILDY: O zaman neden şikâyet ediyorsun ki? Son soruyu soracağım.

PAUL: Davul sesleri yükseliyor.

HILDY: Teşekkürler. Peki. Geliyor: *Partnerinizle kişisel bir probleminizi paylaşın ve ondan, sizin yerinizde olsa bu durumla nasıl başa çıkabileceği üzerine tavsiye isteyin. Aynı zamanda, seçmiş olduğunuz bu problemle ilgili dışarıdan nasıl hissediyor gibi görüldüğünüzü size yansıtmasını isteyin.* İkinci kısımda ne demeye çalışmış bilmiyorum ama benim paylaşabileceğim kişisel bir problemim var.

PAUL: Anlat bakalım.

HILDY: Ve bunun senin problemin kadar büyük olmadığını da biliyorum.

PAUL: Yarışmıyoruz, unuttun mu?

HILDY: Doğru ya.

HILDY: Ebeveynlerimle nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Daha doğrusu, onlara nasıl yeniden saygı duyabileceğimi bilmiyorum. Annem babamı aldattı ve bir başkasının çocuğunu kendi çocuğu sanarak büyütmesine neden oldu. Babam çocuğu büyüttü ve sevdi ama Gabe'in aslında onun oğlu olmadığı gerçeğini kabullenebilecek kadar erkek değildi. Artık onlara özenmiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

PAUL: Ben muhtemelen ebeveyn problemlerini sormak için pek doğru bir aday değilim.

HILDY: Şu anda sahip olduğum tek kişi sensin. Bir dene.

PAUL: Bak. Annem hiçbir işte tutunamadı. Hiçbir adamla, hatta hiçbir arkadaşıyla da yürütemedi. Yetenekleriyle ilgili herhangi bir şey yapmadı. Epey umutsuz vakaydı. Fakat onu sevdim ve ona saygı duydum... çoğu zaman. Her seferinde batırdı ama denemeye, yanılmaya ve tekrar denemeye devam etti. İnsanlardan bundan daha fazlasını bekleyebilir misin bilmiyorum. Ve ne olacak ki, ebeveynlerin... evet büyük batırmışlar ama yaptıkları diğer şeylere bak. Evlerine,

kariyerlerine, ailelerine bir bak. Ve Gabe, uğruna öleceğin çocuk? Onu da yapmışlar, babanın spermliyle olsun ya da olmasın.

HILDY: Lütfen şu saniyeden sonra bir kez daha “babanın spermli” deme.

PAUL: Affedersin. Her neyse, demek istediğim şu: Onu baban büyüttü. Onu bugün olduğu kişi haline o getirdi. Ve onun yerinde olsan nasıl sinirlenirdin bir düşün. Deli olduğu çocuk onun değilmiş. Adama biraz zaman tanı. Aşması biraz sürecektir.

HILDY: Peki ya annem? Bunu o başlattı.

PAUL: Ne olmuş? Belki de bir gece sarhoş oldu ve çılgınca bir şey yaptı. İnsanlar böyle şeyler yapabilir. Belki de baban aşagılık herifin tekiydi. Ya da şu Rich denen herif onun gerçek aşkıydı ama ailenin iyiliği için babanla kalmayı seçti. Hiçbir fikrin yok ki. Onun da biraz zamana ihtiyacı var. O ayakkabıları ta Milano’dan senin için getirdi, unutma.

HILDY: Söylemek yapmaktan kolay tabii.

PAUL: Alış buna.

HILDY: Dondurma istiyorum.

PAUL: Bu havada mı?

HILDY: Can sıkıcı haberleri daha kolay hazmedebilmeyi sağlıyor.

PAUL: Menüde vanilyalı ya da çikolatalı yazıyor.

HILDY: Jerry! Bir kâse çikolatalı dondurma, lütfen.

PAUL: İşte ne istediğini bilen bir kadın. Bundan da hoşlanırım.

HILDY: Senin yardım istediğin kişisel problemin nedir?

PAUL: Küçük bir şey. En azından seninkiyle kıyaslandığında.

HILDY: Yaşasın! Sanırım nihayet bir soruda ben kazanacağım.

PAUL: Küçük ama yırtıcısın.

HILDY: Sadece kazanmamı engellemek için bir şeyler uyduracaksın.

PAUL: Hayır. Ciddiydim.

HILDY: Pekâlâ. Duyalım o zaman.

PAUL: Düşündüğümden daha zor olacak.

HILDY: Beni geriyorsun.

PAUL: Jerry geliyor.

HILDY: Oh, dondurmalar da geldi. Ve iki kaşık var! Harika. Çok teşekkürler. Buyur... Tadına bak.

PAUL: Dondurma bana yardımcı olmaz.

HILDY: Söyle gitsin. Dök içini.

PAUL: Bana bir sonraki hamlemin ne olması gerektiği konusunda yardımcı olmanı istiyorum.

HILDY: Hangi konuda?

PAUL: Sen konusunda.

HILDY: Ben?

PAUL: Sen.

PAUL: Benim için bir miktar problem teşkil ediyorsun.

HILDY: Ne problemi?

PAUL: Genelde bir sonraki adıma geçerken karşımdaki kızları...
hmm... seni tanıdığım kadar iyi tanıyor olmam.

*

HILDY: Bir sonraki adım ne?

PAUL: Öncelikle, sanırım, öpüşmek.

HILDY: Bu kötü bir şey mi?

PAUL: Evet.

HILDY: Neden?

PAUL: İşleri karıştırabilir.

HILDY: Karıştırabilir mi? Salya akıtmıyorsun değil mi?

PAUL: Ha. Ha.

HILDY: Affedersin. Çok aptal bir şakaydı. Neden yaptım bilmiyorum.

PAUL: Gergin olduğun için.

HILDY: Evet.

PAUL: Ben de gerginim.

,

HILDY: İşleri karıştırabilir derken ne demek istedin?

PAUL: Bilmiyorum. Aklım ya da kalbini karıştırabilir. Genelde kaçıp giderim zaten. Ama bu kez kaçamıyorum.

PAUL: Ve bu durumdan hoşlanmıyorum.

HILDY: Peki ne yapacaksın?

PAUL: İki arada bir derede kaldım. Şimdi gidip perişan olabilirim ya da burada kalırım ve her şey daha kötü olur. Sen söyle. ...

PAUL: Senin suçun. O balığı bana fırlatmamalıydın.

PAUL: Dondurmanı yemiyorsun.

PAUL: Eriyecek.

HILDY: Bence kalmalısın.

PAUL: Ya sonra ne olacak?

HILDY: Ben nereden bileyim?

PAUL: Söyleyeceklerin bu kadar mı?

HILDY: Evet.

PAUL: Hiç senlik değil.

HILDY: Biliyorum. Ama başka ne söyleyebilirim ki? Cesur olduğunu sanıyordum. Cesur ol.

HILDY: Ben de cesur olmaya çalışırım tabii.

PAUL: Pekâlâ, sorular bitti. O zaman tamam mıyız?

HILDY: Hayır. Bir şey daha var. Dört dakika boyunca hiç konuşmadan birbirimizin gözlerinin içine bakmalıyız.

PAUL: Şaka yapıyorsun.

HILDY: Burada öyle yazıyor. *Katılımcıların birbirlerine...* Hey! Ne oldu?

PAUL: Elektrikler kesildi. Sanırım fırtınadan...

HILDY: Aman Tanrım. Çok karanlık.

PAUL: Harika. Birbirimizin gözlerinin içine bakmak o kadar da garip olmayacak.

JERRY: Eh, gitme vakti geldi çocuklar. Evlere dağılma vakti! Eve gitmek zorunda değilsiniz ama burada kalamazsınız. Eğer fişinizde yazanı kabaca tahmin edip masaya bir şeyler bırakırsanız, hesaplaşmayı önümüzdeki günlerde yaparız. Toplanın, millet. Dışarısı felaket.

BÖLÜM

23

Taksiyi satın almadan önce, Lloyd Meisener yaşlı bir bahriyeliydi. Konserveden farksız gemilerle senelerce Kuzey Atlantik'te dolaşmıştı. Yağan azıcık karın insanları dehşete düşürdüğünü görmek şimdi onu öldürüyordu.

Onun için daha iyiydi. Böyle fırtınalı gecelerde hep para kazanırdı.

Yoğun bir akşamdı, o yüzden saat ondan önce arka koltuğunda unutulmuş şeyi görme fırsatı olmamıştı. Bir hemşireyi hastaneye, gece nöbetine götürüyordu ve kadın arka koltukta balığı bulmuştu. Balığın kime ait olduğunu ve onları nereye bıraktığını hatırlaması biraz zaman aldı. Cousin's'e vardığında saat neredeyse on olmuştu.

Onları orada bulabileceğini düşünmemişti. Tüm North End karanlığa bürünmüştü. Radyo bir kar küreyicinin kontrolünü kaybederek elektrik direğine çarptığını anons ediyordu. Lloyd yine de yoluna devam etti. Eğer genç çifti bulamazsa da, bir başka yolcu bulabileceğinden emindi.

Hammond Yolu'na saptı. Cousin's'te ışıkların söndüğünü gördüğü son ânı hatırlayamadı bile. Eğer arabanın farları mekânın önünde dikilen iki insanı aydınlatmasa muhtemelen yavaşla-

mazdı bile. Bu iki kişinin aradığı kız ve erkek olduğuna emindi. (Hafızasıyla gurur duyardı. Yolcuları hakkında zihninde notlar tutmaya başlamasına yetecek kadar yolculuk yapmıştı.) Tam kornaya basmak üzereydi ki bir şey onu durdurdu. Hâlâ orada dikiyorlardı. Çocuğun elleri kızın bileklerindeydi, birazdan kızın dirseklerini avuçları içine alacak gibiydi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Lloyd bir süre daha beklemeye karar verdi. Arabasında bazı kurallar olabiliirdi –fiziksel teması yasaklayan üç numara gibi– ama bu onun dar görüşlü olduğu anlamına gelmiyordu. Genç âşıkları her zaman desteklerdi. Hatta büyük bir destekçiydi. O da bir zamanlar genç olmuştu. Donna’nın bir fotoğrafını güneşliğin arkasına tutturmuştu. 1974’te çekilmiş bir fotoğraftı bu. Bugün bir yabancı onu sokakta görse tanımazdı ama bildiği şey, onun hâlâ her gece yatağa birlikte girdiği kadın olduğuydu.

Öpüşmelerine müsaade etmeye karar verdi, saygı duyulması bir süre boyunca bekledikten sonra kornaya basacaktı. En son istediği şey lanet bir balıkla baş başa kalmaktı ve klozete atıp sifonu çekebileceğiniz türden bir şeye de benzemiyordu. Limanda büyüyen şeylerle ilgili korkunç hikâyeler duymuştu.

Bekledi.

Hadi yap hamleni oğlum, diye düşündü. Onun zamanında, şimdiye kadar çoktan ikinci adıma geçmişlerdi bile. Ama bu çocuk, kıza büyülenmiş gibi bakmaya devam ediyordu. Nihayet ikisi de gülümsediler, daha doğrusu kahkaha attılar. Sonra çocuk ellerini kızın bileklerinden çekip boynuna götürdü, diğer elini ise kızın beline doladı, onu kendine çekti ve öpüştüler.

Lloyd gülümsedi ve başını çevirdi. Aşk. Kalbe iyi gelirdi.

Gözlerini başka yöne çevirip Country 101 FM dinleyerek yaklaşık yarım saat kadar orada oyalandı, ardından kornaya bastı.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle kesin olan bir şeyi itiraf edeceğim: Psikoloji üzerine hiçbir altyapım yok.

Hem de hiç.

Sıfır.

Bu konuda tek bir lisans dersi almadım, daha doğrusu uyuklamadan dinlemeyi başarabildiğim tek bir tane bile.

Sonuçta, Arthur Aron'un 1997 tarihli *"Bireyler Arası Yakınlığın DeneySEL Olarak Oluşturulması"* çalışmasının sonuçlarını değerlendirebilmek için gerekli bilgi birikimine sahip değilim; yine de, güzel bir hikâye fikri yakaladığımda bunu bilirim. Bu yüzden de, Doktor Aron ve ekibinden bu çalışmada yanlış anladığım tüm kısımlar adına özür dilerken, aynı zamanda kendilerine bu kitaba ilham verdikleri için çok ama çok teşekkür ederim.

Sıradışı kobay farem Jean H. H. Richardson'a da teşekkür ederim. Pahalı çizmelere ve ucuz biraya olan tutkusu nihayetinde onu McGill Üniversitesi'nde iş arayan herhangi bir denek olmaya itti. Bana sık sık yapılan deneylerden, bilhassa bu deneyleri yürüten hoş çocuklardan bahsederdi ve bir başka fikir de böyle doğdu.

(Kendisinin telif hakkı oranını karşılamam için bu yeterli değil biliyorum ama şansımı deniyorum işte.)

Adrienne Szpyrka olağanüstü bir editör. Gerçekten o kadar iyi ki, ona olan teşekkürlerimi "Szpyrka" kelimesini literatüre "nazikçe ve ustaca, bir insanı daha eğlenceli, daha açık ve daha akıcı bir hikâye yazmaya cesaretlendirmek" anlamıyla kazandırarak

sunmak isterdim. Bunu tümüyle, Adrienne'in inanılmaz düzelti becerisine duyduğum hürmetten söylüyorum. "Szpyrka"nın gelmiş geçmiş en iyi Scrabble kelimesi olacağı gerçeğinin bunda hiçbir etkisi yok.

Muhteşem Fiona Kenshole'a da teşekkürlerimi sunuyorum. Kendisi menajerim olduğundan beri yaşamımın hep iyiye gittiğini söylemem abartı olmaz. Coşkusunun, deneyiminin ve azminin benden yana olduğunu bilmek bambaşka bir şey. Yazmayı tekrar eğlenceli hale getiren, kitabımın dünya çapında satılmasını sağlayan ve bana faydalı saç bakımı ipuçları vermiş olan o. Bir menajerde daha ne arayabilirim ki?

Kız arkadaş grubumdan da bahsetmeden edemem.

Mahalle ahbaplarım, lise arkadaşlarım, briç partnerlerim, kitap kulübü dostlarım, iş arkadaşlarım; yıllar boyu kötü şaraplar, pörsümüş mezeler ve bir sonraki kitabım için daima çıkageldiler. Şakalarımı güldüler, beni neşelendirdiler ve çocuklarını, akrabalarını ve tüm tanıdıklarını "en yeni Vicki Grant"e maruz bıraktılar. Onlara borçluyum, hem de çok. Bu Noel'de her yer şarkı söyleyen koca kafalı bebeklerle* dolup taşacak kızlar!

Ve en önemlisi komik, zeki, güzel, nazik ve yeri asla dolduramaz aileme teşekkür ederim. Onlar sorulmasına bile gerek olmadan, 9. soruya vereceğim yanıtı ve bunun yüzümün yalnızca "ıslanmasıyla" değil, gerçek bir gözyaşı sağanağına tutulmasıyla sonuçlanacağını biliyorlar.

* *Grease Babies* <https://www.youtube.com/watch?v=JwqHzVcOylU> -çn